

Giới thiệu Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không

Thái Vy, gia cảnh hiện đại và lúc xuyên qua không khác nhau là mấy, thập phần bi đát. Một cô gái mỏng manh, yếu đuối, chỉ biết tìm đến cái chết để kết thúc. Xuyên ngay vào một phương cô đầu, không khác nhà thổ là mấy. Thái Vy sẽ làm gì? Mạnh mẽ đương đầu hay lại tìm đến cái chết một lần nữa?

Chuyện nói kịch tính thì cũng không kịch tính, nói nhảm chán thì cũng không đến nỗi như vậy. Nói chung nhân vật nữ không phi phàm, nam chính cũng không quá xuất sắc. Tình yêu cũng không thuộc dạng lụy, chết lên chết xuống. Bởi ta nghĩ, cái gì cũng có mức độ, sóng gió quá khiến cả hai đều mệt mỏi, có ở với nhau cũng mất hết ý vị.

Ta nghĩ hai người yêu nhau cũng giống như cùng nhau nấu một nồi cơm vậy. Khéo chỉnh củi lửa để cơm chín tới, thỳ ăn vừa thơm, vừa dẻo, cực kì ngon miệng. Nhiều lửa quá thì cơm khét, ít lửa thì cơm sống. Thế nên dù hạnh phúc hay đau khổ, cũng nên trong giới hạn “đủ” để chịu đựng, để không mất đi cái hương thơm “chín tới” ấy.

Kết thúc truyện như thế nào? Vui ta sẽ để he, buồn buồn se, điên điên op. He he, nói chung cứ đọc rồi biết.

Chúc cả nhà vui.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Vù vù...grao...grao...

Trời mưa như bão, hay chính xác là bão. Trên sân thượng tòa chung cư cũ kĩ, một bóng dáng mỏng manh, yếu ớt vịn vào lan can bảo vệ. Thái Vy đang khóc, nước mắt hòa lẫn nước mưa ướt nhòa trên khuôn mặt tái nhợt. Như Rowan Atkinson đã nói “Tôi thích đi dạo trong mưa vì lúc đó sẽ chẳng ai thấy được những giọt nước mắt của tôi...”Nếu có ai bất chợt lên sân thượng lúc này, sẽ tưởng như Thái Vy có sở thích điên rồ, hay muốn tìm về thời thơ ấu chẳng hạn... Nhưng thời tiết này mà có người lên đây thỳ người đó thần kinh ắt có vấn đề.

Mưa mỗi lúc một nặng hơn, bầu trời đen kịt. Thái Vy không khóc nữa, cô lặng lẽ nhìn xuống dưới, mặt đất cũng một màu đen kịt. Khẽ nhấc chân, do quá mệt mỏi và dầm mưa lâu, nên người cô run lên từng đợt, tưởng dễ nhưng phải dùng sức rất lâu cô mới đứng lên được lan can. Cảm giác đầu tiên là chênh vênh, Thái Vy nắm chặt tay, cô nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi xuống, sau đó toàn thân cô nhẹ bẫng.

oOo

- Con bé đó chưa tỉnh sao?

- Dạ, bầm bà, chưa ạ.

- Hết hôm nay nó không tỉnh, quăng nó ra ngoài đường cho chó nó ăn, cơm dâng đến miệng còn làm phách.

- Dạ, thưa bà.

Thái Vy thật ra đã tỉnh từ khi mụ kia vừa bước vào, nhéo má, cấu tay nó, nhưng một phần do đầu óc đang choáng váng, cộng thêm toàn thân đau nhức, cô không muốn có bất cứ phản ứng gì. Sau khi mụ kia cùng gã đàn ông đóng cửa đi mất, cô mới mở mắt. Hiện tại cô đang nằm trên chiếc giường bằng tre, cô đảo mắt quan sát xung quanh, thấy có chút kì lạ, nền nhà bằng đất, vách đất, cửa gỗ, xà gỗ, mái ngói... Thái Vy gắng sức ngồi dậy, mệt nhọc mò mẫm từng bước trong gian phòng khá ẩm ướt, toàn mùi đất và ẩm mốc này. Nền đất lạnh toát khiến cô rùng mình, quay trở lại giường tre. Suy nghĩ đầu tiên ập đến là “mình không phải đã chết rồi sao?”, lao từ sân thượng tòa nhà 16 tầng, không nát bét thỳ cũng nát bầy (ặc ặc) làm sao bình thân mà ngồi ở một nơi cũ kĩ như này. Một ý nghĩ khác lóe lên, đúng rồi, cô đã chết, vậy đây chính là cõi âm sao? Ra là như thế, Thái Vy khẽ cười, cái thuyết có một thế giới khác luôn tồn tại song song với thế giới chính, một thế giới giành cho linh hồn những người đã chết, là thật. Nếu đã vậy, hy vọng cuộc sống ở đây sẽ không đau khổ và bế tắc như ở thế giới mà cô đã không thể gắng gượng sống tiếp.

Tiếng dạ dày réo gọi, Thái Vy xoa bụng, cũng đói sao, xem ra không khác mấy. Đã tỉnh táo hơn, cơn đau đầu cũng bớt, cô định mở cửa, nhưng không được, qua khe cửa cô thấy một ô khóa mạ đồng, hình thù khá quen, nhưng hiện đại thỳ ít ai còn dùng. Cuối cùng là sao ta, Thái Vy vô đầu. Cõi âm là sống tiếp của cõi dương, nhưng hoàn cảnh thỳ lại khác sao, tình hình hiện tại rõ ràng là cô đang bị nhốt. Nhớ lại lời chanh chua của người đàn bà lúc nãy, cùng cách nói chuyện của gã đàn ông, thỳ chắc chắn cô phạm lỗi gì đó rồi bị trừng phạt, nhưng xưng hô như vậy thỳ chỉ có thời cận đại. Bất chợt nhìn xuống y phục đang mặc, hình dáng thỳ giống áo dài, nhưng rộng thùng thình, quần cũng vậy, không những rộng mà đũng còn cực thấp, kiểu may cũng lạ, chất vải thô ráp, chà sát lên da khá là khó chịu. Đang suy nghĩ thỳ nghe tiếng cửa lạch cạch rồi mở toang, một gã thanh niên nhỏ thó bước vào, ánh mắt hai người vừa chạm nhau thỳ hắn đã vội lên tiếng trước

- Ôi chào, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi à, để tôi đi bấm bà lớn một tiếng.

Nói rồi toan xoay người đi, Thái Vy vội vàng nắm áo anh ta, gã thanh niên khựng lại nhìn Thái Vy, cô nói

- Đây cậu, đây là còi âm phải không?

Mặt gã chột cau lại rồi dần ra, sau đó cười ha hả:

- Cô ơi là cô, mới qua trận sống dở chết dở là ăn nói hồ đồ, có qua cô mới từ còi âm trở về đó, thôi tôi đi bấm bà lớn đây, cô đừng giữ tôi lại, trễ việc tôi lại bị đòn.

Nói là gã ba chân bốn cẳng chạy, Thái Vy cũng vội vã chạy theo, thấy thế gã ngạc nhiên

- Cô muốn đi đâu?

- Ra ngoài trước, sau đó chưa biết.

Gã ôm đầu:

- Trời ơi, bà cô của tôi ơi, cô không biết thân phận mình sao mà đòi ra ngoài.

Thái Vy gật gật.

Gã tròn tròn mắt, khua tay rồi đẩy cô vào trong, ập cửa lại, tiếng ổ khóa tra vào nhau đánh “cách” một cái. Còn lại một mình, Thái Vy cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, lúc trước cũng có xem phim, đọc truyện khá nhiều, không lẽ cô đích thị là đã xuyên về đây.

- Đây, mở cửa cho tao trị con ranh một trận, muốn chết hả, bà đây cho mày toại nguyện.

Cùng tiếng hét the thé là tiếng tra chìa vào ổ. Cửa lại một lần nữa mở. Một đám cùng xông vào, dẫn đầu là một mụ có thân hình hộ pháp, Thái Vy chưa kịp nhìn kĩ mặt, đã bị mụ lao tới túm tóc, ra sức càu nhéo cô. Do bất ngờ, Thái Vy không kịp né, lúc sau sức tình, cô dùng sức đẩy người đàn bà to béo ngã chổng chơ trên đất. Cô chỉ vào mụ ta hét lên

- Bà là ai sao dám đánh tôi? Bà có quyền gì mà đánh tôi?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh*, *Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mụ béo há hốc miệng, không buồn đứng dậy, đến cả mấy người xung quanh cũng há tròn mắt nhìn cô. Thái Vy lao ra cửa chạy đi. Hành động này làm mụ béo choáng tỉnh.

- Thăng Tồn đâu, gô cổ nó lại cho tao, á à, làm phản hả, bà đây cho mày như xương.

Bụng đói làm cho tay chân cũng chả còn sức lực, gọi là chạy, nhưng tốc độ của cô tương đương người đi tập thể dục, thế nên thăng Tồn cũng chả khó khăn gì để bắt được cô. Lần này, Thái Vy bị bắt quỳ giữa nhà, hai tay bị thăng Tồn và một đứa con gái nữa kèm chặt. Mụ béo thỷ vừa tát, vừa ra sức rửa xả tông ti họ hàng cô. Hai má bỏng rát, một thứ chất lỏng đỏ đỏ trào ra từ mũi cô, đúng lúc đó Thái Vy cũng ngất lịm. Trước khi mê man, có nghe loáng thoáng tiếng tiếng đối thoại:

- Bà làm quá, coi chừng đến tai bà lớn, bà lớn dặn chăm sóc cô đây cẩn thận, vẫn là tôi chịu trách nhiệm.

- Hừ, coi như phúc ba đời nhà nó, làm bà đây mất không một tháng lương.

Tỉnh dậy, Thái Vy thấy đầu đau kinh khủng, toàn mặt đều ê nhức, sờ sờ có thể cảm nhận được đã sưng phồng cực điểm. Gian phòng tối om, bên ngoài cũng vậy, tĩnh mịch đến mức có thể nghe rõ tiếng côn trùng kêu. Xen lẫn mùi ảm mốc còn có mùi tanh của máu, xem ra cũng chẳng ai thêm dọn dẹp gì, máu mũi của cô thấm xuống đất và yên vị tại đó, tạo nên thứ mùi buồn nôn như thế này. Bụng cô một lần nữa lại réo gọi. Thái Vy cười chua xót, cho dù là ở đâu cô cũng không tránh khỏi một cuộc sống luôn bị người ta đem ra giày xéo dưới chân, mà chẳng thể phản kháng. Tại cô quá lo cho người khác, sợ người ta tổn thương, hay tại cô quá yếu đuối, nhu nhược. Nên cùng đường chỉ biết hèn nhát đi tìm cái chết. Nhưng chết cũng không xong, mà còn rơi vào một khổ ải khác. Đúng là quá mức vô dụng.

“Cộc cộc”kem theo tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ là âm thanh con nhỏ hơn cả tiếng đế vọng vào:

- Cô chủ, cô còn thức không ạ?

“Cô chủ?”, Thái Vy khẽ lẩm bẩm, thật ra thân phận của người con gái này là gì?. Mon men ra sát cửa, Thái Vy đáp:

- Chưa, cô là ai?

Ngoài cửa bỗng có tiếng thút thít, tuy khò khè mà cũng rất khẽ (T__T) , vừa sụt sịt vừa khẽ lè:

- Cô chủ, cô bị đánh đến mức hồ đồ luôn rồi, không nhận ra con nữa, con là cái Tí đây, cô chủ bị người ta ép vào đây, con cũng liều mạng theo cô chủ, nhưng lại không bảo vệ được cô chủ, hu hu

Tuy chưa hiểu được chuyện gì, nhưng nghe những lời ấy, Thái Vy thấy động lòng, con hầu này trước có vẻ rất tận tâm với cái thân thể cô đang nương nhờ.

- Phải rồi, ta hiện tại không có nhớ chuyện gì trước kia hết, nhưng nửa đêm nửa hôm ngơ ngác đến đây có chuyện gì không?

Con bé vẫn đang ra sức thút thít, nghe vậy nín bặt, vội vàng đẩy cửa lồm vào, tạo một khe nhỏ giữa hai cánh, rồi chìa củ khoai lang, giọng mừng rỡ:

- Con đến đưa khoai cho cô chủ, đây là phần ăn của con buổi chiều, nhưng trưa con ăn no rồi, nên mang cho cô, cả ngày hôm qua với hôm nay, con biết họ chẳng cho cô ăn gì cả.

Nhìn củ khoai to bằng hai ngón chân cái, dài chưa đầy một gang, Thái Vy khẽ cau mày:

- Vậy buổi trưa người ăn gì?

- Dạ bẩm, khoai lang ạ, được những hai củ cơ...mà con đói quá nên ăn hết, từ mai con sẽ chỉ ăn một, còn lại giành cho cô chủ...

- Vậy, mai ta vẫn bị nhốt ở đây hả?

- Con không biết nữa, người ta biết con là hầu của cô, người ta cũng chẳng nói cho con nhiều.

Thái Vy cầm củ khoai, trong lòng nghĩ rõ ràng là bóc lột sức lao động trẻ em, lại chỉ cho ăn khoai lang, mà lại chỉ có vài củ, rõ là keo kiệt từ trong máu. Cô bẻ một nửa, nửa còn lại đưa cho con bé, kêu nó ăn.

- Ta giờ chỉ thấy rất khát, cũng không đói lắm, người cầm lấy mà ăn, rồi tìm cho ta chút nước được không?

Con bé có vẻ xúc động, lắp bắp:

- Cô chủ, con không ăn đâu, cô chủ ăn đi, ngần đó, chỉ đủ cầm hơi, cô mà không ăn, không có sức đâu. Cô ăn đi, giờ con đi lấy nước cho cô.

Nói rồi nó chạy vụt đi. Còn lại cô với hai nửa củ khoai lạnh ngắt. Cắn một miếng đau tận óc, ăn hết đồng này còn hơn tra tấn. Giờ cô mới hiểu thế nào là “ăn cũng chết, không ăn cũng chết”. (Lòi củ khoai: Thái Vy, muốn chết theo kiểu nào?)

Đến lúc con bé chạy lại, cô đã làm việc xong nửa củ. Nhưng bát nước không chui vừa khe cửa. Cô đành thò tay vốc từng vốc nhỏ mà uống. Cô uống liền từ ti ba bát. Trước khi đi, con bé nói đêm mai giờ này cũng sẽ đến. Thái Vy gật đầu rồi quay lại giường. Mang nửa củ khoai dặt vào áo rồi nằm ngủ. Nói thế chứ cô không ngủ được, phần vì đau, phần vì đang cố gắng xâu chuỗi sự việc.

Thái Vy, năm nay hai mươi ba tuổi, gia đình làm ăn phá sản, ba tự sát, mẹ bỏ theo giai, hằng ngày bị chủ nợ hành hạ, người yêu bỏ đi, bạn bè quay lưng. Trong lúc đau khổ đã gieo mình từ sân thượng tự vẫn. Kết cục lại xuyên về cận đại, bị nhốt, bị đánh, là cô chủ và có một con hầu. Còn lại thì từ từ khám phá vậy. Sau một hồi trần trọc, cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thái Vy vẫn còn muốn ngủ, nhưng tiếng quét sân, cùng nhiều tạp âm khác khiến cô đành ép mình ngồi dậy. Qua khe cửa, có thể thấy trời vẫn lờ mờ tối, chắc khoảng bốn hay năm giờ sáng. (Lời tác giả: Người dân thời này đều dậy theo giờ giấc của gà, gà gáy canh năm nhà nhà đều lục đục quét sân, đun nước, gà lên chuồng (mặt trời vừa khuất) thì nhà nào nhà nấy cũng com nước xong xuôi, thanh thoi chút thì trải chiếu ra sân hóng mát, không thì cũng lo đi ngủ để sáng sớm còn ra đồng.) Thái Vy vừa xoa xoa mặt vừa nghĩ, đèn điện không có, tối om có gì thú vị để mà thức, thấp cái đèn dầu thôi cũng phải nhà có của ăn của để mới dám xài. Haiz. Tính cả hôm qua nữa là hai ngày cô chưa vệ sinh cá nhân, người cô bây giờ kì thực nhớp nháp vô cùng, còn khó chịu hơn cả mùi ẩm mốc nữa.

- Cô chủ, cầm lấy này.

Thái Vy vội đón lấy cái miếng cứng cứng nhỏ như ngón tay, con bé đưa xong cũng gấp gấp chạy mất. Ngắm ngía một hồi, cũng không biết dùng để làm gì, bèn giắt vào áo. Lấy nửa khoai còn lại, ti nắn lột vỏ ăn. Thôi kệ, đến đâu tính đến đó.

Đến gần trưa, nhà yên ắng hẳn. Căng mắt dòm ra sân cũng chỉ thấy mấy con gà, ngoài ra không có bóng người qua lại. Căn phòng này chắc chắn là gian sau, hoặc gian phụ, cạnh nhà bếp, thế nên sáng nay bọn người hầu mới qua lại nườm nượp như vậy. Thái Vy bỗng thấy thấp thòm, đám người hôm qua cho đến giờ vẫn chưa quay lại làm khó cô, như vậy nên vui hay buồn? Dù sao đến thì cơ hội thoát còn có đường tính, không đến, có lẽ cô sẽ thành cái xác khô trong này, rồi theo lời mụ béo, quăng ra ngoài đường là xong, thời buổi này chết vì đói vì bệnh đầy ra, ai quan tâm? Hít hà, nghĩ đến đây Thái Vy lạnh cả xương sống. Đã chết một lần, không thể chết thêm lần nữa, phải sống, không những sống, mà còn phải sống thật tốt. Chết không giải quyết được vấn đề, mà lại còn phát sinh vấn đề mới, câu này áp dụng lên Thái Vy, không sai biệt chút nào.

Trong lúc đang hạ quyết tâm, thì ồ khóa lại lạch cạch, cửa mở. Gã hầu bung vào một bát nước với một củ khoai, lạnh nhạt nói:

- Ăn đi, chốc bà lớn qua liệu hồn mà nói.

- Anh khoan đi, nói cho tôi biết đây là đâu?

Gã không đáp, chỉ cười khẩy, xoay người đi ra. Cô chán nản lấy bát nước uống. Còn khoai thì không đụng đến, nếu đêm nay còn ở đây sẽ dùng, con bé kia đồ phải nhịn đói. Kể ra không phải lao động gì, nên chút nước chút khoai cũng giúp Thái Vy phục hồi được sức lực, không nhiều, nhưng chắc đủ để chạy trốn khi cần thiết. Điều kì lạ là lần này trở ra, gã đề cửa mở. Thái Vy yên lặng nhìn ra khoảng sân đầy ắp nắng, cô biết rõ, có lao ra ngoài chạy trốn chết cũng không thoát được, điều cần thiết nhất bây giờ có thể làm là phải thật bình tĩnh. Một lúc lâu sau, khi mặt trời đứng bóng, cô nghe tiếng bước chân to dần, có một đám người đang tiến về phía này, thoáng chốc đã đến trước cửa.

Thái Vy đưa mắt đánh giá người đàn bà đang bước vào, theo sau là hai đứa hầu gái và gã thanh niên nhỏ thó hôm qua. Một đứa hầu khác bụng cái ghé đầu để sát giường nàng. Bà ta nhẹ nhàng ngồi xuống, từng cử chỉ đều toát lên vẻ giàu sang. Áo dài truyền thống may bằng lụa thượng đỉnh, cổ đeo thêm mấy chuỗi hạt, tay đeo xuyên vàng, miệng có ý cười, nhẹ nhàng nói:

- Ta nghe hầu báo con đã tỉnh từ hôm qua, con còn trẻ, sao làm chuyện dại dột như thế, có gì phải bầm ta để ta ra mặt cho con. Mấy bữa nay con nghỉ ngơi có thấy khá hơn không?

Thái Vy không trả lời, trong lòng còn bận suy tính, bà này có vẻ quyền uy hơn bà kia, cử chỉ và lời nói đều rất ngọt ngào, ánh mắt nhìn nàng triu mến, nhưng lại khiến Thái Vy bất giác rung mình.

- Ta có nghe thằng Tũn nói con đã quên hết mọi chuyện, thôi thì Tũn, mày kể cho cô đây nghe vắn tắt sự tình.

Dứt lời, bà quay sang mở coi trầu, lấy ra quả cau, khứa lấy một mùi, Thái Vy chợt nhớ đến tục ăn trầu của người xưa, cô từng thấy bà ngoại ăn, và cũng từng ăn thử, nhưng vừa nhai đã bị vị cay nồng xộc thẳng lên óc, đánh nhỏ ra. Thằng Tũn lúc này đã đứng cạnh cô, khom người, bắt đầu kể:

- Dạ bẩm, cô trước là con cả của thầy lý, thầy cô do chạy chức mà vỡ nợ, bị bắt nhốt rồi tự tử trong lao, trước đó mẹ cô vay nợ rồi dẫn e cô bỏ làng đi. Đây là do cô kể cho bà lớn, lúc cô gục trước cửa, đúng lúc bà lớn đi về. Bà lớn động lòng nên trả hết nợ cho nhà cô, lại bỏ tiền chôn cất thầy cô tử tế.

- Rồi sao nữa?

- Cô đồng ý làm đào hát để trả nợ, vừa rồi có khách muốn... giá cao, bà năm ép cô làm đào rượu... với khách đó...

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nói đến đây, gã hơi ngập ngừng. Bà lớn thấy thế chen vào, miệng nhai trầu chớp chớp:

- Vì con không giống như mấy đứa quê mùa khác, ta định trau dồi cho con thành hoa khôi của cái phường hát cô đầu này. Dù sao con cũng là con của cụ lý, cũng được học cái chữ, lại xinh đẹp, nếu được dạy bài bản, ta không tin con không hái ra được tiền. Tích cóp được tiền, con có thể chuộc thân, chả ai cấm. Nhưng ta nói, mười đứa như mười, chẳng đứa nào muốn rời khỏi đây. Về việc ngủ với khách, tuyệt đối theo ý con, con không muốn, ta cũng không ép, cốt sao con có thể làm cho mình có giá, kiếm tiền cho ta nhiều chút là được. Dù sao mấy việc nhớp nháp ấy cũng có đào rượu lo rồi.

Đoạn bà cười khẩy:

- Ăn sung mặc sướng, có kẻ hầu người hạ, sống trên đầu lũ đàn ông lắm tiền nhiều tật, lấy tiền của họ cung phụng mình, lại chả phải việc nặng nhọc, đâu ra việc nào lại an nhàn lắm tiền như vậy.

Thái Vy bỗng thấy ớn lạnh, ra cô rơi vào một nơi chẳng khác nhà thổ là mấy, nói như bà ta, nếu cô không kiếm được nhiều tiền, việc giữ thân đừng

mong. Thái Vy thầm khóc trong lòng, sớm biết thế thì đã quý trọng cái mạng nhỏ mình hơn. Thấy cô trầm ngâm, bà ta lại thề thốt:

- Hôm kia, là bà năm làm loạn, ta đã phạt, sau này cũng không dám làm khó con cái gì. Đào Tuyết hôm nay đã dọn sang bên ta rồi, con có thể lên đó ở.

Rồi quay sang quát thẳng Tũn:

- Tũn, sai người dọn dẹp phòng cũ của đào Tuyết, rồi dẫn cô đây lên. Mọi chuyện còn lại biết rồi chứ?

- Bẩm bà, đã rõ ạ.

- Uhm. Thôi trời cũng không sớm sửa, mau làm đi.

Đoạn cũng đứng dậy, tươi cười nắm tay Thái Vy, vỗ vỗ, nói vài lời thăm thiết rồi rời đi.

Bà ta đi rồi, Thái Vy vẫn ngồi im không nhúc nhích. Trong màn vừa rồi, rõ là bà ta tự biên tự diễn, cô làm khán giả. Haiz. Trong phòng chỉ còn lại mình cô, thằng Tũn đã đi từ lúc nào, quả là một thằng hầu nhanh nhẹn, được việc. Cô bước ra trước hiên, trời đã chạng vạng tối. Trở thành một đào hát nổi tiếng nhất nhì Hà thành, để làm gì? Nói cách khác cũng là mua vui cho người ta thôi. Nhưng trước mắt cứ vậy đi đã.

Thằng Tũn đã dọn dẹp xong, căn phòng này ở trên lầu, cửa có rèm buông, giường gỗ chạm trổ khá đẹp, trên trải chiếu. Sắt cửa ra vào còn có bàn trang điểm, mé trong tường có một tủ gỗ nhỏ, bên trong có vài bộ quần áo. Cũng không có mùi ẩm mốc.

- Tũn, cậu có biết cây hoa nhài không?

- Dạ thưa cô, cô cần gì cứ dặn, con bẩm lại bà năm.

- Ừ, tôi muốn đặt trước cửa một chậu hoa nhài. Tôi cũng muốn may vài bộ quần áo thay đổi. Còn nữa, tôi muốn cái Tỉ theo hầu tôi.

- Bẩm cô, hết thảy mọi việc sẽ theo ý cô, bà lớn có dặn dò qua rồi, cũng đã sắp xếp đâu ra đó, còn hoa gì cô nói, nội ngày mai sẽ có.

Thằng Tũn vừa dứt lời, từ xa một con nhỏ chạy lại, chưa đến gần tiếng nó đã lanh lảnh:

- Cô chủ, quần áo của cô đây, con dẫn cô đi tắm rửa.

Cái Tỉ treo hai bộ áo dài vào trong tủ, bộ còn lại cầm trên tay, với lấy cái khăn xô, lật đặt núm tay Thái Vy còn đang đứng nhìn. Thằng Tũn cũng vội cáo lui.

^O^

Nhà tắm được dựng sơ sài, nhưng tuyệt nhiên không có muối như cô lo sợ. Do xung quanh trồng rất nhiều bụi xả. Mùi xả thơm tạo cảm giác dễ chịu. Cái Tỉ vừa vò mấy quả bồ kết vừa thắc mắc:

- Cô chủ, cuối cùng cô cũng đồng ý làm cái nghề này sao?

Thái Vy cười:

- Em thấy sao, cũng không có cách khác mà.

- Khổ thân cô.

Rồi nó lại sụt sịt,

- Nhà giờ không phải chỉ còn mình cô sao, cô phải sống sao cho không phụ lòng ông...

- Không phải ta còn mẹ với em sao?

- Mấy người đó nhẩn tâm vứt cô lại, chắc cũng chẳng thèm tìm cô đâu.

- Vậy thôi sau này đừng có nhắc đến mấy người đó nữa. Sau này ta sẽ lo cho em, còn ta thì còn em, chỉ cần em chịu khổ được, chúng ta sẽ có ngày tự do.

Cái Tỉ nghe vậy, cười toe toét:

- Em theo cô cả đời, em làm gì còn ai thân thích ngoài cô.

- Vậy được rồi.

Một chủ một tớ, xem như đã thân hơn, cứ thế chuyện trò duyên duyên. Nên trong quá trình tắm rửa, cô cũng biết thêm nhiều điều. Ví dụ như cái miếng cứng cứng to cỡ ngón tay kia là miếng cau khô, dùng để chà răng, giống như mình đánh răng buổi sáng vậy.

Chương 5

Sau khi làm khô tóc, Thái Vy được dẫn đến nhà chính, trong nhà khá đông người. Có năm người ngồi trên phản, ba chiếu được trải dưới đất, mỗi chiếu có chừng chục người ngồi, ở giữa là mâm cơm canh. Thái Vy được dẫn đến ngồi ở mâm ít người nhất. Sau mới biết, trên phản là năm bà lớn, trông coi nơi này. Chiếu một là đào chính, chiếu hai đào phụ, chiếu ba đào mới. Còn người ăn kẻ ở chắc ăn ở bếp. Từ khi cô bước vào, đủ loại ánh mắt đều dán lên người cô, khá là khó chịu, đào cũ thì khinh bỉ, đào mới thì ngưỡng mộ... Thái Vy cũng chẳng buồn giương mắt đáp trả. Thời gian đầu cứ giả ngu là tốt nhất, nên cô cúi đầu, tay đan vào nhau ra vẻ bối rối. Chỉ đến khi bà lớn gõ gõ cái chén, mọi sự chú ý mới dồn lên bà.

- Hôm nay nhà ta có thêm đào nương mới, gọi là vậy nhưng chưa phải vậy, ta nói trước người này là ta chọn, không có cùng đẳng cấp với mấy cô, đừng có giờ thôi đành đành bắt nạt người ta, ta biết được sẽ đuổi thẳng cổ. Mọi người dùng cơm đi, không còn sớm nữa, khách khứa sắp đến rồi.

Mấy ả đào chính lên lút bĩu môi, bức tức, nhưng cũng chỉ làm được thế, đào phụ cũng không quên ném mấy cái liếc về phía Thái Vy.

Mâm cơm có một nồi com trắng, một bát canh cua hoa thiên lý, một đĩa thịt gà kho, một đĩa đậu que xào, một hũ cà muối. Từ nhỏ cô đã thích ăn canh cua với cà, canh cua bà nấu là ngon nhất, những con cua đồng gạch đỏ au, ăn béo và thơm nức. Ăn xong, cô rù cái Tí đi lòng vòng quanh sân sau, tuy chỉ ăn một bát, nhưng cô muốn vận động chút cho khỏe khoắn. Lát nữa sẽ có người qua dạy cô hát.

- Tí, lúc này người ta cho em ăn gì?

- Com ạ, com độn khoai.

- Vậy buổi trưa?

- Cũng vậy ạ.

- Chào cô!

Thái Vy gật đầu, chìa cái đùi gà hươu trước mặt nó. Cái Tí tròn xoe mắt, nhưng nước miếng thì nhiều cả ra miệng.

- Eo ôi, gớm quá!

Thấy Thái Vy nhăn mặt, nó vội đưa tay quệt, rồi cười hi hi:

- Cô chủ không ăn mà giấu cho em hả?

Thái Vy lắc đầu:

- Không phải, ta ăn không hết, nên nghĩ giấu mang cho em.

Nhìn cái Tí ngầu ngẩn gặm đùi gà, mỡ dính bóng loáng cả mặt, Thái Vy bỗng thấy thương nó vô cùng.

- Chào cô!

Thái Vy giật mình, nhưng cũng không thất lễ:

- Chào thầy, thầy đến dạy tôi hát ạ?

- Vâng thưa cô!

- Vậy mời thầy theo tôi lên lầu.

Lên lầu nhưng cả hai chỉ ngồi trên cái ghế dài đặt trước cửa phòng. Người mà cô gọi là thầy, tuổi chắc gấp đôi cô, nước da rám nắng, nhưng đôi mắt rất sáng, cử chỉ cũng nhã nhặn. Đặt bộ phách trước mặt Thái Vy.

- Sau này tôi là người đệm đàn cho cô diễn, cô nghe câu một đào một kép chưa. Do thâm niên trong nghề, người ta trọng thì gọi tôi một tiếng thầy kép. Không biết danh tính cô thế nào?

- Tôi tên Thái Vy...

Bỏ lửng câu trả lời là do thái độ ngạc nhiên của thầy kép, thấy cô nhìn mình chăm chăm, ông vội cười :

- Tên lạ, nhưng mà cô không biết phường mình lấy họ Kiều sao, đào nương nào cũng phải lấy họ của nhà mà mình theo. Khi cô thành nghề, trong lễ ra mắt, cũng nên chọn trước cho mình một cái tên.

Thái Vy lẩm bẩm trong miệng “ Trước lầu Ngưng Bích khóa xuân-Về non xa tấm trăng gần ở chung”. Rồi cô liếc nhìn thầy kép cười:

- Kiều Bích Nguyệt

Chỗ ở của các đào tách biệt hoàn toàn với lầu tiếp khách. Ở đây có tổng cộng sáu dãy nhà, một dãy nhà kho, bếp núc, nhà ngủ của tôi tớ. Một dãy nữa nối tiếp là chỗ sinh hoạt chung, cũng là chỗ các đào tụm năm tụm ba trước khi ra diễn, hoặc cùng tập với các kép. Phòng nghỉ của các đào cũng chiếm hai dãy. Hai dãy còn lại dùng để tiếp khách, và là chỗ ở của năm bà. Xem ra phường hát họ Kiều này lớn nhất nhì Hà thành. Lần trước có nghe thầy kép nói qua, họ Đông, Kiều và Xuân là ba phường có đầu nổi tiếng nhất, vẫn thường xuyên tranh khách của nhau, những phường còn lại xem như râu ria, không ai để tâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Bà ngoại Thái Vy là con của một nghệ nhân ca trù, thế nên từ nhỏ cô đã sớm quen với làn điệu của nó. Âm luật đều ràng, nhưng do không thường xuyên luyện tập, nên bây giờ hát không được mượt mà cho lắm. Thái Vy cúi xuống ngắm ngía những bông hoa trắng ngần đang rung rinh trong gió, từ ngày đặt chậu cây này ở đây, trong phòng Thái Vy lúc nào cũng có một mùi hương thơm rất nhẹ, chỉ đủ kích thích khứu giác. Cái Tí cũng thích, nên hay ngắt vài bông về để dưới gối ngủ.

Hôm nay thầy kép không lại, Thái Vy mon men đến gần gian lầu chính, bọn hầu cũng đã quen mặt cô nên không cản. Cô đứng nép bên một gian ngó vào trong, có đào Hà đang biểu diễn, giọng ca, nhịp phách, tiếng đàn đệm, cả đôi mắt lúng liếng đưa tình, bộ dạng say như điệu đồ của đám đàn ông, không rõ say rượu, say giọng hát, hay say người...

“Non xanh xanh, nước xanh xanh

Sớm tình, sớm tình, tình sớm, trưa tình, tình trưa

Ấy ai tháng đợi năm chờ

Mà người ngày ấy bây giờ là đây

Hồng Hồng Tuyết Tuyết

Mới ngày nào còn chưa biết cái chi chi

Mười lăm năm thắm thoát có xa gì

Nghoảnh mặt lại đã tới kỳ tơ liễu...”

Đứng lâu cũng không hay, cô xoay người rồi chỗ nép, đi loanh quanh xem xét rồi mới trở về. Sáu dãy nhà nhưng chỉ có hai cửa chính. Cửa lớn ban ngày thường đóng, đến đêm mới mở. Cửa phụ nhỏ, chỉ đủ hai người cùng đi, là nơi ra ra vào vào của đám tôi tớ lo việc bếp núc, đồng ruộng. Vào trong phòng, cô cài then lại, lúi búi phách ra, bắt đầu nhẩm hát:

“Ngã lãng du thời khanh thượng thiếu

Khanh kim hứa giá, ngã thành ông

Cười cười nói nói sượng sùng,

Mà bạch phát với hồng nhan chùng ái ngại

Riêng một thú Thanh Sơn đi lại

Khéo ngây ngây

Khéo ngây ngây đại đại với tình

Đàn ai một tiếng dương tranh?”

Hát một bài ca trù, cũng như trút hết tâm huyết vào một việc gì đó vậy, cảm thấy sau mỗi câu chữ đều nặng trĩu tâm tình, người hát như rơi vào không gian do chính mình tạo ra, rồi dẫn người nghe cùng đắm chìm trong đấy. Đến khi cảnh tan, lòng người luyến tuyền không nguôi. Cũng như trong một giấc mộng đẹp, có mấy ai muốn tỉnh dậy?

Thái Vy đưa tay ra nghịch những giọt mưa khuya rơi xuống từ mái gianh, hơi lạnh khiến cô nhảy mũi vài cái. Lại nhớ đến hình ảnh xiêu vẹo của mình trên sân thượng, mới đó mà tưởng như xa lắm rồi. Lúc xưa cô cũng rất thích ngắm mưa, thật ra mưa thì có gì đẹp đâu, nhưng nó lại giúp cho người ta có cái cớ để mà trầm ngâm, để mà buồn vu vơ. Với Thái Vy, mưa còn gắn liền với ký ức không vui thưở nhỏ, cha và mẹ cãi nhau, luôn luôn như thế, họ hề đụng mặt là cãi nhau, Thái Vy cực ghét những âm thanh chát chúa làm tổn thương nhau ấy, nên cô thường bỏ ra khỏi nhà, đi lang thang, cho đến khi mỏi chân cô mới dừng lại và khóc, khi ấy trời cũng bắt đầu mưa, những giọt nước mưa lạnh ngắt hòa cùng nước mắt nóng hổi trên mặt cô, quện lại và cuốn trôi đi. Lúc ấy, Thái Vy thấy tâm trạng thoải mái hẳn. Từ đó, nếu trời không mưa, mỗi khi có chuyện đau đầu, cô lại đứng dưới vòi hoa sen, cho đến khi cảm thấy ổn.

(Lời tác giả: Ta có một số vấn đề cho những bạn nào thắc mắc

1. Ca trù là gì? Ca trù là một môn nghệ thuật rất kén người nghe, được xem là thú vui tao nhã, có phần thời thượng của người xưa.
2. Hát ca trù thực chất là hát ả đào . Trù là tên một thẻ làm bằng tre, dùng để thưởng cho các đào nương thay tiền mặt, sau đó các đào nương dùng thẻ này đổi ra tiền. Người ta gọi là hát thẻ (ca trù)
3. Khi đào nương biểu diễn, sẽ vừa hát vừa gõ phách, được thầy kếp đệm đàn và được cầm châu gõ trống.
4. Thầy kếp: là người gảy đàn giỏi, có uy tín, loại đàn sử dụng là đàn Đáy. Nếu người đánh đàn là con gái thì được gọi là Đào đàn
5. Cầm châu: là người gõ trống
6. Khách nghe thường được gọi là quan viên. Con các quan Phủ, Huyện gọi là quan viên tử, được miễn tạp dịch trong làng. Xưa, người có thể trả tiền cho canh hát thường phải giàu có hoặc con nhà quan lại, gia thế.), sau đó người ta dùng chung để chỉ khách phong lưu.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Sebastian nghiêng người, dựa một bên vai vào khung cửa, dáng đứng trông thật phiêu diêu anh tuấn. Lôi điều xì gà ra định hút, nhưng nghĩ thế nào lại bỏ vào hộp. Anh chống tay vào lớp kính mờ hơi nước, mắt nhìn vô định.

- Lại mưa rồi à? Để tôi nói với gã kia, dời lại mai.

Thấy Sebastian nhìn ra ngoài thờ dài, James tưởng cậu ngại mưa. Sebastian xoay người lại cười,

- Vì vài giọt mưa mà bỏ cái hẹn này thì hơi lãng phí. Cậu bảo gã kia cứ như cũ mà làm.

James nheo mắt:

- Chà chà, tớ thật muốn xem mặt mũi cái cô đầu lừng danh gì đó, xem có gì hơn Rosy không mà hút hồn cậu vậy.

- Cậu đừng có nhắc đến Rosy nữa, với tớ, giờ cô ấy cũng như chiếc đồng hồ thôi.

James lắc đầu, vỗ mạnh vào vai Sebastian:

- Ok, ok, không nhắc, không nhắc. Tớ đi trước nha. Gã kia chắc sắp qua rồi đó.

James đi rồi, Sebastian rút điều xì gà ra, lần này thì anh hút. Một số kí ức chợt ùa về, vui có buồn có, nhưng chủ đạo vẫn là màu xám xịt.

Sebastian Belmont sinh ra và lớn lên trong một gia đình có dòng dõi hoàng tộc. Cha là công tước xứ Edinburgh, Philip Velmont. Trước Sebastian còn có anh trai Ryan và chị gái Camila. Tuy nhiên do tính cách mạnh mẽ, thích tự do và vô cùng sợ những nghi thức, lễ nghi rườm rà, nên từ khi bảy tuổi, anh đã trốn ra ở riêng. Đầu tiên, để có được một căn phòng nhỏ làm nơi chui ra chui vào, sebastian đã bán chiếc đồng hồ vàng mà cha anh tặng vào dịp sinh nhật thứ năm của mình. Sebastian còn nhớ, có một lần khi cha thấy anh ngồi ngắm nghía chiếc đồng hồ một cách hạnh phúc, ông đã gọi quản gia đến hỏi “ Seba lấy đâu ra chiếc đồng hồ vàng đó thế?”. Đến khi lão quản gia lễ phép thưa “ Chính ngài đã tặng cho hoàng tử vào dịp sinh nhật thứ năm của cậu ấy” thì ông mới gật gù tỏ vẻ đã nhớ ra. Sebastian thất vọng vô cùng. Sau đó, vào sinh nhật thứ sáu, seba lại nhận được một chiếc đồng hồ vàng nam kim cương lấp lánh. Cậu chạy tới hỏi lão quản gia xem những sinh nhật trước cậu nhận được gì, không ngoài dự đoán, chỉ một thứ cho tất cả sinh nhật. Do

Philip Vermont cực thích đồng hồ, ông giành riêng một dãy nhà để phục vụ cho sở thích ấy. Bởi thế khi bán chiếc đồng hồ, Sebastian trải lại cảm thấy vô cùng thích thú.

Khi Sebastian lang thang khắp phố nghĩ cách kiếm tiền, thì cậu thấy một vài người đàn ông đứng đàn hát, trước mặt là một cái khăn tay, hoặc cái mũ. Người đi đường đứng xem khá đông, trong đó có cả cậu. Mỗi khi hát xong một bài, người đứng xem đều thả vào trong mũ hoặc khăn tay của họ một hoặc hai đồng lẻ. Sebastian tươi cười rạng rỡ. Ngày hôm sau cậu ra tiệm nhạc cụ mua một chiếc kèn Harmonica loại mắc, loại kèn này từ hồi năm tuổi cậu đã thành thạo, đây là một hành vi nhằm chống đối việc bị ép buộc học môn violon nhàm chán, bây giờ xem ra lại có ích. Tối tối, sau khi dùng bữa xong, cậu chạy ra quảng trường xem lượng qua lại, tìm kiếm vị trí thuận tiện. Một tuần sau, bất cứ ai đi qua lối rẽ vào quảng trường đều bị cuốn hút bởi cậu bé có gương mặt như thiên thần, đầu đội nón len màu đỏ, làm nổi bật làn da trắng sáng, hai má hơi hồng hồng, không biết vì xấu hổ hay lạnh. Việc một cậu nhóc bảy tuổi ngoài đường thổi Harmonica kiếm tiền thực sự thành tâm điểm chú ý, chẳng bao lâu không ai là không biết đến cậu nhóc dễ thương, thân thiện có nụ cười rực rỡ như mặt trời, ai ai dù bận thế nào, dù vội cỡ mấy khi đi qua cậu, cũng nán lại để nghe cậu thổi một đoạn nhạc, nhận lấy nụ cười cảm ơn của cậu, và không quên thả vài đồng bạc vào chiếc khăn tay được đặt ngay ngắn trên mặt đất.

Tuy nhiên mọi chuyện không êm ả như cậu nghĩ. Vào một buổi tối, khi trời đã khuya. Sebastian đang đứng định đi về thì bị một toán chặn lại. Một toán ở đây là bốn người, một ông già chơi đàn ghita, một người đàn ông trung niên biểu diễn kịch câm, một gã chơi violon, và một cô bé có giọng hát như thiên thần. Sebastian hơi sợ hãi, nhưng chỉ giây lát cậu lấy lại bình tĩnh, lên giọng trước:

- Có một cách để mọi người đều có lợi, nếu muốn kiếm tiền nhiều và đều, thì chúng ta có thể hợp tác.

Ba người đàn ông nhìn Sebastian chằm chằm, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt. Sau đó vui vẻ nói:

- Chúng tôi đến để hỏi cậu có bí quyết gì mà thu hút được nhiều người như thế. Hoàn toàn không có ý gì xấu đâu. Nếu cậu không muốn chia sẻ, cậu cứ việc đi tiếp.

Sebastian cười tươi:

- Cháu biết mọi người không phải người xấu, cháu cũng muốn giúp mọi người. Thế này đi, chúng ta từ giờ là một đội.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Theo ý kiến của Sebastian, một đội gồm năm người cùng tập trung một chỗ duy nhất. Phân lượt mà biểu diễn. Người này phụ họa người kia. Như khi bác Borm diễn kịch câm, Sebastian sẽ là nhân vật phụ họa, còn anh Tim đánh violin xuyên suốt theo câu chuyện. Hoặc khi bé Bella khoe giọng hát trong trẻo cao vút, sẽ có ông Tom đệm ghi ta. Hay là màn kết hợp ăn ý giữa Harmonica của Sebastian cùng ghita điệu luyện của ông Tom. . Phải nói chiều này cực lợi hại. Lượng người đứng xem càng ngày càng đông. Đến nỗi ông chủ rạp hát lớn nhất ở Edinburgh cũng đích thân mời họ đến kí hợp đồng biểu diễn. Đối với toàn đội, đây chính là thành công ngoài mong đợi. Tuy nhiên tin này lọt đến tai công tước Philip, thì đối với Sebastian chính là thảm họa. Cậu bị lôi về cung điện, sau khi nhận trừng phạt phải đóng cửa tự suy nghĩ ba tháng, suốt ba tháng cậu chỉ có chiếc đồng hồ vàng cái mà đã được bán cho tiệm cầm đồ, không biết bằng cách nào mà quay lại nằm chính ỉnh trên bàn. Lên chín tuổi, Sebastian được gửi đến một trường quý tộc ở Pháp, với ý chỉ của một cậu bé chưa tròn mười tuổi, cho dù có quật cường đến đâu cũng không thể thay đổi số phận. Sau khi nhận thức được điều đó, cậu ra sức học tập, vừa mong mau chóng đến mười tám tuổi. Với thành tích luôn đứng đầu toàn trường. Sebastian khi ấy là niềm ao ước của biết bao cô gái. Một hoàng tử xứ Edinburgh điển trai, xuất chúng lại khôn khéo trong cách giao tiếp, chừng ấy đã đủ để các nàng mê mẩn, huống hồ Sebastian lại sở hữu vũ khí đặc biệt chết người, chính là đôi mắt đẹp hút hồn cùng nụ cười đầy ma mị. Bạn bè đều gọi anh là chàng trai “ba giây”, tức là có thể đốn ngã tim các thiếu nữ mới lớn chỉ trong ba giây chớp mắt. Tuy nhiên Sebastian lại không thuộc dạng người buông thả. Khi vừa bước chân vào năm hai đại học. Chàng trai “ba giây” cuối cùng cũng đổ trước Rosy, hoa khôi của bộ môn Triết học khó khan. Để có được tình yêu của Rosy, Sebastian phải mất ba tháng ròng rã. Con trai thì há dạ “cuối cùng hẳn ta cũng biết mùi vị của theo đuổi là như thế nào”, con gái thì hậm hực ghen tị “sao cô ta may mắn đến vậy”. Rosy không phải là một cô nàng nóng bỏng. Rosy thân hình mảnh mai, gương mặt xinh đẹp mang thần thái tiểu thư của một gia đình quyền quý. Ở cô luôn toát lên vẻ lãnh đạm, cách cư xử rất chừng mực, và có một lối sống nghiêm túc. Nhưng Sebastian thích, thế là đủ.

Mối tình kéo dài ba năm rồi đứt đoạn, Rosy lên xe hoa trong sự ngỡ ngàng của mọi người, trong đó có cả Sebastian. Các cô gái cười thầm, hy vọng mình là người may mắn tiếp theo. Các chàng trai cũng cười thầm, họ cảm thấy may mắn cho Rosy.

Lí do Rosy rời xa Sebastian, cũng như lí do Sebastian yêu Rosy, anh đều không biết. Lúc này bạn thân của anh, James nảy ra ý tưởng dẫn anh đi giải khuây. Chủ của James có một đồn điền cao su bên Việt Nam, hiện giờ chú ấy có công chuyện phải về nước trong vài năm, đã có người bản địa trông coi, nhưng vẫn là không tin tưởng được, nên đã nhờ James qua đó, tiền công dĩ nhiên rất hậu hĩnh, và việc này James cũng nhận vài lần rồi, tuy nhiên thời gian ở lại ngắn, nên chưa có đi đâu thăm thú được. Sebastian tuy hiếu kì nhưng vẫn lưỡng lự. Đến khi James ra sân bay thì Sebastian mới hốt hải xách vali chạy qua chạy lại, nháo nhác tìm kiếm. Cũng may mà tìm thấy nhau. James cười ha ha:

- Nguyên nhân gì khiến cậu đến phút chót mới đổi ý vậy? Sớm biết, tớ đã mua vé chuyển trước, cho cậu khỏi kiếm ra, ha ha

Sebastian còn đang thờ vì mệt, dứ dứ nắm đấm trước mặt James, điệu bộ hung dữ:

- Cậu coi chừng. Là cha tớ, ông ấy kêu về, gặp mặt hoàng gia gì đấy, tớ không rõ. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy việc đi với một người như cậu, tuy có mất giả chút nhưng vẫn hơn!

James ôm chặt lấy cậu bạn thân, bỏ qua những lời khinh thường kia, biểu cảm xúc động:

- Cậu khá lắm, không bỏ rơi tớ.

Sebastian vội đẩy James ra, tiện tay đầm nhẹ cậu ta một cái:

- Giờ thì tớ bắt đầu thấy hối hận rồi đấy, hay ta tạm biệt ở đây đi.

James vội vàng chạy như bay đi mua vé, rồi lại chạy như bay đi gửi hành lí của Sebastian. Nhận lấy vé từ James, Sebastian điềm nhiên nhét vào túi áo, nói nhỏ với James:

- Tiền vé, phí ăn ở, cậu lo.

James thấy lòng bùng nổ tai, đúng là gã khốn mà, thừa nước đục thả câu

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đến Việt Nam, đầu tiên là qua xem xét công việc ở đồn điền cao su. James nói có vô sỉ đến đâu thì cũng phải giữ chữ tín với người nhà (T_T). Trước quan niệm ấy Sebastian chỉ biết buông một câu “Không ngờ vẫn còn sót lại một mảnh lương thiện trong đầu cậu”. James nhún vai, cười vang. Cậu ta giành một tuần sắp xếp, kiểm tra sổ sách, nhân công, cũng như dạo một vòng xem xét tình hình, lại được báo cáo sắp đến đợt thu mùa, cần tuyển thêm người, James quyết định ra ngoài Bắc. (Lời tác giả: tuyển người ở xa, để họ không có nơi trốn về, bước chân vào đây giống như một đi không trở lại vậy đó, người được thuê, thì gia đình người đó sẽ được trả trước một khoản tiền. Rất nhiều nhà tham tiền, nên dẫu cho con cái đi làm cao su, sau không mấy ai là có con trở về cả, mới hối hận.) Chuyến đi Hà Nội này, sẽ kết hợp giữa công việc với du lịch như đã hứa với Sebastian. James nói khi vòng lại Nam, giao đám nhân công tuyển được cho quản lý ở đó, thì sẽ làm vài tour du hí trong Nam, sau đó cuốn gói về nước.

- Mới đó mà thấy nhớ mấy em ở Pháp ghê cơ! James ca cẩm.

Sebastian khinh bỉ nhìn cậu ta:

- Đây là phong thái của một hoàng tử đó hả?

James nheo mắt đánh giá:

- Ra suốt ngày ôm chai rượu thù thì, quên ngày đêm mới là phong thái của hoàng tử hả?

Sebastian gấp cuốn sách đang đọc, bỏ nhào về phía James, nhanh như cắt cậu ta nhảy khỏi ghế sofa, trợn mắt nhìn Sebastian:

- Cậu định dè bẹp sự thật hả.

Sebastian cười nham hiểm:

- Tớ sẽ cho nó nát bét luôn.

James ra vẻ sợ hãi, cầu xin. Cứ thế hai người ồn ào cả khách sạn.

James và Sebastian trên đường ra Hà Nội, đã tuyển đủ người. Phải nói khá dễ dàng, do ở những tỉnh đi qua, cuộc sống của họ quá kham khổ, khi nhìn thấy những đồng bạc lấp lánh, họ mừng rớt nước mắt. Một người đi làm mà cứu cả nhà khỏi chết đói. Những gia đình không có con được chọn, họ gào khóc thảm thiết. Sebastian nghĩ đến viễn cảnh xa xôi, khi những cục lệ cuối cùng tiêu hết, họ sẽ như thế nào? Lại mong có người đến đưa bạc, và lấy đi đứa con của mình? Những người ở đây cần là một chế độ và một cách sống khác. Biết thế, nhưng Sebastian cũng không có quyền hạn gì mà can thiệp, ở một đất nước chiến tranh, cần giữ thái độ trung lập, thế nên anh nói James cho họ nhiều tiền chút, coi như giúp họ kéo dài hy vọng.

Đặt chân đến Hà Nội, Sebastian mới thấy quyết định của mình thật đúng đắn. Trừ con người nơi đây anh chưa thể tìm hiểu do cách biệt ngôn ngữ, còn lại từ món ăn đến cảnh đẹp, chỗ nào cũng lưu luyến không rời. Hà Nội không xa hoa như Paris, London, không mỹ lệ như New York... nói chung là còn nhiều lạc hậu, thế nhưng chính sự yên lặng, trở mình chậm trễ đó lại tạo nên nét hấp dẫn đặc thù, khiến Sebastian thật muốn định cư ở đây. Người dân Hà Nội di chuyển phần nhiều bằng xích lô do người kéo, trong khi bên Anh, người ta sử dụng ngựa, và có cái thùng xe phía sau. Bên này ô tô rất ít, người sử dụng thường là người có chức quyền hoặc vô cùng giàu có. Cách ăn mặc của tầng lớp trên lao động, có phần Tây hóa. Nhưng ấn tượng nhất là cách ăn mặc của những thiếu nữ, họ mặc rất kín đáo, áo dài tay, lại có hai vạt dài xẻ từ phần eo trở xuống, vạt dài đến qua đầu gối, cài nút xéo, có cổ hoặc

không. Quần lụa mặc bên trong. Lại còn lớp áo ren khoác nhẹ bên ngoài, hoặc choàng khăn qua vai. Tóc buộc hờ ngang lưng, hoặc bện lại búi cao. Trông duyên dáng thủy mì vô cùng, một vẻ đẹp dịu dàng say đắm lòng người. Và vì sự đắm say này mà anh đã gặp phải một chuyện dở khóc dở cười. Chiếc vòng cổ ngọc trai của người mẹ quá cổ, mà anh luôn mang trên người từ nhỏ đã bị vẻ đẹp đậm đà Á Đông ấy cuốn lấy cùng đồng giấy tờ tùy thân. Chính vì không ngờ tới thủ phạm lại là một liễu yếu đào tơ, nên đã sưng sờ để thủ phạm cùng vật thân yêu kia chạy mất. Việc tạm thời không thể trở về nước trong ít nhất nửa năm không làm Sebastian sôi máu bằng việc mất đi di vật của mẹ. Sebastian ngay sau đó đã chi tiền cho người đi tìm kiếm xa gần, tất cả các cửa tiệm kim hoàn cũng như cầm đồ, mong chóng tìm lại vật đã mất. Mặt khác do James đã lên lịch thưởng thức các thú vui của giới thượng lưu nơi đây, Sebastian dù nóng lòng với chiếc vòng cổ nhưng cũng đành đi để giết thời gian. Địa điểm cuối cùng mà James cùng Sebastian muốn tìm hiểu là phường cô đầu. Nghe nói ở đó có những cô gái xinh đẹp lại hát hay vô cùng, hơn nữa loại nhạc này tuy hay nhưng kén người nghe. Như thế cũng đủ biết, rất đáng để xem. Đến lúc này, chiếc vòng cổ vẫn bật vô âm tín.

Không nghĩ tại đây, Sebastian lại có cuộc gặp gỡ “không ngờ” với Thái Vy, mà theo như Sebastian, đây đúng là cuộc gặp gỡ định mệnh đầy thú vị.

Ngay khi nhìn thấy Thái Vy, Sebastian đã gần như không thể kiềm chế được cảm xúc trong lòng, anh cười một cách vui sướng (Lời tác giả: ta lại thấy hân cười nham hiểm T_T). Tuy nhiên đó là chuyện sau khi Thái Vy chính thức trở thành đào nương nổi tiếng Hà thành, còn bây giờ, cô vẫn đang từng bước cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bà lớn có việc phải rời phường nửa tháng mười ngày, đi theo còn có bà hai với thằng Tồn hầu việc. Sau lại dắt thêm hai thằng hầu nữa. Thái Vy như mọi ngày, đi đi lại lại trước hiên, lầm nhảm hát. Tiện thể tập dáng điệu khoan thai, đi đứng sao cho thanh thoát.

- Ái dà, nghe con mà đã ngứa sừng rồi à.

Thái Vy nhìn xuống, đào Tuyết cùng đào Hạ đang đi lên, hai con hầu đứng yên ở dưới. Thái Vy cười nhạt:

- Chị đến dạy tôi hát à?

Đào Tuyết khinh khinh, đào Hạ tươi cười tiến đến gần nắm tay Thái Vy hết sức thân thiết:

- Tụi chị thăm em thôi, xem có thứ gì em cần mà không tiện xin bà lớn, nhưng xem ra em chẳng thiếu thứ gì, bà lớn cưng em còn gấp mấy lần đám đào chính như tụi chị nữa.

Chữ “ đào chính” được nhấn mạnh khiến Thái Vy cảm thấy buồn cười, gì đây, đến thị uy hay muốn khoe mẽ? Giờ trò ma cũ bắt nạt ma mới à.

- Chị khéo đùa, để mấy đào khác nghe lại hiểu lầm khổ em, bà lớn đối với em quả có chút khoan nhượng, nhưng chung quy em cũng là đào mới, còn chưa biết có làm nên cơm cháo gì hay lại uống phí tâm tư của bà lớn.

Đoạn khẽ rút tay ra, rồi lại nắm lấy tay đào Hạ, về mặt đầy ngưỡng mộ, tiếp lời:

- Đầu được như tụi chị, đích thân bà lớn chỉ dạy, trong phường danh tiếng đã xa, khách đến nghe hát xếp thê dài dài. . .

Đào Tuyết phẩy tay đi xuống cầu thang:

- Em thích tiếp chuyện với hạng này thì cứ việc, rõ chị không rảnh mà cứ lồi lồi kéo kéo, thôi chị về trước.

- Chị bước cẩn thận, bậc thang chỗ này hơi trơn, do hôm qua thằng hầu làm đổ dầu, không biết dọn sạch chưa.

Thái Vy kính cẩn thưa, khoe miệng có chút ý cười. Đào Tuyết chốt dạ đưa tay vịn cầu thang, liếc xéo về phía Thái Vy:

- Con ranh, mồm miệng mày coi như cũng được, liệu mà biết thân phận, không đừng mong sống yên ổn.

Nói rồi cùng con sen rời đi. Lúc này đào Hạ vẫn tươi cười:

- Tuyết là đào chính được hơn một năm, nhỏ hơn chị ba tuổi. Tụi chị đều học âm, học phách từ khi bảy, tám tuổi. Mấy đào khác đa số mười lăm, mười sáu, hoặc đến đây mới bắt đầu học, như em chẳng hạn.

- Mấy bữa trước em có nấp ngoài cửa nghe chị ca, em mới hiểu làm sao mà mấy ông khách hồn xiêu phách lạc, đến em còn ngẩn ngơ nữa.

- Em đừng có khéo ca tụng chị, em phải biết, ở đây giọng của đào Tuyết mới là nhất.

Hai chị em cùng cười, huyền thuyên vài câu, chẳng mấy chốc đến giờ cơm. Hai người cùng tới gian chính. Đến nơi, người nào ngồi chiếu nấy. Ở đây được một thời gian, với những ánh mắt như chim như rắn Thái Vy đã sớm quen, và coi như chuyện thường ngày, không thêm đề tâm. Nhưng lần này thì khác. Mâm cơm ở chiếu cô có đúng phân nửa cơm, một đĩa rau luộc, một bát nước chấm, hết. Thái Vy ngẩng đầu lên, vừa lúc bắt gặp cái nhếch mép đầy khiêu khích của đào Tuyết, bên cạnh là đào Hạ vẫn điềm nhiên gấp thức ăn, nhưng tay cầm đũa có chút run run, Thái Vy cũng cười đáp trả, trong lòng đầy khinh bỉ. Quay lại thì gặp ánh mắt oán hận của bốn người cùng chiếu, Thái Vy cảm thấy ngồi đây cũng không yên ổn nên đứng dậy đi tìm bếp Lý.

- Bà có nhầm lẫn gì không, sao mâm của bọn tôi chỉ có chút cơm với rau?

Mụ Lý toan mở miệng, rồi lại ngậm, rồi lại mở. Thái Vy bực bội:

- Bà có muốn tôi bầm bà tư, là bà ăn bớt ăn xén đồ ăn của các đào học nghề không?

Phải nói câu này gần đúng chỗ ngửa, mụ Lý lắp bắp:

- Thưa, đào Tuyết nói mấy ngày nay khách đông, đào chính và đào phụ đều rất mệt, cần bồi bổ thêm...

Thái Vy hừ lạnh:

- Vậy sao bà không bầm bà Tư, cấp thêm phần ăn cho mấy người đó.

Mụ Lý vịn vẹo hai tay, ra chiều khó xử:

- Đào Tuyết nói mấy việc nhỏ không nên phiền các bà, thêm nữa đào Tuyết cùng đào Hạ ban nãy có đến hỏi ý kiến cô, cô nói cứ lấy thịt ở mâm cô, cô với mấy đào tập sự cũng không làm gì vất vả, nên ăn rau với ít cơm cũng được. Bây giờ cô lại hỏi tôi tại sao...

Haiz, chả trách ban nãy mấy người cùng mâm phùng mang trợn má, muốn ăn tươi nuốt sống cô. Theo lời mụ Lý, sự việc ra nông nổi này vốn do cô gây ra, không phải là đào Tuyết không nghĩ cho họ, mà là cô đã cướp hết thịt của họ dâng cho đào khác, gián tiếp hạ đào tập sự xuống thêm một cấp nữa, gần như ngang hàng tôi tớ trong nhà. Bà lớn vừa rời khỏi, còn chưa lạnh chỗ, đã có kẻ chịu không nổi, muốn thị uy rồi.

- Tôi biết rồi, bà đi làm việc của bà đi.

Mụ Lý lui rồi, Thái Vy cũng không quay lại gian chính, mà đi một mạch về phòng, trên đường gặp cái Tí hót ha hót hải chạy đến.

- Con nghe mấy đứa hầu nói cô đắc tội gì với đào Tuyết, khiến cả chiếu phải ăn rau, con hoảng quá không ăn nữa chạy đi tìm cô...

- Uh, xem là vậy đi, ta cư xử không tốt, coi chừng người cũng sắp vạ lây, từ giờ bớt cái miệng lại. Giờ ta lên trên tập chút, khi nào thầy kếp đến thì kêu ta.

Cái Tí ngoan ngoãn đứng canh dưới lầu, từ bận được Thái Vy bày cho mẹo lấy vài lá xả, vò nát rồi chà lên quần áo, nó đi đâu đứng đâu cũng không lo muỗi chích nữa. Không thì giờ chắc người nó chỉ chút cục đỏ, gần nhiều có khi thành ghẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Qua bốn ngày, ngoài việc vẫn ăn cơm với rau, còn phát sinh thêm việc mới, thầy kếp tuyệt nhiên không thấy mặt mũi đâu, cái Tí bị sai việc tối tăm mặt mũi. Thành ra cũng không kêu nó đi hỏi được. Thái Vy có thử ra ngoài, nhưng đều bị hai tên hầu gác cửa chặn lại, sống chết cũng không chịu mở cửa, nói là lệnh của bà lớn.

Thịt có thể không ăn, nhưng thầy kếp không đến dạy, kéo dài cho đến lúc bà lớn về, kiểm tra, không thấy tiến bộ, có khi nào lại giống mấy đào tập sự, thành đào rượu hầu rượu hầu giường cho khách. Sớm biết vậy ngậm miệng giả ngu có phải an lành không. Đang suy nghĩ bỗng thấy gian sau ồn ào, thêm tiếng chân chạy bình bịch. Trong lòng Thái Vy tự dưng thấy thấp thòm. Với lấy cái khăn lụa tím khoác lên vai, bước chân cô bỗng loạn lên khi thấy nằm giữa nhà là cái Tí, toàn thân ướt nhẹp, mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền. Bốn người hầu thấy cô hoang mang đứng chết trân bên ngoài thỳ vộ tán ra nườm đường:

- Chuyện gì? Làm sao ra có sự này?

Một thằng hầu chừng tám, chín tuổi run run:

- Dạ bẩm. thưa... hồi trưa con với chị Tí trong lúc cho trâu nghỉ, chạy đi mò ốc bên cái ao gần đó, mỗi người đầu, chỉ men gần bờ thôi, nhưng lúc sau con quay sang thì không thấy chị Tí, con sợ quá hô...

- Thôi đủ rồi...

Thái Vy không muốn nghe nhiều, chừng đó là đủ rồi, con nhỏ đói quá, đi mò cua mò ốc tranh thủ nướng ăn. Nhưng mệt quá đuối nước. Cô thấy hai má nóng hổi, tội nghiệp em, chết cũng không được no, ôm cái bụng trống rỗng xuống âm phủ.

- Việc này ai là người lo?

Thằng hầu nhanh nhẩu:

- Dạ bẩm, thằng Khoai.

- Khoai đâu?

- Dạ có con.

Thái Vy móc ra hai đồng, vừa rồi bà lớn có cho cô năm đồng, nói là ăn vặt trong tháng. Nhưng cô không có cái thú ấy. Vẫn nghĩ để phòng thân hơn, bây giờ là lúc cần dùng. Nhét hai tờ giấy bạc vào tay thằng Khoai, cô nhẹ nhàng:

- Lo hậu sự cái Tí cho tốt, phần mộ ở nghĩa trang nào, nhớ cho kĩ, báo cho ta.

- Bẩm cô, nếu chôn ở nghĩa trang, nhiều đây không đủ.

- Vậy bao nhiêu?

- Thêm hai đồng nữa ạ.

Thái Vy móc thêm hai tờ đưa cho thằng hầu, lặng nhìn cái Tí lần cuối rồi trở về phòng. Cô thấy lòng lạnh lẽo. Kể ra thời gian ở cùng con bé không dài, nhưng con bé chất phác, tính tình hiếu động, lại đối với cô thật lòng. Cô xem nó như em gái, miệng nói bảo vệ nó, nhưng cuối cùng nó chết cũng chẳng tử tế.

Mất thêm một đồng dò hỏi, cuối cùng cũng biết cái Tí bị bỏ đói, lại làm việc suốt, nó vẫn tiện đường thây hái quả dại, mò ốc ăn. Rồi mới xảy ra cơ sự trên. Nhưng một câu nó cũng không báo với cô, con bé này rất ngốc mà, coi cái mạng mình rẻ như vậy. Nước mắt lại trào ra, con hầu ngốc, sao em không nói với ta, cho dù ta ăn cơm rau, nhưng cho em ăn cơm trắng hay vài củ khoai cũng không có làm khó ta mà.

oOo

Vốn định tự mình tập ca, tập phách, nhưng việc cái Tí khiến cô mất tinh thần, thành ra tính từ ngày bà lớn đi đến giờ vừa chẵn tám ngày, cô không động gì đến phách cả. Tiếp tục buồn rầu không phải là cách. Tối nay, khi mọi người tập trung ở đây trước, lo việc tiếp khách. Một mình Thái Vy lặng lẽ dựa cột hiên, mông lung nhìn ra xa, một mảng trời đen kịt, cô bỗng thấy nhớ bà, không biết giờ này bà sống như thế nào. Cô lúi búi phách ra, vừa nhịp vừa hát:

“Bà tôi đưa tôi ra đầu làng một mình bà đội cả trời nắng to

Này là gió cuốn mây trôi đưa tôi về làng

Này là bóng nắng liêu xiêu theo tôi đường làng

Làng tôi quanh co quanh co quanh co quanh co

Bà tôi đưa tôi ra đầu làng một mình bà đội cả trời nắng to

Này là gió cuốn mây trôi đưa tôi về làng

Này là bóng nắng liêu xiêu theo tôi đường làng

Làng tôi quanh co quanh co quanh co có sợi rom khô...”

- Sao cô không hát tiếp?

Thái Vy giật mình, thầy kép đứng ngoài cửa mỉm cười nhìn cô. Thái Vy cười khổ:

- Tôi còn tưởng thầy không đến nữa.

Kéo cái ghế dài, thầy kép đặt đàn lên, rồi cũng ngồi kế bên, hướng vào trong nói:

- Nhiều ngày trước có con sen chạy đến báo cô bệnh, muốn nghỉ vài ngày, bảo khi nào khỏi thỳ cho người tới báo, tôi chờ mãi, thấy có gì không ổn nên hôm nay qua xem thử.

Thái Vy cười nhạt:

- Ra vậy.

Chỉnh trang lại vạt áo dài, khoác thêm cái khăn lụa, Thái Vy lấy phách rồi ngồi cạnh thầy kếp.

- Tôi đến đây không thấy cái Tí dẫn đường, có hỏi qua mới biết, tội con bé quá.

Thái Vy im lặng không nói. Ngồi xếp bằng hai chân, cầm phách nhịp xuống. Không vãn không điệu gì cả.

- Ban nãy tôi có nghe cô ca một đoạn, cảm thấy rất hay, là cô sáng tác à?

- Cũng có thể xem là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Thái Vy trầm nghĩ, có nói ra ai sáng tác đồ ông ta biết được.

- Có điều tôi không biết thầy có đàn được không

- Vậy cô hát hết bài đi, tôi sẽ thử xem

Nói rồi ôm đàn Đáy, nhìn cô chờ đợi. Thái Vy lục trí nhớ một hồi, lấy hơi, sau đó hát:

“Cười cười một chuỗi trời thử bụng ta

Có mùa thóc lép lợp trên mái nhà

Có mùa hoa cà tự nhiên tím tái

Bà ví lông gà vàng như vườn cải

Ông ví mặt trời như lời mối lái

Ai ví tình yêu như trò nghịch dại

Bà lên Kê chợ có buồn được đâu

Ra về lúc lắc héo mòn một râu

Ra về lúc lắc héo mòn một râu

Chiều nay tôi đưa bà ra đầu làng, đầu làng mình chột nổi trận gió to”

- Hay, quá hay.

Thầy kếp hai mắt sáng long lanh, hứng chí vỗ tay, trên mặt rõ nét mừng rỡ như bắt được vàng. Thái Vy chột nhớ đến một điều, bèn dò hỏi:

- Vậy thầy đàn được không?

- Được.

Hai ngày sau đó, Thái Vy cùng thầy kếp luyện đi luyện lại bài này. Thầy kếp có vẻ rất phấn khởi. Tôi còn một bài này nữa, không biết thầy muốn thử không?

- Cô lại có bài mới à, cho tôi nghe thử.

Thái Vy tủm tỉm cười, cô cầm phách lên bắt đầu gõ:

“Thì thảo cùng tuế nguyệt

Bao lâu bao lâu rồi

Mái đình xưa làng biển

Thênh thênh một góc trời...

Những thăng trầm thời gian

Đã ghi tạc hình dáng

Nét chạm trổ phượng long

Uốn lượn tựa mây sóng...

Đâu trúc mai sân đình, đâu dáng ai ưa nhìn

Động lòng tôi câu hát

Người xinh

Vây quanh nhịp trống chèo

Ai trao duyên ai vô tình nên còn đây lời hẹn

Chăm nom một góc đình..”

Tiếng hát cùng tiếng phách đã dừng, nhưng thầy kếp vẫn ngây ngốc. Thái Vy không nhận được, cười khúc khích, lúc này thầy kếp mới vực tỉnh.

- Mấy bài cô sáng tác rất lạ, tôi trong nghề gần hai mươi năm nay, cũng gặp nhiều đào nương tự sáng tác, nhưng đều không được như cô, bài cô sáng tác điệu khá nhanh, khiến người nghe có cái gì đó thôi thúc trong lòng, rồi nhanh chóng bị cuốn theo ..

Nghe thầy kếp khen, trái lại vui mừng, Thái Vy cảm giác tội lỗi với mấy vị nhạc sĩ mà cô đạo nhạc (T_T). Thầy kếp vẫn gật gù tiếp diễn màn độc thoại:

- Ban đầu tôi lấy làm tò mò, không biết bà lớn phát hiện gì ở cô mà quyết tâm đào tạo cô như thế. Sau này khi dạy cô hát, tôi mới biết. Là vì giọng cô rất trong, khi lên cao nghe thanh, và không có tạp âm. Nhưng không ngờ ngoài chất giọng đặc biệt hiếm có, cô lại có tài sáng tác.

- Thầy tăng bốc tôi đủ chưa, mấy bài này tôi không nghĩ trong lễ ra mắt sẽ biểu diễn, tốt nhất thầy cứ chọn cho tôi một bài truyền thống mà thầy tâm đắc nhất.

Thầy kếp cũng đồng tình. Thật ra, Thái Vy hát cho vui, cũng không có ý sẽ lấy để diễn. Còn về vì sao bà lớn lại chọn cô, thực sự cô cũng không biết. Có thể cái Tí biết, nhưng cô chưa kịp hỏi. Haiz.

Đến chừng gà gáy canh hai (khoảng 22h), thầy kếp xin phép lui. Thái Vy tỏ ý muốn tiễn thầy ra gian trước. Thầy kếp vội từ chối. Đi xuống nửa chừng không biết nghĩ sao bèn leo ngược lại. Thái Vy thấy vậy nên hỏi:

- Thầy còn quên gì sao?

- Không phải, tôi có mấy ý này, không biết cô có rảnh để nghe.

- Thầy nói đi!

Thầy kếp có vẻ khấn trương:

- Tai vách mạch rừng, cô có thể ghé sát tôi chút không?

...

Thầy kếp đi khuất rồi, Thái Vy vẫn còn đứng ngây ra đó. Không ngờ cái chốn này cũng lắm thủ đoạn, cũng hại người không gớm tay như thế. Thật khiến người ta buồn nôn. Xòe tay ra, nhìn vài đồng bạc thầy kếp mới đưa, Thái Vy thấm rửa mình ngu ngốc, bây giờ cái gì cũng cần tiền, từ nay phải dè xèn chút.

(Lời tác giả: ^^ ta đã có mặt để giải đáp đây

Cùng một bài ca trù, các đào nương có các cách khác nhanh chậm, âm điệu khác nhau. Thậm chí cùng một đào nương, tùy tâm trạng, tùy cách biến tấu cũng có thể hát khác nhau, Tuy nhiên không ảnh hưởng đến bản chất của bài hát, và cái được giữ nguyên không đổi là thể và điệu.

Chú ý: ta không đi sâu vào thể loại này nha, và cũng không bám sát hoàn toàn về nghệ thuật ca trù cũng như những quy định của nó)

Chương 13

Đào Tuyết chau mày:

- Nhẹ cái tay thôi, mày tính đem tóc trên đầu tao nhổ hết xuống à.

Con sen vội thu lược bí lại, khúm núm xin lỗi, đợi đến khi Đào Tuyết phát tay bỏ qua, nó mới dám chải tiếp, vừa chải vừa nín thở, mấy ngày nay mặt mũi tay chân nó có biết bao nhiêu vết bầm tím, ban đêm đau nhức không ngủ nổi. Không ngờ đến chải tóc cũng xem phải đòn.

Do một tay bà lớn nuôi dạy thì đã sao, chẳng phải một con không ra gì cũng được bà bỏ kha khá tiền bạc để mời danh cầm bậc nhất về dạy cho à đó sao. Đạo trước có bận cô cũng ngó ý xin bà mời hẳn đêm đàn cho cô, nhưng bà nào chịu bỏ tiền ra, ấy là khi xuân sắc còn đương nở rộ, là con gà đẻ trứng vàng cho cái phường này. Nghĩ đến đây trong lòng dậy lên nỗi căm phẫn. Vị trí này cô phải khổ công lắm mới trụ vững được, muốn cướp của cô sao, tưởng dễ à. Vừa rồi tốn những mười đồng bạc để mượn tay bà năm, dẫn mặt à một trận, ai dè à cứng đầu, chạy thoát được, còn lao xuống lầu tự tử. Cũng may à không chết, không truy ra lại làm chuyện phải lo, khéo lại mất phân nửa tiền tích cóp gần chục năm nay. Đào Tuyết nghĩ đến tiền lại thâm rủa cái tên đàn ông trời gà không chặt, mỡ kê miệng mèo cũng không giải quyết được, lại tốn thêm hai đồng của mình. Mất một mớ tiền mà xoi hóng bóng không.

Nghe nói nay mai bà lớn về đến, Đào Tuyết không đành lòng vẫy thẳng hầu:

- Xuống bếp bảo mụ Lý, com nước bình thường lại cho cái đám tập sự.

- Dạ vâng ạ

Thằng hầu nhanh chóng lui đi làm việc. Đào Tuyết liếc nhìn con sen, thấy mấy vết bầm, cũng chạnh lòng nghĩ, nó làm việc tận tụy, với mình lại không hai tâm, sau này cũng nên kiếm chế chút, cũng chỉ tin tưởng được nó mà sai việc. Lại nghĩ đến cái chết của cái Tí, âu cũng ngoài ý muốn, ở cái nhà này trên truyền một ý, dưới một ý. Cũng một câu hù cho à kia sợ của bà lớn, đến bà năm lại thành chuyện động trời như thế, người ngoài cuộc sao biết có cô những tay vào. Phần về sau bà năm trút phần nợ lên người à, bỏ đối à, hoàn toàn không phải ý cô. Còn chuyện cái Tí, cũng chỉ nói cho ăn mỗi ngày một bữa, bọn hầu được thể, lấy luôn phần nó vỗ béo cho mình. Cũng không trách được cô. Nhưng từ giờ coi như à mất một tay tin cậy, coi xoay xở sao. Đào Tuyết đắc ý cười.

- Sen, mày mang bộ xuyên nam ngọc này qua bên đó, nói là tao tặng để khích lệ à, đừng có để ai trông thấy, rõ chưa?

- Dạ thưa cô.

Con bé sen bậm môi nhận lấy cái hộp gỗ rồi lật đật chạy đi, vừa đi vừa dòm trước ngó sau.

oOo

Do mấy lần trước chạy lòng vòng tập thể dục, không những bọn hầu, mà các đào cũng nhìn cô theo kiểu thấy sinh vật lạ, nên từ đó sáng nào cô cũng chỉ chạy trong phòng, thể là đỡ ai dòm ngó. Ở đây không ai có khái niệm tập thể dục, nhưng hiện đại, cô tập đã quen, bỏ buổi nào lập tức cảm thấy người uể oải, ăn không ngon. Chắc hôm nay bà lớn về, cũng mười lăm ngày rồi. Cộng thêm việc hôm qua chiều cô lại đầy đủ thịt thà rau củ, không phải do bà lớn sắp về, thì Đào Tuyết sao nỡ dừng tay.

Ăn qua một bát trôi nước, xách ấm trà cúc lên lầu. Mấy việc này sai con sen trong nhà cũng được, nhưng cô chưa tin được ai, nên tự mình làm vẫn hơn. Vừa rồi thầy kếp có nói, để tranh giành, các đào có khi còn bỏ thứ thuốc gì vào trà, làm cho người uống bị mất giọng một thời gian, đến khi khỏi giọng cũng không trong như trước nữa. Thái Vy không nghĩ bà lớn có thể dung túng mấy chuyện như vậy, nhưng Đào Tuyết đã giở nhiều thủ đoạn với cô như thế, đề phòng vẫn hơn.

Đang định tập ca thì con sen chạy lên báo bà lớn cùng bà hai đã về. Thái Vy thay vội bộ áo khác, rồi mau chóng theo con sen ra cửa lớn đón. Nhưng bà lớn đã vào gian chính, đang ngồi nghỉ mệt. Trong đám đào vây quanh, xem ra có vài gương mặt mới.

- Đây là ba đào rệu ta với bà hai cất công chọn, giao cho bà năm dạy dỗ, nhớ mềm mỏng chút.

Bà năm kính cẩn:

- Vâng thưa chị.

Rồi xoay qua Thái Vy:

- Tối mai ta sẽ qua xem con với thầy kếp, có gì cứ chuẩn bị trước.

Không đợi Thái Vy trả lời, bà đã khoát tay cho lui hết, rồi vào gian trong nghỉ ngơi.

- Ta với bà lớn có mua chút quà cho mấy đứa, lại mà lựa.

Hình như đã quen với lệ này, các đào quay sang vây lấy bà hai nịnh nọt, mong chọn được quà tốt hơn. Thái Vy thấy cũng không thiếu gì, toan xoay người về phòng.

- Thanh, con cầm hai xấp lụa này về, lát sẽ có người đến lấy số đo, bà lớn nghe phong thanh có mấy mẫu áo dài mới, liền nghĩ may vài bộ cho con. Biết con thích nhả nhặn, nên chọn cho con màu đào với xanh mận non này.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thái Vy nghe vậy, vội nhận lấy, nhìn bà hai đầy cảm kích:

- Con chưa làm nên cơm cháo gì, mà bà lớn với bà hai lại chiều cổ như vậy, nhất định con sẽ không phụ lòng hai bà.

Bà hai lấy làm hài lòng nhìn Thái Vy cười. Đào Huệ thấy thế giận điên người:

- Bà hai, rõ là thiên vị quá, tụi con mỗi người được có một xấp, mà chỉ là vài loại nhất, có gì cô ta lại được những hai xấp vài thượng đỉnh? Chị Tuyết thì tụi con không dám có ý kiến, nhưng cô ta, cô ta có là gì chứ?

Mấy đào khác tuy cầm trên tay, ngoài xấp lụa, còn có vài đồ phụ trang linh kinh khác, nhưng vẫn căm tức nhìn Thái Vy. Thái Vy liếc thấy phần của đào Tuyết còn nhiều hơn cô bội phần, có cả xuyên, kiềng, và đôi guốc mới, nhưng không ai so bì. Cũng đúng, cô là người mới, Kiều Tuyết là ‘đào cung’, phải như bây giờ cô cũng như đào Tuyết, nào ai dám ho he gì. Thái Vy chẳng buồn nhảy vào đôi co, mặt tỉnh bơ, dù sao cũng có bà hai giải quyết. Quay sang thì thấy đúng như suy nghĩ, bà hai trừng mắt nhìn đám người đó, lớn giọng:

- Chưa đến lượt mấy cô lên tiếng, tị nạnh không ra sao cả, chú ý của bà lớn. Cầm trên tay còn chưa đủ nặng, còn không về phòng cất? Muốn đẹp tiệm ra đường ăn xin phòng? Khách người ta đến tới nơi rồi, không lo chuẩn bị.

Lời nói của bà hai vốn có uy, nay lại nghe chủ ý bà lớn, các đào đành nuốt cục tức xuống. Ở một góc phản, đào Tuyết chậm rãi châm trà, nhấp một ngụm, thong thả nói:

- Bà hai à, không phải tôi có ý gì, nhưng bà cũng biết, cái phường này duy trì đến giờ là nhờ ai. Tụi tôi cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt không có chỗ mời, cũng không phải bà lớn đối đãi với tụi tôi bạc bẽo, nhưng mà các phường khác người ta đối đãi với các đào đều dựa vào cấp bậc mà làm.

Các đào chính đứng nghe đều gật đầu ra vẻ tán thành.

Bà lớn cười:

- Chỉ chút khích lệ của bà lớn mà xem ra lại nhiều người không vừa mắt vậy, ý cô có phải nhắc ta với bà lớn nên xem lại cách cư xử của mình.

Đào Tuyết mặt không đổi sắc, vẫn thong thả nói:

- Tôi nào dám, nếu các đào khác không bất bình, tôi cũng chẳng lên tiếng. Thôi, không phiền bà hai nghỉ ngơi.

Lời vừa dứt, đứng dậy đi thẳng một mạch. Các đào khác cũng lui thủ về phòng, ngang qua đều liếc xéo Thái Vy một cái cho hả hạ.

Nhận thấy lúc này im lặng vẫn hơn, Thái Vy cũng xin phép cáo lui. Có mấy miếng vải cũng tranh nhau được, rõ ràng những người ở đây trừ đào Tuyết ra, có vẻ suy nghĩ rất đơn giản, đều phơi bày trên mặt, trên miệng hết cả, Thái Vy tạm liệt vào hạng không có gì đáng đề phòng và cực kì dễ mua chuộc, dù dễ.

Căn phòng cô ở, trước đây là của đào Tuyết, còn đào Tuyết chuyển qua dãy lầu, ở cùng với năm bà, đến tư cách cũng được nâng lên một bậc, trừ lúc ăn cơm, còn lại đều ngồi cùng phần với năm bà. Cứ nhìn cách cô ta sai khiến được bà năm theo ý mình, qua mặt bà tư, rồi lại ngang nhiên cự với bà hai, đủ biết vị thế của cô ta như thế nào. Tội tở trong nhà này, nghiêm nghiêm coi mệnh lệnh của cô ta ngang hàng năm bà. Như vậy đã ngầm khẳng định, cô ta là đào chính quyền lực nhất ở đây.

Thái Vy nắm chặt tay, hừ, vậy thì đã sao, đến chết ta còn dám làm, chẳng lẽ lại sợ đối đầu với một ả đào? Nếu không vì thủ đoạn của cô ta, cái Tỉ cũng không thảm vậy.

Đạo này thầy kếp hay đến sớm,nhưng hôm nay về mặt lại hồ hởi lạ thường.

- Sao bạn này thầy đến sớm vậy? Còn biểu hiện kia...thầy có chuyện gì vui sao?

Thầy kếp cười:

- Cũng không hẳn, nhưng tôi nghĩ cô sẽ vui, tôi mới hầu chuyện bà lớn ban nãy, cho biết sẽ cho cô ra mắt sớm, chừng cuối tháng sau thì phải.

Thái Vy tròn mắt:

- Sao sớm vậy cơ á?

- Đúng vậy, coi như cô là trường hợp đặc biệt, chưa có ai được bà lớn trọng như vậy. Số là do quan lớn cuối tháng sau ghé, sau đó phải bốn năm tháng nữa mới rảnh rồi được.

- Việc tôi với quan lớn ghé có liên quan gì?

Thầy kếp lắc đầu:

- Cô thật là, cái phùng này cô tưởng yên bình mà lớn mạnh như vậy nhờ ai? Thêm nữa lẽ ra mắt của cô, theo thông lệ, quan lớn sẽ cầm châu. Cô nghĩ có liên quan không?

Thái Vy bĩu môi:

- Lại còn vậy, thật rắc rối. À, mai bà lớn qua kiểm tra, tôi nên hát bài nào?

- Đã biết là kiểm tra cô, lại đòi tự chọn bài.

Thái Vy bật cười, đúng rồi, bà lớn dĩ nhiên là người chọn.

- Thôi tôi nghĩ học cũng có quá trình, không phải đợi nước đến chân. Tối nay không tập nữa, tôi hát cho thầy nghe bài mới.

- Cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Thái Vy đi đi lại lại duyên dáng, đoạn đưa mắt về phía thầy kếp cất giọng:

“Núi

Thuyền

Mây

Nước

Thuyền ta ngược thuyền ta xuôi giữa dòng nước bạc nhịp chèo ta bơi

Ai đáp đập ?

Ai phá núi ?

Cho hồ nước đầy là mặt gương soi...

Nhìn bóng chiều in ngần nước

Ta nhìn đất trời một dòng nghiêng soi

Nghe tiếng rừng

Nghe tiếng suối

Xổn xang mái chèo nhịp đời sinh sôi

Thuyền về bến mới

Cá nặng lưới đầy

Cá nặng lưới đầy...”

Thầy kép dĩ nhiên vẫn như mọi khi, nghe cô hát với vẻ mặt tâm đắc cực điểm. Miệng không ngớt đưa cô lên chín tầng mây, rồi lơ lửng ở đó mãi. Thái Vy thấy vui vui. Kế ra, thầy kép tuổi cũng cỡ cha cô rồi, ngoài dạy cô mấy bài thơ, cách hát sao cho phù hợp... thầy còn kể chuyện đời, khuyên cô nhiều việc. Cha cô hồi trước cũng thế, những người đàn ông tuổi này, họ đã gần như nếm đủ chuyện đời, những lời tâm sự của họ không phải kiểu bà tám, mà tựa như ngọn đuốc trong một hành trình, đặt phía trước để tiến tới, lúc rọi lại phía sau để xem xét...

oOo

Thái Vy khom người tỉa tót lại cây hoa nhài, dạo này bận rộn, lá úa rụng đầy gốc rồi.

- Sao chị không sai thằng hầu, con sen làm mấy việc vặt này.

Một trong ba đào rượu mới tuyền, đơn đã lại gần cô. Khuôn mặt tròn phúc hậu, thêm cái lúm đồng tiền, trông rất đáng yêu. Thái Vy nheo mắt nhìn, có biết sắp tới phải làm gì không, mà có thể vô tư như vậy.

- Thú vui của tôi, cũng không tính là việc gì nặng nhọc.

Trong lời nói đã tỏ rõ xa cách, nhưng cô bé vẫn cười toe:

- Cây này có hoa thơm nhè, em cũng thích có một cây trước cửa.

- Cô sai thằng Tùn đi mua, trước nó cũng mua cây này cho tôi.

Cô bé lắc đầu nguây nguẩy:

- Thôi em chả dám đâu, thân phận em đâu có như chị, hi hi.

Thái Vy không nhịn được cười:

- Thân phận tôi làm sao? Cô nghe người ta nói cái gì hay ho rồi?

Cô bé bấu môi ra vẻ giận dỗi:

- Em không có giống bọn họ đâu, em thích chị lắm. Em tên Vân, là bà ba đặt cho, chứ thật ra tên cúng cơm của em là Tùn, hi hi.

Thái Vy móc ra hai hào, nghĩ nghĩ rồi lại thêm hai hào nữa, đưa cho Tùn:

- Cho em tiền ăn quà vặt, có thích ăn bánh đúc không?

Nghe đến bánh đúc, mắt Tùn lập tức sáng lên, gật gật.

- Giờ này hay có gánh bánh đúc đi qua đấy, em lấy một hào mua mấy cái mà ăn, phần còn lại, thích ăn gì mua gì thỳ cứ xài.

Cái Tùn nhón lấy một hào, nhoẻn miệng cười:

- Em lấy một hào thôi, chị đợi ở đây, em mua xong hai chị em mình cùng ăn.

Thấy bộ dạng vui mừng nhảy chân sáo của con Tùn, Thái Vy chợt nhớ đến cái Tí. Trong lòng đượm buồn.

Cái Tùn rút cuộc mang bánh đúc trở lại thật, bánh đúc chấm mắm tôm, dầm thêm quả ớt chỉ thiên cho cay, ăn quả rất ngon, nhưng không tốt cho một đào nương, do cần giữ giọng, bởi vậy Thái Vy không ăn. Mặc dù cũng thèm, nhưng sau này còn có thể ăn mà, phải lo cho việc trước mắt. Cái Tùn thấy vậy tiu ngiu, nhưng cũng chén hết sạch.

- Sắp đến giờ cơm rồi, sao không để mấy cái tối ăn?

Cái Tùn lại trề môi:

- Mỗi bữa chỉ được lưng bát thôi hà. Sợ gì no chứ.

Hầu rượu bị đối xử bạc bẽo không kém người ở. Mà con bé này vẫn hồn nhiên như vậy, xem ra ở lâu trong cái khổ, nên không thấy biết khổ là gì.

oOo

Bên này đào Tuyết quãng đến cái chén thứ mấy cũng không biết nữa, tiếng sành va vào nền gạch loảng xoảng.

- Không thể tin được, cho nó thành nghệ sớm như thế, cầm châu lại là quan lớn, chứ không phải quan viên như thường lệ... Bà đây sẽ không để mày toại nguyên.

Người cô run lên, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Bên cạnh, con sen mặt đã tái mét, lát thế nào cũng phải đưa tiền nói khéo bọn nhà bếp mua bộ chén khác thế vào. Nhưng sợ nhất là đào Tuyết điên lên lại lấy thân nó ra mà đâm đá bình bịch thây khô.

Bên kia Thái Vy hát xì một cái, cô vội lấy hộp cao Sao Vàng, quệt nhẹ lên mũi. Tối nay bà lớn qua, mà bị cảm là khổ, thời gian từ giờ là vàng là bạc, cần tận dụng triệt để, có vậy mới sớm rời khỏi đây được.

Thái Vy ngồi trước bàn trang điểm, yên lặng nhìn gương mặt xinh đẹp trong gương. Khuôn mặt trái xoan, lông mày mảnh được tỉa gọn gàng, mũi nhỏ thẳng tắp, mắt to tròn long lanh. Quả thực càng ngắm càng yêu, khi cười lại toát lên được vẻ thanh khiết, đủ khiến nam nhân đối diện phải ngẩn ngơ. Vì da trắng sẵn, nên cô không đánh phấn, mà chỉ tô chút son hồng cánh sen, rồi thay bộ áo dài màu thiên thanh, khoác thêm áo voan mỏng phủ bên ngoài. Mấy bộ này đều được sửa theo kiểu đang thịnh hành là chiết eo, và cổ trái tim, như vậy cũng bớt nóng nực. Xong xuôi lại vấn tóc đuôi gà, rồi mới cầm phách ra trước hiên ngồi đợi.

Bà lớn cùng thầy kép mới bước vào sân, đã nghe tiếng ca trong trẻo quện cùng nhịp phách, cả hai không nói mà cùng dừng bước, lắng nghe.

“Tuyết muốn lấy ông...”

Xưa...ngày xưa Tuyết muốn lấy ông

Ông chê, ông chê Tuyết bé Tuyết không biết gì

Đến thì, bây giờ Tuyết đã đến thì

Ông muốn lấy Tuyết

Tuyết, Tuyết chê ông già...”

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Thầy kép nhìn bà lớn sau khi Thái Vy hát xong, đã thu phách, mà vẫn còn ngây ngỗng, bèn cười:

- Bà lớn có lên trên không hay thôi.

Lúc này bà mới sực tỉnh, quay sang cảm ơn thầy kép:

- Cảm ơn ông đã nhận lời chỉ dạy con bé, nó mới được như thế này.

Thầy kép lắc đầu:

- Giọng cô ấy là thiên phú, thêm nữa cô ấy cũng biết về cái thể ca này rồi, công sức tôi cũng không có bao nhiêu.

Bà lớn nhac nhiên nhìn ông:

- Thật sao? Thầy đừng khiêm tốn.

Thầy kép xua tay:

- Những lời tôi nói với bà, cam đoan là thật.

Bà lớn lại nhìn về phía Thái Vy, trong lòng thầm cười, coi như mắt bà vẫn còn tinh lắm. Mẹ con bé này lúc trước cũng là đào nương có tiếng ở vùng khác, sau chuyển đến đây sinh sống, không theo nghiệp này nữa. Cuối cùng được thầy lí đem lòng thương mến, cưới về làm lẽ, nhưng vợ cả bệnh chết

sớm, tính ra cũng như chính thể, sinh ra hai cô con gái, đứa chị là cô, xinh đẹp xuất chúng, đứa em giống mẹ, đẹp nhưng dễ lu mờ. Rồi bằng đi thời gian, không ngờ gia biến đến nông nỗi này. Khi cô chạy đến tìm bà, nói rằng biết hát, và có thể hát để trả nợ, nói rồi lập tức hát một đoạn, tuy còn vấp vấp nhiều chỗ, nhịp điệu lạc lõng, nhưng về chất giọng, đúng là quá tuyệt, lại thêm dung nhan này nữa, bỏ ra số tiền lớn cũng đáng. Dù sao bà cũng dư thời gian để dạy dỗ cô, một năm, hai năm, chả là bao. Có điều, thật ngoài dự đoán của bà, cô tiến bộ nhanh như lột xác vậy, như thế cũng tốt. Từ mai ban ngày, sẽ cho mụ Từ sang dạy cách cô uống rượu và một số thủ thuật khi tiếp rượu thường, sao cho không say.

Thái Vy thấy chị có thầy kếp đến thầy chột dạ:

- Ô, sao lại chị có mình thầy?

Thầy kếp về mặt buồn rầu:

- Bà nói thôi thầy cứ cho cô thêm thời gian...

Thầy vốn chỉ đùa, ai ngờ Thái Vy thất vọng ra mặt, mới đó gương mặt con tươi xinh đã đượm buồn.

- Cô Kiều Nguyệt!

- Sao? Hôm nay tôi không có tâm trạng học, thầy về trước đi, mai tính.

- Ấy chết, tôi mới đùa có tí, mà cô giận thật sao, ban nãy tôi với bà lớn có đến, lúc đó cô đang hát bài “Gặp đào Hồng đào Tuyết”, bà lớn quyết định đứng dưới nghe, tôi bảo này, bà lớn nghe một cách say sưa nhé, xong còn bảo từ mai sẽ cho người qua dạy cô uống rượu.

Hai mắt Thái Vy sáng lên, nhoén miệng cười:

- Thật không? Thầy không trêu tôi chứ?

Thầy kếp chấp tay:

- Tôi nào dám làm thế nữa.

Đoạn lên nhìn Thái Vy hỏi nhỏ:

- Vậy tôi về hay ở.

Thái Vy cong môi:

- Tùy thầy.

Nói thế nhưng lại đẩy khay trà sang một bên, lời phách ra đặt. Thầy kếp tươi cười tháo đàn, rồi cũng lên ngồi đối diện. Một danh cầm, một đào nương chưa thành danh, cùng nhau lạc vào “Hương Sơn phong cảnh ca”.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Đứng ở trên lầu, Thái Vy lấy làm lạ, ngoài mụ Từ vẫn đến như mọi khi, theo sau một đoạn còn có đào Tuyết, bà ba cùng mấy đứa tôi tớ. Nhưng cô cũng không lo lắng, trái lại trên miệng vẽ ra một nụ cười giả tạo đến hoàn hảo.

- Chào bà Từ. Ô kia... - Thái Vy ra vẻ ngạc nhiên xen mừng rỡ- Bà ba với chị Tuyết có chuyện gì mà cất công đến đây thăm tôi ạ.

Bà ba cười cười:

- Cũng có chút việc, nhưng chính ra là đến xem con ăn ở có chỗ nào không thoải mái không.

Đào Tuyết nghe vậy khinh bỉ liếc bà ba một cái, ban nãy đã ăn năm đồng của mình rồi, còn không làm như đã ăn.

- Thôi tôi nói luôn, mất công lỡ việc bà lớn sắp xếp cho cô.

Vừa nói vừa thông thả mở đường lên lầu:

- Cách đây không lâu, tôi có đến chỗ cô chơi, khi về cũng không để ý. Bây giờ mới phát hiện ra, thiếu mất bộ xuyên ngọc quý hiếm mà bà lớn tặng tôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có hôm đó tôi mang, định bụng để tới tiếp khách quý. Trước khi đi thì ghé chỗ cô.

Thái Vy mặt không biến sắc, nhẹ bước đến trước mặt Tuyết, cười khẩy nhìn cô:

- Chị nói thế, ý là đã làm rớt ở chỗ tôi, thời gian lâu như vậy, tôi có nhớ được thì đã sai người trả chị. Đồ quý như thế, nhưng tôi không phải hạng thừa cơ người khác sơ suất mà chiếm làm của riêng.

Đào Tuyết vênh mặt, buông lời xách mé:

- Cái này cô tự nói, tôi cũng không đi guốc trong bụng cô được. Có bà ba ở đây, cô nói không là không, có là có theo ý cô được sao.

Rồi liếc bà ba ra hiệu. Bà ba đành lên tiếng:

- Ta sau khi nghe Tuyết kể lể, cũng sai thằng hầu con sen lật từng góc vách cái nhà rồi, những chỗ có thể, đều tìm qua. Mà không thấy. Bây giờ chỉ còn phòng của con...

Thái Vy đưa mắt liếc Đào Tuyết đang mui phần đắc ý, rồi sắc bén trừng mắt với con sen đang co rúm người, nhận thấy bà ba này giờ nói nhưng cũng không có nhìn thẳng mặt nàng, trong lòng tự cười, coi như còn chút liêm sỉ đi.

- Bộ vòng đó, quả thật con cũng không biết hình dáng như thế nào, nhưng đồ của bà lớn tặng riêng chị ấy, chắc chắn không những đáng tiền mà còn đáng tình. Song, vật ấy chắc chắn không có ở đây. Muốn vào phòng con tìm cũng được, nhưng nếu quả như lời con nói, cái con cần là một sự công đạo.

Bà ba trước câu nói khẳng khái của cô cũng hơi do dự. Đào Tuyết thấy khí thế ngút trời của Thái Vy, nét mặt lơ mờ hiện lên chút lo lắng, rõ ràng đã sai con sen mang qua, nó cũng bảo ả đã nhận, nhưng giờ lại mạnh miệng phủ nhận, không lẽ giả làm mặt cứng. Ban này cũng đã hỏi lại nó kỹ càng, nó tuyệt nhiên không dám nói dối. Nghĩ vậy lại an tâm cười lớn:

- Ha ha, điều bộ ấy cô lừa được bà ba chứ không lừa được tôi. Nếu quả như lời cô nói, tôi đây không những cho cô lời xin lỗi, mà còn bồi cô một quan tiền không kém một xu. Nhưng kết quả ngược lại, tôi chỉ cần cô hầu rượu cho khách trong tất cả các đêm mà tôi diễn trong vòng một tháng. Thế nào?

- Ngoài xin lỗi, và một quan tiền, tôi còn muốn chị dùng cơm chung chiếu với tôi chẵn mười lăm ngày, tôi ăn gì, chị ăn nấy. Thế nào?

- Vậy đi.

Xem như lần này Thái Vy công khai đối đầu với Đào Tuyết. Thành quả thu được coi như cũng đáng đi. Thằng hầu con sen sau một hồi lục lọi trở ra đều bầm không có gì. Riêng con sen run lấy bầy, chỉ chực té ngã. Đào Tuyết kinh ngạc, đích thân vào lục lọi. Kết quả vẫn là không thấy. Hai mắt long sòng sọc nắm chặt tay Thái Vy, nói như rít:

- Nói, mày giấu ở đâu?

Thái Vy bị mấy ngón tay của ả bấu chặt, đau muốn trào nước mắt, chỉ muốn tát cho ả vài cái cho hả giận.

- Chị thích thì cứ ở đó mà thù dệt, những lời chị nói ban này, còn chưa có khô đâu.

Đào Tuyết căm giận nhìn sắc mặt lạnh tanh của Thái Vy, rồi quăng tay cô ra. Thái Vy xoa xoa tay, nhìn bà ba:

- Bà ba, từ đầu đến đuôi bà cũng chứng kiến, hơn nữa bà nhìn dưới sân, gần như tôi tó trong nhà đã tụ tập đủ, bộ dạng không khác xem tuồng miễn phí.

Rồi ghé tai Đào Tuyết nói nhỏ:

- Xem chị một tay che trời được bao lâu.

Đào Tuyết giãy ra, chỉ tay vào mặt Thái Vy gào lên:

- Mày đừng vội đắc ý.

Bà ba hắng giọng, nín tay Tuyết:

- Đừng giận quá mất khôn.

Thái Vy cười mà như không cười, vờ vờ lộn tóc, nói buông quơ:

- Lẽ ra thay vì đi tìm loạn lên, chị nên để ý người thân cận một chút, sẽ không xảy ra chuyện ồn ào không đáng có.

Đào Tuyết như chết đuối vớ được cọc, chuyện đến nước này, vẫn phải có một người gánh trách nhiệm. Quay sang cho con sen một cái bạt tai, mạnh đến nỗi nó học cả máu mồm. Lại đá thêm một phát, không quên rửa xả:

- Tao cho mày có thiếu thứ gì, theo tao hầu hạ tao có bạc đãi mày không? Ma mày học thói đầu đường cuối chợ. Nói, mày trộm của tao bán được bao nhiêu rồi?

Con sen này giờ quỳ sụp dưới đất, dập đầu lia lịa, dập đến nổi cái trán từ đỏ chuyển sang tím, chỉ chực bật máu, nó khóc rống lên:

- Bầm cô, con nào dám, con không có, con không có mà cô, xin cô rủ lòng thương.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ban này nói ra những lời hàm ý đó, một phần muốn giữ thể diện cho Tuyết, chuyện vui còn lâu dài, một phần muốn cho con sen này một bài học. Ngay từ khi nó mang cái hộp đến, mở ra nhìn thấy bộ xuyên bên trong, tuy không am hiểu mấy thứ trang sức đời xưa, nhưng linh tính cảm thấy không phải đồ bình thường. Nên tối ấy đã thuật lại cho thầy kếp nghe. Khi về, thầy giấu trong cái nón ôm trước ngực mà về, sau này nghe thầy nói qua phố khác bán chỗ quen được hai quan tiền. Thái Vy vẫn gửi ở chỗ thầy, dặn thầy cần việc gì thì cứ tùy ý xài. Nhưng giờ thấy bộ dạng thống khổ của nó, Thái Vy động lòng trắc ẩn:

- Tôi nghĩ con bé này gan không to vậy đâu, chị nhớ lại xem hôm ấy có ra ngoài phường không, bây giờ bên ngoài loạn lắm, tụi ăn cắp nó cũng lẹ tay lẹ chân, biết đâu...

Con sen thấy Thái Vy nói đỡ cho mình, trong lòng cảm kích không ngừng, hết hướng đào Tuyết lại hướng bà ba cầu xin. Đào Tuyết bình tĩnh lại mới thấy đã mắc mưu Thái Vy, khi này đến đây còn đường hoàng một dáng, mà giờ phát tiết đến mức này, mất hết mặt mũi. Hy vọng không đến tai bà lớn. Tháng này xem ra đúng là hao tài.

Bà ba thấy sự việc không như dự định, cũng không muốn kéo dài, nên đành lên tiếng:

- Tuyết à, cô nhớ lại xem.

Đào Tuyết bậm môi ra chiều suy nghĩ, lát sau cười giả lả:

- Phải rồi, dạo này đột nhiên hay quên, đúng là hôm đó tôi có một mình ra ngoài mua một ít đồ. Haiz, đúng là bọn trộm cắp giờ ghê thật, sau này mọi người ra đường nhớ đề ý trước sau.

Con sen vui mừng, quỳnh quáng đứng lên theo lệnh bà ba. Ôn ào như vậy cũng đến giờ cơm trưa. Hẳn đến khi bóng mọi người sắp khuất, Thái Vy mới gọi với theo:

- Chị Tuyết!

Cả Tuyết cùng bà ba đều quay lại, ánh mắt thiếu chút muốn bám cô thành trăm mảnh, Thái Vy cười nụ:

- Đừng quên những gì chị nói.

Đào Tuyết cố làm ra vẻ bình thản, một lúc lâu mới nhả ra từng chữ, trong lòng trào lửa hận:

- Nghĩ sai cho cô, là tôi không đúng...

Thái Vy tuy hả hê vô cùng, chuyện, à ta mất mặt thế cơ mà, nhưng ngoài mặt cực kì lãnh đạm, từ tốn đáp:

- Chị cứ qua chiếu ngồi trước, tôi thay đồ rồi sẽ lên sau hầu chị.

Lần này chỉ có con sen vừa lết vừa ngoái lại nhìn, trông nó vô cùng thảm hại, đào Tuyết nện chân bình bịch đủ biết tức tối dường nào. Thái Vy nhếch mép, tự làm tự chịu, còn không biết có chừa không. Thái Vy dặn bà Từ qua bếp dùng cơm rồi nghỉ lại, buổi chiều học bù. Cũng may bà ta liền đồng ý.

Thái Vy vừa thay đồ vừa nghĩ, hôm nay coi như may mắn, cũng do mình dự liệu trước, lại được thầy kếp ra tay giúp đỡ, bằng không, chẳng những mang tiếng xấu mà cơ hội chuộc thân cũng xa vời.

Việc đào Tuyết ngồi chung chiếu với đám tập sự, lại cùng Thái Vy ăn chay, trở thành đề tài bàn tán xôn xao suốt một thời gian dài. Bà lớn với bà hai tuy ngạc nhiên, nhưng cũng không tra rõ sự tình. Các đào thân thiết thường không câu nệ chiếu nào, qua ngồi chung với nhau cũng không có gì lạ, nhưng xét mức độ tình cảm của Tuyết với cô, thì lại trở thành vô cùng bất thường. Suốt những bữa cơm sau đó, Thái Vy đều rất vui vẻ, cười cười nói nói như không, đào Tuyết mặt xám như tro tàn, gắng gượng nuốt từng miếng cơm rau, bộ dạng ấy càng khiến Thái Vy thêm thoải mái, coi như thù cũ sẽ trả lại từng thứ một. Chỉ có hơn, tuyết đối không kém.

Thái Vy cầm tờ giấy bạc xăm soi, tháng này khi không phát tài, được những một quan tiền. Lát sang chỗ bà hai đổi thành tiền nhỏ cho dễ chi tiêu.

Vừa lúc con sen mang qua hai bộ áo dài mới, giục Thái Vy mặc thử xem có ưng ý không, sẵn tiện thợ may đang đo số cho mấy đào khác, có gì đưa hẳn cầm về sửa luôn. Thái Vy thoáng nhìn thấy hài lòng, nhưng mặc vào phần nách hơi kích, không thoải mái lắm.

- A

Thấy Thái Vy khi không nhìn mặt la lên, con sen hốt hoảng:

- Bẩm cô, cô không sao chứ?

Thái Vy lắc đầu, ban nãy tự dưng nhột một cái như bị con gì cắn, buốt cả lưng. Không ổn, cô vội vàng thay ra, đưa con sen, dặn dò vài điểm chưa ưng rồi đóng cửa, coi hết đồ ra. Nhìn trong gương chỉ thấy vài nốt đỏ, cũng không có vẻ nghiêm trọng, chắc do bụi bặm gì đó, lẽ ra chỉ nên ướm bên ngoài, không nên mặc trực tiếp khi chưa giặt.

Nhìn xuống cánh tay loang lổ mụn nước, trên lưng vết thương còn rộng hơn. Cô thở than khổ. Cũng do cô sơ ý, hôm qua lúc tắm, có thấy mấy nốt đỏ biến thành quầng đỏ, nhưng không nghĩ ra, bây giờ phát ngứa rồi mới biết. Hồi nhỏ cô bộ kiến ba khoang đốt một lần, thuận tay giết nó, sau đó hậu quả khôn lường. Vết thương mọng nước xung quanh, chính giữa thì đỏ tấy như bông, ngứa rất vô cùng. Càng gãi càng khổ, mụn nước vỡ đến đâu sẽ làm phần da kề bên loét ra đến đó. Mà cô ngủ thường hay lăn qua lăn lại, thành ra cái lưng hiện tại trông thật thê thảm. Thời tiết lúc này oi bức ngột ngạt, mồ hôi ra nhiều làm các vết rộp cứ loét ra, khiến Thái Vy không chuyên tâm ôn luyện được. Nhớ lại mẹo của bà, cô lấy gạo nếp giã với đậu xanh rồi đắp lên để rút độc, sau đó lại nhai nhọ nồi đắp lên cho đỡ ngứa. Thấy kếp tốt bụng mua giùm cô lọ thuốc đỏ sát trùng, mỗi đêm, lại xức lên, rồi đắp yếm ngủ, để phần lưng trần cho thoáng. Nhờ giữ gìn cẩn thận. Trước lẽ ra mất hai ngày, những cái mào cuối cùng cũng bong ra, có điều phần da vẫn còn mỏng, sợ thành sẹo, cô giặt nghệ tươi, chăm chỉ đắp.

Trước khi đi ngủ cô đều soi chân chiếu cẩn thận, quần áo cứ thấy nặng to là mang ra hong. Nhưng trải qua vụ việc lần này, cô chợt nghĩ nên chăng cũng cho đào Tuyết nếm thử mùi vị.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Suốt buổi trưa hôm ấy, Thái Vy cặm cụi đi tìm ổ kiến. Hi sinh một giấc ngủ, đổi lại niềm vui vô bờ bến, coi như đáng. Thế nhưng loay hoay mãi, lưng mỏi gối, mặt mày đỏ như gấc, mồ hôi chảy ròng ròng, cũng không thu được thành quả gì. Thời tiết đã thế, dây công lao động lại không được việc, thật khiến cô muốn phát hỏa. Tại sao người ta hại người thì dễ như trở bàn tay, mà đến lượt cô lại gian nan đến vậy.

- Chị không ngủ trưa hả? Trời oi thật, em chả ngủ được.

Kiều Hoa vừa lấy khăn lau mồ hôi, vừa than thở.

Thái Vy vào trong, lõi hũ đựng bột sắn dây đã được ướp với hoa bưởi, múc một ít rồi đổ nước pha một ly đầy, đưa cho Kiều Hoa:

- Uống bột sắn này xem dễ chịu hơn không, vừa rồi bà tư sai người phát cho mỗi người một hũ.

Kiều Hoa vừa uống vừa khen:

- Thơm quá, uống xong đúng là mát cả người. Em chẳng được phát, đào hát các chị sướng thật ý.

Thái Vy cười lấy lệ:

- Những lời như thế này, bớt nói đi thì tốt hơn. Hiểu không.

Nhìn mặt Kiều Hoa đủ biết nó không hiểu, nhưng vẫn gật lia lịa, nó sợ không ra vẻ hiểu thì cô sẽ gét nó. Hơn nữa với nó, cô nói gì thì đều là đúng hết đi.

- Từ hôm nay qua bên mâm chị ăn đi, dù sao mâm chị cũng có mấy đào rượu, bà lớn cũng không nói gì đâu.

Mắt Kiều Hoa sáng lên:

- Thật hả chị, cơ mà em sợ mấy chị kia không cho đâu.

Thái Vy bẹo cái má phúng phích của nó, đúng là ngốc, không biết thời thế gì cả.

- Chị nói gì thì cứ làm như vậy đi, hay là em không thích ăn thịt? Nào là gà, vịt, heo...

Kiều Hoa chớp lấy bàn tay Thái Vy, vẻ không chịu nổi những nụ:

- Vậy em nghe chị, ăn hết phần chị luôn.

- Cô ăn được, tôi cho cô ăn hết.

Hai chị em cười cười, nói nói, ồn ào một góc nhỏ, đủ để không phiền mọi người đang ngồi.

Chẳng mấy chốc đã đến lễ ra mắt. Tôi tới trong nhà đi đi lại lại, ra ra vào vào, chóng cả mặt. Không khí vô cùng nhộn nhịp. Mỗi khi một phường nào có đào hát thành nghệ, đều phải tổ chức tiệc, mời đại diện các phường, cùng các danh ca, danh cầm đến. Trong lễ, quan lớn là người cầm đầu, cũng là người làm chứng cho việc đào nương được công nhận.

Đèn lồng đỏ đã treo khắp phường. Các rèm cửa ở đây lâu chính đều được thay mới toàn bộ. Thái Vy chậm rãi quan sát căn phòng mà tối nay cô sẽ làm lễ. Hai cái phản dài được kê sát nhau, làm chỗ ngồi cho quan khách, phía trước có kê bốn chậu sứ rất đẹp, bên trong có thả vài cánh hoa hồng nhung, chính giữa là ba giá nền trời lừng lờ trên mặt nước. Đối diện chính là “sân khấu” mà cô sẽ ngồi biểu diễn, gọi vậy cho hoành tráng, thực chất nó là một cái bục gỗ dài, thấp bằng cái giường.

- Con thấy sao? Ta sắp xếp vậy có vừa ý không?

Thái Vy lễ phép:

- Dạ bẩm, việc bà lớn đã mất công lo liệu ắt là không thiếu sót, con thấy vinh dự vô cùng. Nhưng mà, con thật muốn có một cái rèm thưa phía trước bục diễn, và chỉ đặt một chậu nước có nền ở chính giữa thôi ạ.

Bà lớn cười:

- Cũng có ý vị, được, theo ý con đi.

Thái Vy xoay qua xoay lại trước gương, quả thật rất đẹp. Bộ áo dài màu mận chín, được may kèm một lớp voan mỏng bên ngoài, tà áo dài được may ngắn hơn, quần cũng gọn hơn, vừa có tính thẩm mỹ lại tiện đi lại, kiểu này trông rất giống áo dài hiện đại. Hôm nay đầu tóc đều do con sen hầu bà lớn sửa soạn, nó chít khăn nhưng cho cô, để lộ cái cổ trắng ngần cùng khuôn mặt thanh tao, rất có sức hấp dẫn. Thoa chút phấn hồng lên má, dặm lại lông mày, thêm ít bột son đỏ lên môi. Thái Vy lôi chai dầu thơm xức lên cổ tay rồi cầm phách, theo con sen lên lầu chính.

Thái Vy kính cẩn hành lễ với quan lớn, rồi lại xoay qua chào toàn bộ quan khách, sau đó mới nhẹ nhàng vén rèm vào trong ngồi. Bà lớn sau màn giới thiệu được chuẩn bị kỹ càng trước đó, quay sang ra hiệu cho cô bắt đầu. Toàn phòng im lặng. Một lúc lâu sau, giọng ca trong trẻo vang lên, theo sau là tiếng đàn tiếng trống phụ họa. Một danh cầm nổi tiếng với lối đàn kép có thể khiến các đào “rụng phách”, một đào nương xinh đẹp với giọng hát biến tấu điêu luyện, khi ngân nga, khi trầm bổng, khi lại thỏ thẻ duyên dáng... Tất cả đã mở ra một phong cảnh Hương sơn tuyệt diệu trước mắt, dẫn người nghe từng bước từng bước lạc vào thăm thú.

"Bầu trời cảnh bụi

Thú Hương Sơn ao ước bấy lâu nay.

Kìa non non, nước nước, mây mây

Đệ nhất động hồi là đây có phải.

Thò thè Rừng Mai chim cúng trái

Lừng lờ Khe Yến cá nghe kinh,

Thoảng bên tai một tiếng chày kinh,

Khách tang hải giật mình trong giấc mộng...”

Hắn đến khi Thái Vy đã đặt phách sang một bên, thầy kép cũng đã buông đàn, thì quan lớn vẫn nguyên tư thế cầm trống. Căn phòng vẫn một màn yên lặng. Đến khi quan lớn giật mình, khen ngợi, mọi người mới choàng tỉnh, vỗ tay liên tục, miệng không ngớt tán dương. Bà lớn nhìn Thái Vy mỉm cười hài lòng, Thái Vy hướng mọi người đáp lễ, rồi lui sang gian bên cạnh. Quan khách cũng dời sang gian chính để dùng cỗ. Trong căn phòng phở được bài trí đơn giản nhưng nhã nhặn, chỉ còn lại quan lớn cùng Thái Vy. Cô hơi thấp thỏm. Quan lớn đưa tay với lấy thanh bánh cốm một miếng nhỏ, Thái Vy vội rót chén trà kính cần đưa, quan lớn cười nhẹ, nhấp một ngụm rồi ngả người ra sau, nhắm mắt nhìn Thái Vy.

- Tên gì?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Chẳng lẽ bà lớn còn chưa nhắc qua sao, nghĩ vậy nhưng vẫn giữ bộ dạng hành lễ, thỏ thẻ:

- Dạ thưa, Kiều Bích Nguyệt

Quan lớn vuốt vuốt chòm râu ra chiều suy nghĩ.

- Tên thật là gì?

Thái Vy bậm môi, đảo tròn mắt một vòng, cuối cùng nhanh chóng lòi ra một cái tên trong chưa đầy ba giây:

- Bẩm, Nguyệt

Quan lớn cơ mặt giãn ra vẻ hài lòng, rồi lấy một cái xuyên vàng nạm châu lấp lánh, cẩn thận đeo vào tay Thái Vy, lại cầm tay cô ngấm ngĩa một hồi.

- Quả thực rất đẹp, từ giờ tên Bích Nguyệt, ta sẽ nói với bà lớn, chữ Kiều, không nhất thiết phải giữ.

Thái Vy bàng hoàng, không phải chỉ có ca nương tự do mới có thể chọn nghệ danh theo ý sao. Bỏ bớt họ cho cô, không phải có ý đồ gì chứ (T_T)

oOo

Việc nghệ danh không theo họ phùng của Thái Vy lại cho thiên hạ được phen đồn thổi. Tiếng xấu thỳ nhiều, tiếng tốt len lỏi. Thái Vy cũng không phí thời gian để tâm làm gì. Nhưng có người lại đang phát điên lên. Chính là đào Tuyết. À ta nào ngờ được Thái Vy lại có thể hát hay như vậy, bộ dạng khi hát lại đắm say lòng người như vậy, đều hơn à ta một bậc.

Khắp Hà thành danh tiếng của đào nương Bích Nguyệt đã nổi như cồn. Các cậu ấm, quý tử nhà quan lớn xếp hàng dài dài để mua thẻ. Thẻ hát của Bích Nguyệt chất chồng mấy mâm cũng không hết. Một tuần cô chỉ diễn hai buổi. Mỗi buổi chỉ tiếp riêng một người. Bởi vậy tiền mua thẻ là một con số không nhỏ, cộng lại, thành một con số to bự, mỗi ngày một bự hơn. Bà lớn rất chỉ là ưu ái cô. Bích Nguyệt được sắp xếp ở một lầu riêng biệt, chính là biệt vườn phía sau, chỗ mà trước đây bà lớn thường dùng để tĩnh tâm. Cái Tùn vừa may đến kỳ ra mắt, được cô mở lời giữ lại bên mình, tránh được kiếp vùi hoa bại liễu. Đào Tuyết vị trí tuy không được như xưa, nhưng vẫn đắt khách, do năm ngày còn lại cô không ra diễn, thêm nữa không phải ai cũng đủ tiền để mua thẻ tên cô. Nhưng tính thu nhập, Đào Tuyết cả tháng vất vả, cũng chỉ bằng Bích Nguyệt nhàn hạ bỏ ra hai ngày hát. Chênh lệch như vậy, nhưng cũng chỉ ngậm bồ hòn làm ngọt. Bích Nguyệt cứ đến rằm, lại dẫn các đào nương đi mua sắm, cho các nàng chọn đồ thỏa thích, xong lại cho thêm tiền tiêu vặt, không quá hai tháng, đều bám theo nàng nịnh nọt. Bên chiếu nàng, các đào quây quần, chấp nhận ngồi cả ra đất, vẫn vui vẻ cùng nàng dùng cơm. Lại nhìn đào Tuyết lẻ loi một chiếu, vậy mới thấy sức mạnh của đồng tiền nó gē gớm cỡ nào, hạnh phúc hay bạc bẽo đều có thể một tay điều khiển. Bà lớn thấy vậy bē bỏ luôn lệ phân chiếu. Cho các đào ngồi chung một chỗ.

Thái Vy thông thả dạo bộ trong vườn. Thời tiết hôm nay mát mẻ, do đã chớm thu, bà hai đã cho con sen mang sang mấy cái áo nhung, áo nỉ, chăn chiếu cũng được thay bằng bộ khác dày dặn hơn. Các cửa trong nhà được treo thêm lớp vải màn, bên ngoài treo mấy tấm phen nửa để ngăn gió lùa.

Ban đầu cô định bụng khi thành danh, chiếm được vị trí dưới một người trên mọi người trong phường, cô sẽ cho đào Tuyết, bà ba, bà tư lẫn bà năm biết thế nào là địa ngục. Nhưng giờ ngẫm lại. Cách trả thù tốt nhất, không phải là trực tiếp dùng thủ đoạn cướp lấy miếng ăn, manh áo của họ. Có một cách đơn giản mà hiệu quả hơn, đó là tước đoạt lấy thứ duy nhất mà họ có, thứ cho họ đường ăn, đường sống, để sống mà phải nom nớp lo sợ, phải nhìn nét mặt mình mà hành xử. Như thế, cũng không làm dơ bẩn tay mình, mà lại có phần nhân đức. Đào Tuyết dựa vào địa vị đào nương bậc nhất phường mà dùng tiền thao túng mọi chuyện, ra tay hèn hạ. Nhưng Thái Vy tuyệt đối không thể biến chất như ả, cứ cách đơn giản mà làm, chiếm lấy cái vị trí ấy, không những thế còn tuyệt đối hóa vị trí ấy để nó trở nên cao hơn, đồng thời cũng nâng giá trị bản thân lên, như thế tiền kiếm được lại càng nhiều. Ở đời ai chả ham hư danh, cái cô làm cũng chỉ là lợi dụng triệt để lòng tham ấy.

- Bích Nguyệt, con xem sắp xếp tối nay, có một thẻ, ta thấy rất nên hát.

Thái Vy chau mày:

- Con không muốn phá lệ, đã có lần đầu ắt có lần sau.

Bà lớn thờ dài, ra chiều khó xử:

- Ta cũng biết thế, cơ mà, con phá lệ lần này đi, họ nói tiền không thành vấn đề, nghe nói là người ngoại quốc.

- Chẳng phải là Pháp sao?

Bà lớn nhún vai:

- Không biết, người Pháp có địa vị trước giờ qua lại khu này, ta cũng nhìn mặt rồi, anh ta không phải.

Thái Vy ngạc nhiên:

- Bà lớn gặp rồi sao?

- Đang ở đây, nói là sẽ chờ, dù sao cũng rảnh.

Thái Vy cười nhạt:

- Vậy cứ cho họ chờ.

Bà lớn lắc đầu bỏ đi. Con nhỏ này cũng không biết là muốn gì nữa. Nói cần tiền, nhưng lại dừng dừng, muốn ra khỏi đây, nhưng rõ ràng kể từ khi bỏ họ, đã sớm không thuộc phường rồi. Quan lớn làm vậy là đã tỏ rõ ý muốn rước nó làm vợ bé. Tuy là bé nhưng một cô đầu mà được vậy, coi như vinh dự lắm rồi. Nhưng nó vẫn một thái độ dừng dừng, thật khó hiểu.

Thái Vy lặng lẽ nhìn tờ giấy bạc mệnh giá một trăm đồng. Cô đã thỏa thuận mỗi bận đều chia một nửa cho bà lớn, vừa chi trả tiền ăn ở, vừa coi như trả ơn.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Thầy kép thấy Thái Vy đứng im lâu như vậy, bèn lên tiếng:

- Tôi thấy cô nhận lời đi, dăm bảy bữa nữa ông lớn về rồi, việc cô muốn ra khỏi đây xem ra không đơn giản như trước nữa. Giống như tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa vậy, cũng không thoát khỏi quan lớn.

Thái Vy xoa xoa thái dương, thầm nghĩ “thầy kép nói có lý, chi bằng giờ nhanh chóng thu thập, rồi tính bài chuẩn, hành sự tại nhân nhưng muôn sự tại thiên, mọi chuyện đã vượt quá dự liệu ban đầu, cuối cùng vẫn phải lên lút trốn”. Thầy kép mặt mày dăm chiêu, hết nhìn cô rồi lại nhìn ra ngoài trời. Thái Vy lại ngồi trước bàn trang điểm, dậm qua chút phấn son sao cho khi nhìn thật tự nhiên. Coi đã sớm coi thầy như người trong nhà. Mỗi bận có chuyện buồn đều ti tê với thầy. Ngay cả khao khát rời khỏi đây, cô cũng tin tưởng thầy mà nói ra. Thái Vy nhìn nét lo lắng trên mặt thầy, cô biết, thầy cũng mong mỗi cô sớm ngày rút chân khỏi chốn thị phi này, cũng bốn chôn, suốt ruột như cô vậy. Thái Vy lấy lại nét tươi tỉnh, trong lời nói có ý đùa:

- Số tiền này quá sức lớn, không diễn e phí, thầy ra trước đi, tôi sửa soạn một chút rồi ra sau.

Trời se lạnh, nên Thái Vy khoác thêm bên ngoài áo ni xanh một chiếc khăn len mỏng. Qua lớp rèm có thể thấy được khá rõ khuôn mặt hai vị khách, do nền phía đó được sắp đặt nhiều. Người thanh niên Việt, mặc âu phục chỉ sang người cạnh mình, giới thiệu với bà lớn. Thái Vy nghiêng người, khẽ vén rèm nhìn qua lưng bà lớn, do bị khuất tầm nhìn, nên cô chỉ thấy được nửa khuôn mặt dưới. Bất giác bà lớn lui sang bên, khiến Thái Vy mặt đối mặt với anh ta, trong khoảnh khắc đó, khi Thái Vy bắt động thanh sắc thý anh ta lại cười, nụ cười nửa miệng đầy mê hoặc, khiến Thái Vy muốn nín thở (lời thầy kép: bộ chưa thấy trai đẹp bao giờ sao? Haiz). Cô luống cuống thả rèm xuống, hai má ửng hồng, may có cái Tùn bên cạnh nhắc nhở đến lúc diễn, cô mới nhớ ra, cảm phách bắt đầu đánh:

“Bến Tầm Dương canh khuya đưa khách

Quạnh hơi thu, lau lách đầu hiu

Người xuống ngựa, kẻ dừng chèo

Chén quỳnh mong cạn, nhớ chiều trúc ti...”

Hát xong, Thái Vy vén màn ra chào khách, nhận thêm tiền thưởng, ngượng ngùng cảm tạ rồi xoay gót, điệu bộ tha thướt say lòng người. Mà người ở đây chính là một anh Tây và một anh Việt. Thái Vy vừa ra khỏi cửa, anh ta vội vàng nói cái gì đó với gã người Việt, gã này chạy lại giữ Thái Vy, mời cô qua gian bên bồi chuyện. Việc này vốn là thường tình, nên Thái Vy khẽ gật đầu rồi rào bước trước. Đi đã xa một đoạn mới nghe thấy tiếng cảm thán nho nhỏ “yêu điệu thực nữ-quân tử hảo cầu”. Thái Vy xoay người lại, anh ta đang ngẩn ngơ nhìn bóng giạt mình, hấp tấp lui vào trong. Thái Vy khẽ cười.

Anh chàng ngoại quốc bước vào, nhìn Thái Vy, Thái Vy đứng dậy cúi người chào, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Từ lúc đặt chân vào cho đến khi nền sắp tàn, anh ta chỉ nói vồn vện hai chữ “chào cô” còn chưa sôi ấy, ngoài ra không nói thêm bất cứ điều gì. Cho đến khi Thái Vy buồn buồn cắn hạt bí, anh ta mới cất tiếng:

- Cô không giống như người ta nói, trong lúc chờ được gặp cô, tôi đã gặp nhiều cô đầu nổi tiếng khác. Nhưng họ đều như nhau, chỉ riêng cô, thật đặc biệt.

Khi nói ba chữ “thật đặc biệt” anh cố nhấn mạnh, không biết vì sao anh có niềm tin mạnh mẽ là cô hiểu được anh nói gì. Anh chàng này nói tiếng Anh, Thái Vy cười trong lòng, chắc anh ta nghĩ mình sẽ không hiểu anh ta nói gì. Nghĩ thế, Thái Vy bèn giữ vẻ mặt thản nhiên, lâu lâu anh ta nói một câu gì, thý lại ngược lên, cười nhẹ một cái, ngụ ý vẫn chăm chú nghe anh nói chuyện.

- Tôi biết nói nhiều vậy cô có hiểu được không, nhưng thực sự nếu cô cần giúp đỡ, tôi sẽ làm hết mình.

Thái Vy nghe đến cụm từ “ cần giúp đỡ, làm hết mình” thì hai mắt sáng rực, hướng ánh mắt nghi hoặc vào cái đôi môi mềm mại kia, đôi môi vừa thoát ra những từ khiến Thái Vy vô cùng căng thẳng. Anh ta thật có khả năng đó sao, cho dù có nhiều tiền, nhưng chuyện cuộc thân, bây giờ chắc chắn không thành, cái phùng này phải tính đường làm ăn lâu dài, sao dám đắc tội quan lớn. Không khí tĩnh lặng, anh ta vẫn khoan khoái thưởng thức chè sen thơm ngát, vẻ mặt rất chi phớn. Thái Vy thì tâm trạng hoàn toàn đối lập, nội tâm như bị kiến bò, trong lòng hết sức đắn đo, chốc chốc lại nhìn anh ta “ lời nói đó, tin được không, nếu mình muốn ra khỏi đây, anh ta liệu giúp được mình? Đạo này mỗi bận ra ngoài, đều có hai thằng hầu đi kề kề bên cạnh, với lại khắp nơi đều có người của phùng, trốn được hai tên đó, thì ra khỏi thành cũng là vấn đề”.

- Có thật là anh sẽ giúp được tôi?

Nói xong Thái Vy chăm chú dòm anh ta, trong lòng nghĩ “ thế nào cũng ngoác miệng ra ngạc nhiên cho coi”, ha ha. Thế nhưng, trái lại, anh ta chỉ hơi hé miệng, động tác cầm ly trà định uống khựng lại. Sau đó sử dụng nụ cười có thể khiến hàng vạn thiếu nữ rụng tim, chẳng hạn như cô đây, nói như đinh đóng cột:

- Tôi chắc chắn là sẽ làm như vậy, nếu cô yêu cầu.

Thái Vy có chút lưỡng lự, sau khi xác định bên ngoài không có ai, mới lại ngồi bên cạnh anh ta, thì thầm:

- Tôi muốn rời khỏi đây.

Anh ta nhún vai, trêu mến nhìn cô:

- Không khó.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thái Vy trợn mắt, có thực lực không, đừng có khoe khoang quá rồi kham không nổi nha. Nhưng trong lòng hy vọng được như lời anh ta nói. Sau đó cô kể lại tóm tắt một số sự việc cũng như khó khăn cô đang gặp phải. Anh ta chăm chú lắng nghe, bộ dạng cực kì nghiêm túc, khiến Thái Vy phì cười. Anh ta nhún mày ngụ ý “chuyện gì vậy”, Thái Vy lập tức nín bật. Ở ngoài mà nhìn vào trong sẽ thấy hai người trong tình trạng cực mờ ám. Chàng trai đáng vẻ ưu nhã nửa ngồi nửa nằm, dựa lưng sát tường, cô gái thân thể mềm mại, ngồi sát mép giường, ngả sát lồng ngực chàng trai, má kề má, rất chi tình tứ. Còn cảnh bên trong chỉ đơn thuần như sau: Thái Vy ghé sát tai anh ta thì thầm, vì đây là loại chuyện vốn phát ra thanh âm càng nhỏ càng tốt, tránh người không cần nghe lại vô tình nghe được.

Trước khi tạm biệt, như sự nhớ ra điều gì, cô quay lại. Hành động đột ngột khiến anh ta đi sau cô không kịp dừng lại, mũi cô va vào ngực anh ta, đau muốn trào máu mắt. Cô vội đưa tay bịt mắt, cảm giác xấu hổ vô cùng. Anh ta cũng không coi “ nam nữ thụ thụ bất thân” ra gì mà cầm tay cTgái Vy gỡ ra, cúi sát mặt cô cẩn thận xem xét, khoảng cách gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh. Thái Vy mặt đã đỏ đến mang tai, những từ định nói cứ lúng búng trong miệng, không sao thốt ra nổi. Cô thì trông như gà con mắc tóc, còn anh thì thản nhiên như không, đã thế còn phán một câu, khiến Thái Vy chỉ muốn đâm đầu vào cột lim ngắt luôn tại chỗ.

- Ban này cô cũng làm vậy với tôi mà, sao bây giờ lại xấu hổ?

(Lời tác giả: anh ý đang biện minh cho hành động ghé sát mặt ấy, bên nước ngoài, mấy chuyện động chạm thân thể họ coi bình thường mà, Thái Vy nhà ta cũng là người hiện đại, tuy nhiên vẫn là Việt Nam, phản ứng như vậy một phần do bạn ấy quá hám trai đẹp thôi, ha ha).

Lời Sebastian có công dụng ngang ngửa gáo nước lạnh, Thái Vy lập tức tỉnh táo, hung dữ với anh:

- Anh không biết khi người ta đau, hay sốc thì mặt đỏ sao. Nghĩ đi, mũi tôi vẫn còn ê đây.

Thái Vy làm bộ đưa tay lên xoa mũi, miệng không ngừng niệm thần chú “ tin đi, làm ơn tin đi”. Sebastian cuối cùng cũng thốt ra hai chữ “Ra thế”. Thái Vy thở phào nhẹ nhõm

- Ngay một tôi lại ghé, khi đó sẽ...

Câu nói bị bỏ lửng khiến Thái Vy nâng mắt lên nhìn anh, Sebastian nháy mắt, nhân tiện khuyến mãi thêm nụ cười thiên thần:

- ...sẽ nói cô nghe chi tiết.

Thái Vy thầm rửa xà, đề tiện, biết anh đẹp trai, quyến rũ mà, không cần thể hiện quá mức vậy chứ. Hình ảnh một cô gái mặc chiếc áo hồng, váy ngắn cùn cùn cầm bông cỏ vũ hô to” Sebastian, I loveyou, you are number one...” hiện lên trước mắt cô. Thật gớm quá đi. Thái Vy lắc đầu, những hình ảnh kia

bồng chốc tan biến không dấu vết. Sebastian này giờ vẫn theo dõi diễn biến tâm trạng của Thái Vy, cô gái này có bao nhiêu cảm xúc đều phơi bày như vậy sao, quả khiến người ta thích thú. Sebastian cười tựa như không cười, nhẹ nhàng buông tay cô ra. Cảm giác cổ tay lỏng dần, Thái Vy mới dám ngược lên, nhìn điệu bộ nén cười của Sebastian, cô hận không thể từ đây làm phép độn thổ về phòng. Mất hết mặt mũi, nghĩ thế Thái Vy ủ rũ:

- Khuya rồi, tạm biệt, ngủ ngon!

Sebastian cũng ghé sát tai cô, ngọt ngào “ Cô cũng vậy, cáo từ”. Anh vui vẻ lướt qua Thái Vy, chậm rãi bước xuống cầu thang. Ánh trăng rơi trên nửa khuôn mặt Sebastian, rồi dần chiếm trọn lưng anh, Thái Vy thiếu chút nữa nuốt nước miếng, anh thật giống cái đuôi gà, còn cô là cái Tí>”

Thái Vy lẩn qua lẩn lại, trần trọc không ngủ nổi. Châm ngon đèn dầu sáng vừa đủ, Thái Vy chống tay lên trán, nhắm mắt hồi tưởng lại một màn vừa rồi. Thế là hàng vạn câu hỏi tại sao ùn ụt kéo tới không chống đỡ nổi. Khiến cô bắt đầu hoang mang. Cái này là do háo sắc mà ra đây, mới gặp lần đầu, sao có thể tin nhanh chóng như vậy, đúng là đầu heo mả. Có khi nào thấy cô xinh đẹp, xyz cô xong bán cho nhà thổ, mà thời này có buồn người chưa nhi??? (Lời Sebastian: Thái Vy, em quá tự tin vào nhan sắc của mình). Thái Vy thờ dài đến nỗi lòng, thôi kệ đảng nào cũng đã phóng lao rồi, thôi thỳ cứ mang hết tim gan phèo phổi ra mà cược một ván vậy.

(Lời Sebastian: Thái Vy, chết chắc rồi

Lời Thái Vy: haha, cứ đợi xem

Tác giả: e hèm. . .ta mới là người quyết định)

Chú thích: xyz là cảnh nóng đó mọi người :’>

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng”. Nhìn cái Tùn khóc đến mức sắp ngất, Thái Vy trong lòng bức tức cực điểm. Dám đụng đến người của cô, coi như không muốn yên ổn sống ở đây nữa đi. Thái Vy gọi con sen dẫn cái Tùn đi tắm rửa sạch sẽ, lại sai người mang thuốc tới, cô nhẹ nhàng xúc lên mấy vết bầm tím trên người nó. Cái mũi vẫn sưng, nhưng máu đã không chảy nữa. Một mặt chăm sóc cho cái Tùn, một mặt Thái Vy sai người sang bầm bả lớn một lát cô sẽ sang bên đó thưa chuyện. Nhưng cô chưa vội đi, nhìn khuôn mặt ướt nhẹp của nó, Thái Vy lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cái Tùn, nhẹ nhàng vỗ về , dằn dò:

- Từ giờ, em cứ ở đây với chị. Mọi việc chị sẽ có cách giải quyết, em có tin chị không?

Cái Tùn lau nước mắt, gật đầu, xung quanh mắt vẫn đầy ngấn lệ. Thái Vy quay mặt đi, hình ảnh cái Tí chọt ủa về. Khi cái Tí chơi vui giữa ao nước, chắc nó cũng hoảng sợ và đau đớn lắm, chắc nó cũng khóc rất nhiều, mong cô đến cứu nó, nhưng cô nào có ở đó. Bởi vậy, bây giờ, khi địa vị đã khác, chỉ cần cô còn ở đây, thì người thân cận bên cô, phải được an toàn. Chỉ ít là không bị ai giờ thủ đoạn trên người.

Thái Vy mở tủ, lấy cái áo bông màu huyết dụ, choàng lên người cái Tùn, lại đem chậu sưỡi đặt cạnh giường, xem chừng không khí đã ấm hơn. Cô mới đi ra cửa, thẳng tiến đến dãy lầu. Thăng hầu thấy cô đến xem chừng rất ngạc nhiên:

- Bẩm, hôm nay cô có khách ạ?

Thái Vy xua tay ra hiệu cho lui, đi được vài bước, nghĩ sao lại quay lại nói:

- Trước tôi, có ai đến gặp bà lớn không?

Thăng hầu nghệt mặt ra một hồi, rồi gãi đầu

- Bẩm, con không nhớ hết, nhưng mà ban nãy thỳ có cô Tuyết. . .

Thái Vy nhếch miệng cười, móc ra một hào đưa cho thăng hầu. Xem ra, có người nhanh chân hơn cô, nhưng mà chậm chân không có nghĩa là không được việc gì.

Vừa thấy cô bước vào, bà năm đơn đá:

- Ô, hôm nay mới thấy cô Thái Vy rảnh rồi qua đây chơi.

Thái Vy nhìn bà ta khinh bỉ:

- Bà năm cứ nói quá, chẳng qua tôi cũng là tuân thủ phép tắc của cái phường này, phạm mấy chuyện vặt vãnh thường tình ắt sẽ không phiền mấy bà nghĩ

ngôi.

Bà năm nghe thế, mặt có chút tái, nhưng rồi nhanh chóng cười giả lả:

- Cô Bích Nguyệt, cô có chuyện gì hệ trọng sao?

Thái Vy cười nhạt:

- Chuyện nói to không to, nhỏ không nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể chuyện nhỏ hóa không có gì được.

Cô ngồi xuống cạnh bà lớn thể thọt:

- Bà lớn, thầy con đã mất, u con dắt em con lưu lạc phương nào cũng không biết, lúc con từng quẩn nhất thầy bà đang tay cứu con về, cuu mang con, lại lo cho thầy con mồ yên mà đẹp, trả hết nợ nần để thầy con ra đi trong tiếng thơm. Ôn này con chưa ngày nào dám quên. Con luôn xem người như bậc phụ mẫu trong nhà, hết mực ngoan ngoãn, hiếu kính. Với các chị em trong phường, lại càng hòa thuận, với kẻ dưới cư xử đúng mực... Bà lớn, bà lớn thấy con có chỗ nào không vừa ý, hay sai sót gì, cứ nghiêm khắc chỉ dạy con.

Đoạn rút khăn tay ra chấm nước mắt, sụt sịt:

- Con chỉ có cái Tỉ là thân thích, nó vì đói mà phải ăn bậy ăn bạ rồi bỏ mạng. Nay, có cái Tùn bầu bạn, con coi nó cũng như cái Tỉ, chăm sóc nó như em con vậy, việc này trong phường không ai là không biết. Con thậm chí cũng đã xin bà lớn cho em nó miễn hầu rượu.

Nói đến đây Thái Vy đột ngột quay sang bà năm:

- Tôi nói này giờ có điều gì sai không bà năm?

Bà năm này giờ đã hơi run, lại thấy Thái Vy nhìn mình trong mắt đầy khí lạnh, khẽ rùng mình, lắp bắp:

- Những việc đó, đúng là ai cũng biết.

Bà lớn nhấp ngụm trà, trầm ngâm:

- Bích Nguyệt à, ta biết hết rồi, mọi chuyện trong cái phường này, có mấy kẻ nghĩ che mắt được ta, nhưng thực ra những kẻ đó đều có công sức trong đây cả, nên ta nhắm một mắt mở một mắt mà cho qua. Bích Nguyệt, chuyện này là đào Tuyết sai rồi. Ta biết con tính tình thẳng thắn, biết trước biết sau. Chuyện này con bỏ qua đi, Phần đào Văn...

Thái Vy quay sang nhìn thẳng vào mắt bà lớn, tia nhìn mang theo sự phẫn nộ. Thế gian ảm lạnh, sớm đã biết, nhưng chuyện này, tuyệt không bỏ qua. Thái Vy thu lại ánh mắt, thong thả nói:

- Bà lớn, lúc trước vì sao Bích Nguyệt nhảy lầu tự tử? Bà lớn chắc vẫn còn nhớ. Bích Nguyệt bị nhốt, bị bỏ đói, bị đánh đập... Thường nói chuyện quá khứ cứ để nó trôi đi. Nhưng mà với một số người lại không có mong muốn ấy. Nếu đã thế, con cũng không ngại cùng họ ôn lại chuyện cũ một chút.

Nói xong ngoắc thẳng hầu lại sai nó sang mời đào Tuyết cùng bà ba, bà tư và bà hai sang phòng bà lớn. Thằng hầu nhận lệnh nhưng chưa vội đi, nó lăm lét nhìn bà lớn, nhận được từ bà cái gật đầu đầy phiến muộn, nó mới ba chân bốn cẳng chạy đi. Thái Vy cũng cho con sen về rước cái Tùn qua đây, tiện bề đối chứng. Nợ cũ nợ mới, hôm nay giải quyết luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Bốn người vào phòng bà lớn với những vẻ mặt khác nhau, Bà hai điềm nhiên, an tĩnh. Bà tư với bà ba có phần không tự nhiên, mồ hôi trộm lấm tấm trên trán. Riêng đào Tuyết không biết kiếm đâu ra bộ mặt vênh vào như thế, lướt qua chỗ Thái Vy ngồi còn dừng lại, ném cho cô cái nhìn đầy thách thức, rồi lại bên cạnh bà lớn ngồi xuống. Thái Vy mặt lạnh tanh nhìn ả, còn tưởng giống như trước sao. Mọi người ai nấy đã ngồi ổn định, cung hướng bà lớn chờ đợi. Bà lớn điểm mặt từng người, cuối cùng lên tiếng:

- Cũng đông đủ rồi. Làm một lần cũng tốt. Cũng đến lúc rồi.

Lời bà lớn nói ra, cây ngay không sợ chết đứng, khổ nỗi mấy cái cây này xiêu vẹo uốn éo quá mức rồi, nên ai nấy dù ngoài mặt đều cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã như ngồi trên lửa. Riêng Thái Vy trước sau một phong thái tĩnh tại, vẻ mạnh mẽ đậm không lộ chút ý gì có thể để người ta đoán được. Mọi ánh mắt cùng nhau đổ dồn về phía Thái Vy. Thái Vy nhìn ra cửa, vừa lúc con sen diu cái Tùn vào. Thái Vy đứng dậy, đưa tay đỡ nó ngồi cùng ngồi xuống phần. Bà hai nhìn thấy cái Tùn yếu ớt như vậy, bèn hỏi thăm:

- Kiều Hoa chiều qua còn khỏe, sao giờ yếu ớt như vậy, không lẽ bị cảm rồi?

Với người vừa gặp qua tổn thương, thì một cử chỉ quan tâm cũng khiến họ kích động rơi nước mắt. Kiều Vân rút khăn chặn nước mắt, thút thít:

- Dạ, con không có bệnh.

Bà hai nhú mồm:

- Con thật thấy ôn? Ta nhìn bộ dạng con thập phần mệt mỏi...

Thái Vy vội đỡ lời:

- Bà hai, chuyện Kiều Hoa, hay là để bàn sau đi. Con có chuyện khác muốn thưa.

Vừa dứt câu, ánh mắt sắc lạnh điểm một lượt rồi dừng lại ở bà năm. Thái Vy trong giọng nói ẩn chứa hàn khí:

- Bà năm, hôm nay tôi được như thế này, ngoài bà lớn dày công sức dạy dỗ, cũng có phần của bà năm. Nếu không nhờ bà nửa năm trước, ép tôi lên giường với gã phu xe, rồi trong lúc giằng co chạy thoát ra ngoài, ngã xuống lầu. Bị thương tưởng chết. Nhưng may có bà hằng ngày vẫn đến cầu má néo tai, nên tôi mới tỉnh lại. Ở trong gian phòng ẩm mốc, bỏ đói, đánh đập...đội khi bà lớn đến. Quãng thời gian ấy thực sự là động lực để tôi không ngừng nỗ lực. Bởi thế, tôi thật lòng cảm ơn bà.

Thái Vy xoay người qua, mở cái hộp gỗ, lấy ra hai tờ mười đồng. Nhẹ nhàng lại gần bà năm, để tiền vào tay bà, động tác dịu dàng như vậy, nhưng mặt bà năm tái mét, tay cũng không cầm tiền. Thái Vy có vẻ dỗi:

- Ô kìa, bà năm là chê tiền ít, hay là...

Bà năm hít vào một hơi, né ánh mắt sắc như dao của Thái Vy mà trả lời:

- Tôi nào dám, chỉ là không có công thì không nhận.

Thái Vy cuộn tiền lại, nhét vào túi bà năm, khoe miệng cười càng sâu:

- Có, bà có công, nên nhận chút lòng thành.

Rồi hướng bà lớn lễ phép thưa:

- Bà lớn, thưởng phạt công minh. Có công thì cũng đã được nhận lễ, vậy có tội cũng nên chịu đòn.

Bà lớn mở coi trà, lời hủ vôi ra, chậm rãi quét lên lá trà, lại xắt một miếng cau tươi, cuộn lại, bỏ vào miệng. Rồi mới hướng mọi người nói:

- Chuyện này ta giao cho bà hai xử lý.

Đào Tuyết thấy thế, hướng bà hai nói:

- Bà hai, Bích Nguyệt này giờ một câu hai câu đều khẳng khái bà năm thế này thế kia. Có gì làm chứng?

Bà năm được Đào Tuyết mở đường, mới sực tỉnh, quay sang Thái Vy cong cớn:

- Bích Nguyệt, cô chẳng qua cũng như các đào nương ở đây, có chăng kiếm tiền nhiều hơn chút. Cô đừng tưởng vậy là oai mà dựng chuyện hãm hại tôi. Cô nói câu nào câu nấy đều gán tội tôi này nọ. Trước mặt bao nhiêu người, cô muốn gì?

Chà, vừa đánh trống vừa la làng, kẻ xướng người họa, tuồng này, đúng là nên diễn. Thái Vy không có vẻ gì là luống cuống, cô lười nhác nhìn bà năm:

- Tôi, không có nhân chứng? Nhưng có vật chứng.

Rồi nghiêng đầu về phía Đào Tuyết đang vênh váo, cười lạnh:

- Thế nào?

Đào Tuyết nghe đến từ “vật chứng” sắc mặt hoàn toàn biến đổi. Lúc trước khi hành sự, cô và bà năm thường dùng mẫu giấy nhỏ để trao đổi diễn biến, nhưng mỗi lần đọc xong đều sai con sen hủy. Chuyện này vốn dĩ khó có người biết, huống hồ lại còn có vật chứng. Lại nhìn bộ dạng mới phần chắc nịch của Thái Vy, thật có chút hoang mang. Khó khăn lắm mới bình ổn thanh âm:

- Nếu đã thế, cô cứ đưa ra, cũng đừng có nói miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25

Bà hai lúc này mới xen vào, giọng nói đầy uy nghiêm:

- Trong phường ta tuyệt đối không dung những chuyện như thế này, nếu thật như lời con nói, ta sẽ đưa bà năm đến đồn, giao cho bên đó xử lý. Nhưng đề ta phát hiện lời con là bịa đặt, thì con sẽ là người ngồi trong tù.

Thái Vy cúi đầu lãnh ý, từ trong cái sắc nhỏ hay mang bên người, rút ra một mẩu giấy màu vàng, giơ lên. Bà năm nhìn chăm chăm mẩu giấy, người bắt đầu run run. Đào Tuyết cũng trân mắt nhìn mẩu giấy. Thấy hai người đó khấn trương vậy, Thái Vy khinh bỉ trong bụng, mới đó đã nhũn người rồi, chỉ bằng ngần ấy bản lĩnh mà đòi đấu với ta sao. Chán chết. Cô đi thật chậm về phía bà hai, dừng lại ở khoảng cách ba hai bước chân, hỏi lớn:

- Bà hai, nét chữ của bà năm, bà dễ dàng nhận biết được chứ?

Bà hai gật đầu. Thái Vy trình lên mẩu giấy. Bà hai đón lấy, mở ra đọc. Xong lại đưa bà lớn. Bà lớn trong quá trình đọc, khóe miệng giật giật, lông mày nhíu chặt. Thái Vy thầm nghĩ, hôm nay con sen của đào Tuyết không theo hầu, bằng không lúc thấy Thái Vy rút tờ giấy ra nó sẽ té xỉu ngay tại chỗ? Nguyên nhân ư? Cái hộp gỗ đựng xuyên ngọc mà đào Tuyết sai nó mang sang để vu oan cho cô, không hiểu sao lại thừa ra hai mẩu giấy. Chuyện này chính cô cũng không biết. Nhưng thầy kép sau khi mang xuyên đi bán, cảm thấy giữ cái hộp có vẻ không ổn, bèn oanh tạc ra làm củi đun, ngò đâu, lại rút ra hai mẩu giấy, một mẩu có nội dung như sau “con nhỏ đó nhảy lầu rồi, thẳng phu xe đòi thêm tiền, cô mau sai người đưa đi”. Đó chính là mẩu bà lớn đang định xé bỏ. Đoán được hành động ấy, Thái Vy nhàn nhạt mở miệng:

- Còn vài mẩu nữa, con định khi nào qua đồn, mới trình.

Tay định xé, bà lớn khựng lại. Vốn muốn cho bà năm một cơ hội, nhưng xem ra Thái Vy sống chết cũng không cho đào Tuyết đường lui. Bây giờ, cũng không trách bà được nữa, có trách thì trách lòng tham quá lớn. Bà không phải không biết chuyện các bà hay ăn tiền của cô đâu, mà đứng ra làm một số chuyện thiên vị. Có điều, đến mức này, coi như quả báo đi.

Bà năm lúc này thiếu chút là lăn ra đất, may mà có con sen bên cạnh đỡ. Đào Tuyết một màn im lặng. Những mẩu giấy ấy đều sai con sen hủy, sao lại trong tay Thái Vy dễ dàng như vậy. Không lẽ sau vụ cái xuyên, thấy cô nặng tay, nên nó rắp tâm phản bội, hay là trước giờ nó vẫn luôn đề phòng cô, giấu những mẩu giấy đó đi, giờ thấy địa vị cô không như xưa, có ý theo Thái Vy, nên mới mang hết ra đưa một lượt? Đào Tuyết nắm chặt tay run run. Nhìn bà năm, nếu mọi ta thông minh chút, không khai ra cô, thì ít ra, cả hai còn đường sống, bằng không thì...

Bà hai quét mắt nhìn bà năm:

- Người bà nói trong đó, là ai???

Bà năm tuy nãy giờ vẫn dựa vào người con sen để trụ vững, nhưng suy nghĩ lại có phần nhanh nhẹn:

- Là người giữ tiền của tôi. Tôi viết kêu họ chi tiền.

Đào Tuyết như trút được tảng đá trước ngực. Cũng may trong lúc liên lạc, đôi bên không gọi đích danh, mà chỉ nói chung chung, cho dù Thái Vy có một mẩu, hay nhiều mẩu như cô ta nói, giờ bà năm đã nói vậy, cô ta cũng chẳng thể lòi cô vào. Đào Tuyết nhìn Thái Vy, có phần đắc ý. Mặc kệ những lời bà năm nói, Thái Vy dĩ nhiên cũng phớt lờ ánh mắt dương dương tự đắc của đào Tuyết. Cô ngồi xuống cạnh bà tư, mỉm cười:

- Bà năm còn nhớ cái Tí theo hầu tôi ngày trước không? Con bé rất lanh, có đôi mắt tròn hay phụ mẹ Lý việc bếp núc ấy.

Bà Tư ngạc nhiên, lắm bả “sao tự dưng lại nhảy qua mình rồi, rõ ràng chuyện này mình không có can dự”, chắc mẩm như vậy, bà Tư tươi cười:

- Chỉ là con sen thôi, ta cũng không nhớ, nhưng nghe cô nhắc, ta đã nhớ ra, đúng là con bé đó rất nhanh nhẹn, mẹ lý cũng hay khen nó với ta.

Thái Vy cười khê:

- Vậy à, nó chết rồi, bà có buồn không? Nó vì sao mà chết? Tôi không nghĩ bà mỗi đêm lại ngủ ngon đến thế, trong khi một đứa trẻ như nó lại nằm lạnh lẽo dưới ba tấc đất.

Bà Tư nhảy dựng lên:

- Bích Nguyệt, cô ăn nói cũng nên biết trước sau chút, dù gì tôi cũng là bà Tư. Cô nói năng cho cẩn thận. Cái Tí vì sao chết, ai cũng biết. Có gì tôi phải ăn không ngon ngủ không yên?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Đào Tuyết này giờ nín thở theo dõi sự việc, rõ ràng mọi việc Thái Vy làm đều vì mục đích lật tẩy cô. Sớm biết như vậy đã không sai người ra tay với Kiều Hoa. Chỉ nghĩ Kiều Hoa dựa hơi Thái Vy, bộ điệu khó ưa, nên mới cho nó một bài học, cũng không ngờ Thái Vy lại coi trọng Kiều Vân như vậy, giờ thì hay rồi. Có trách thì trách trước đây vốn không nghĩ Thái Vy lại thông minh như vậy, nếu không đã hành xử thận trọng. Một mình cô cũng không xoay chuyển được gì, cái đám người kia đúng là vô dụng, ăn một mớ tiền mà đưa nào đưa nấy đều đầu heo. Việc nào cũng làm không xong, để người ta tóm được. Đào Tuyết lên nhìn bà hai, trong lòng có chút an tâm, dù sao bà lớn đã để bà hai xử, mà bà hai trước nay nổi tiếng là người dễ mềm lòng, như vậy cũng đỡ. Đào Tuyết quay sang nhìn Thái Vy, thấy Thái Vy trước sau vẫn một điệu bộ nhàn nhạt, giọng nói tràn đầy lãnh khí:

- Tôi này giờ có chỗ nào là thất lễ với bà. Một tiếng vẫn không vượt quá phép tắc. Tôi chỉ hỏi thăm giấc ngủ của bà, xem bà ăn ngon ngủ yên không, bà có gì phải làm toáng lên, hay là có tật giật mình.

Thái Vy nhắc tách trà lên, rồi đặt mạnh xuống bàn, tạo nên tiếng kêu lớn, nhìn thẳng mặt bà Tư, thanh âm có phần phẫn nộ:

- Bà chính là làm điều ác, đêm giật mình. Tôi nói bà biết, cái Tí đúng là nó tự tìm đến cái chết. Nhưng vì sao nó phải mò mẫm dưới ao rồi chết đuối? Đứa trẻ nào ở quê chả biết bơi, nó chính vì quá đói mà đuối nước. Các người nhân lúc bà lớn với bà hai không có ở đây, tác oai tác quái, bót xén đồ ăn, chuyện này có các đào chiều dưới làm chứng. Bà nói chúng tôi ăn không ngồi rồi, nên không đáng để ăn thịt cá, như thế cũng được. Cái Tí nó còn nhỏ, lại làm việc nhà quần quật, bà cũng nhân tâm sai mụ Lý bỏ đói nó. Các người thật không còn tính người. Cái Tí là bị bà bức chết.

Trước khẩu khí bức người của Thái Vy, bà Tư nhất thời tròn tròn mắt. Bà lớn trầm ngâm. Bà hai sững sờ nhìn bà Tư. Mắt thấy cảnh này, đào Tuyết lên tiếng cứu nguy:

- Bà hai, chuyện này con có nghe qua. Lời Bích Nguyệt nói cũng có phần đúng. Con cũng ngạc nhiên không hiểu sao mâm cơm bên chiếu mình thức ăn lại nhiều hơn mọi ngày, trong khi bên chiếu dưới lại chỉ toàn canh rau. Con có hỏi mụ Lý, thì mụ nói Bích Nguyệt đến gấp bà tư, đề nghị như vậy. Chúng con nghe xong ai nấy đều cảm động, cũng không nở làm như vậy, nhưng Bích Nguyệt một mực khẳng khái như thế, bà Tư cũng khuyên chúng con nhận lấy tấm chân tình này. Bây giờ, Bích Nguyệt lại lật lòng như thế, thật khiến bà Tư cùng con đây sững sờ.

Bà Tư thấy thế, tâm tình có chút nhảy nhót, vội gật đầu:

- Đúng vậy, Bích Nguyệt, ta không ngờ con lại đổi trắng thay đen như vậy. Giờ ta mới nhớ ra, cái Tí thấy con ăn như vậy, nó cũng muốn ăn ít đi. Ta thực sự cũng không ngờ... Có cần gọi mụ Lý lên đối chất không? Bích Nguyệt, con khiến ta thất vọng quá.

Thái Vy cười khẩy:

- Hai người một xướng một họa, được thôi. Kiều Tuyết, chị đã ra mặt rồi, tôi cũng đỡ phải vòng vo.

Đào Tuyết có vẻ cẩn trọng hơn lúc đầu, vẻ mặt cũng bình tĩnh, không có cử chỉ nào thừa thãi. Bây giờ, cùng Thái Vy chính thức ngênh chiến. Một tháng hai bại, còn gì để mất nữa, nghĩ thế, đào Tuyết nở một nụ cười có phần khiêu khích:

- Ta thấy cô này giờ ở đây đập bàn đập ghế, khí thế oai phong át cả mấy bà ở đây, không vừa mắt mới can thiệp, như vậy cũng không được sao?

Hay cho câu “không vừa mắt”, ý của cô ta không phải ám chỉ cô vượt quyền, không coi các bà ra gì, lại càng không để bà lớn vào mắt sao. Thái Vy khòe miệng về lên một đường thanh âm ôn nhu:

- Cũng chỉ là để chén trà hơi mạnh tay, đã cho chị nhiều tương tượng vậy, không biết khi chị nhìn thấy người này, chị có như vậy không.

Đoạn hướng ra ngoài cửa vỗ tay hai cái. Thầy kép cùng một gã thanh niên gầy gò, quần áo cũ kỹ bước vào. Vừa lúc khiến những người gần cửa đều nhăn mặt:

- Gã này là ai, toàn mùi bùn đất, kinh khủng quá. Bà ba vừa bịt mũi vừa la lớn.

Thái Vy liếc nhìn bộ dạng hóa đá của đào Tuyết cùng bà năm, trong lòng thâm khinh bỉ, ban này mạnh miệng vậy mà, giờ hóa đá rồi sao. Thái Vy hướng phía bà lớn nói:

- Bà lớn, lúc trước bà trị tội bà năm ép con tiếp khách, là sai rồi. Bích Nguyệt nghĩ bà năm chắc cũng oan ức, nay con sẽ giúp bà năm giải tỏa nỗi oan ấy.

Thái Vy quay sang nhìn gã thanh niên đang khom người cạnh thầy kép, rồi nhìn thầy kép khẽ gật đầu. Thầy kép ung dung bước đến chào mọi người rồi quay sang nhìn anh ta, nói rất rõ ràng:

- Bà ba, bà muốn biết gã này là ai, e rằng bà nên hỏi cô Tuyết, hoặc bà năm, hai người đó chắc chắn rõ hơn ai hết.

Bà hai đã có phần sốt ruột, đứng dậy tiến đến trước mặt gã kia:

- Nói, người là ai, cùng bà năm và đào Tuyết có mối quan hệ gì, một lời dối trá, ta sẽ cho người dẫn người lên đòn, cho người tù rục xương trong đó.

Gã thanh niên nghe vậy, hoảng loạn quỳ rụp xuống:

- Bẩm bà đây, con tuyệt nhiên không dám nửa câu nói điều ạ. Cách đây nửa năm, bà ngồi kia có tìm con, bảo là... bảo là...

Nói đến đây, hắn bắt gặp ánh mắt đầy lửa của bà năm, thỳ tim gan bỗng xộn xạo, sợ hãi mà lắp bắp không nói nổi. Bà hai thấy thế, hạ giọng:

- Có ta với bà lớn ở đây, chuyện như thế nào cứ mạnh dạn nói.

Gã nào biết gì, nhưng thấy bà hai nói vậy mà bà năm không mở miệng phản bác gì, hắn liền yên tâm.

- Bà ngồi kia bảo là có muốn vừa được gái tơ lại vừa được tiền không thỳ theo bà, lúc này có đám cùng đập xích lô với con cũng nghe thấy, họ nói con sướng thế, con thấy được vậy mà không mất gì, cũng sướng thật, nên con đã theo bà đây.

Rồi lên nhìn đào Tuyết, run run nói tiếp:

- Rồi sau đó, người không được mà tiền cũng không, lại mất thấy cô gái kia nhảy lầu, sống chết ra sao không ỡ, con hoảng quá, đòi bà kia ngoài phần tiền đã hứa, phải đưa thêm tiền để con trốn. Xong... xong bà đây không có gặp con, mà cô đây đưa cho con ạ.

Rồi chỉ tay về phía đào Tuyết:

- Lúc đó mới sang chiều, trời vẫn còn rõ, cô ấy lại xinh đẹp, nên con nhớ mãi.

Thái Vy nhìn đào Tuyết bộ dạng mắt hết hồn phách nhẹ giọng:

- Kiều Tuyết à, chị đúng là xinh đẹp khiến ai nhìn một lần là nhớ mãi.

Rồi hơi khom người nhìn gã kia, mỉm cười:

- Người nhìn ta thấy quen không?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Gã lắc đầu, trong mắt đã hiện lên màu si mê, không biết cô là ai, nhưng công nhận cô so với Kiều Tuyết, hơn bội phần. Thái Vy cười cười:

- Chính là người đã nhảy lầu hôm ấy.

Gã há hốc miệng, trong lòng thâm rủa, biết vậy gắng sức chút nữa, có được cô, chết cũng đáng. Ngược thấy Thái Vy ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, gã lúng búng mãi mới rặn ra được một câu:

- Hôm đó, hôm đó, trời tối, ánh nến mờ quá, thực sự... không có nhìn rõ mặt.

Đào Tuyết mỉm môi, tay bám trụ vào thành giường, hồi lâu chỉ tay vào gã kia, quát:

- Tên kia, người nhận bao nhiêu tiền để nói những lời hoang đường, vu cáo ta với bà năm, ta là người như thế nào trong phường này, há phải làm những việc như vậy, lại còn hạng như người, cũng đáng để ta gặp mặt sao?

Tên kia thấy đào Tuyết miệt thị mình, nhất thời tức khí, cũng gào lên:

- Cô Tuyết, cô thật độc miệng, tôi nhận lời bà kia (hướng bà năm chỉ tay) rồi nhận tiền cô, việc này mấy người cùng làm với tôi đều làm chứng được, hơn nữa, sau khi đưa tiền cô còn làm rớt cái này, tôi thấy nó đẹp và thơm nên lượm về giữ bên mình.

Gã lôi ra trong người một chiếc khăn lụa trắng đã ngả màu, trên có thêu một bông hoa mai vàng, bên cạnh đề bốn câu thơ:

“Người đi nơi đầu tuyết.

Tôi chờ cuối đường trăng.

Khi buồn mở cửa sổ.

Gọi gió trao tiếng lòng”

Bà hai cầm chiếc khăn, đánh giá một hồi, lại quay sang dùng ánh mắt phần nộ nhìn đào Tuyết. Khiến ả ta toàn thân run rẩy, hốc mắt đã có nước, áp ứng biện hộ, trong lời nói có chút thê lương:

- Bà hai, con đi ra ngoài làm rớt, chắc là hấn nhật được.

Lại hướng Thái Vy oán hận nói:

- Cô thật cao tay, không ngờ sự việc vốn dĩ là trùng hợp, cô lại có thể dựng thành chuyện như vậy để hại tôi.

Lời vừa dứt, nước mắt cũng là chảy rơi, diễn xuất như vậy, quả lợi hại, một mực đều phui bay mọi chuyện, một mực tự biến mình thành kẻ bị hại đáng thương (Lời tác giả: đồ nước mắt cá sấu >”

- Mẫu giấy bà năm viết, bà nói viết cho người chi tiền? Tôi nhớ không lầm, bà năm trước giờ tiền bạc kĩ lưỡng, không tin tưởng ai, nay lại mọc ra người giữ tiền, không biết bà năm thay đổi thói quen nhanh vậy, mời bà năm cho gọi người giữ tiền lên đây ba mặt một lời.

Bà năm này giờ không thấy Thái Vy đã động gì đến mình nữa, tưởng đã thoát nạn, ai dè, dùng cái lại lời bà vào. Như cũ, vẫn tìm có thoái thác:

- Làm không tốt, ta đã đuổi rồi, vốn tính thêm người bớt việc, nhưng như Bích Nguyệt nói, ta vẫn là tự tin tưởng mình hơn.

“Xoảng”... dưới đất, trà đồ lênh láng, các mảnh sứ văng tung tóe

Mọi người cùng lúc hướng phía tiếng động. Bà lớn ngồi trên phản, khuôn mặt tức giận cực điểm. Cái phùng này một tay bà cùng chồng gây dựng, chồng bà chẳng may mất sớm, bà cùng với em gái ruột, cũng chính là bà hai bây giờ, hai chị em chèo chống. Bà ba, bà tư với bà năm mới thu nạp hơn mười năm nay. Tuy rằng có vài tật xấu, nhưng chung quy quản lý việc đầu vào đây. Nên bà vẫn không tiện truy cứu. Bây giờ Bích Nguyệt cứng rắn như thế, chung quy vẫn phải trị tội một lần cho tiết cái thói xấu, nhưng không đến mức phải ra quan phủ. Dù gì theo bà quan sát, Bích Nguyệt mục đích cũng chỉ nhằm vào Kiều Tuyết, chỉ cần mấy người đó tức thời, khai ra đào Tuyết chủ mưu, bà lớn nói vài câu, Bích Nguyệt vì nể mặt bà lớn cũng sẽ nhượng tay cho họ. Có điều cơ hội ấy, Bích Nguyệt đã mấy lần hé mở, nhưng không ai nhận ra. Bà đành phải ra mặt.

Bà lớn nhìn bà năm mặt đã tái xanh, nói:

- Em năm, năm chị em ta ở cùng nhau thời gian nói dài không dài, ngắn không ngắn, nhưng có thể gọi là hiểu nhau. Tính tình em thế nào, ta đều rõ. Chắc em cũng vậy. Trước khi nghĩ những chuyện khác, thử nghĩ lại địa vị của mình.

Đào Tuyết đầu óc vốn lạnh lẽo hơn bà năm, nghe xong lập tức hiểu, trong lòng bỗng thấy chua xót, mình chỉ là công cụ kiếm tiền cho bà ta, nên xảy ra chuyện, cũng chỉ đang tay với người nhà. Coi mình không là thứ gì. Bà năm sau hồi giận ra, cũng hiểu, trong lòng mừng rỡ, gật đầu với bà lớn rồi nhìn Thái Vy:

- Bích Nguyệt, là bà già đây hồ đồ, chỉ vì mấy đồng tiền trước mắt, mà làm những chuyện không nên làm. Là ta có lỗi với cô, ta cam chịu trừng phạt, chỉ mong cô nể tình bà lớn, không đưa bà già đây ra quan phủ. Bà già này tháng ngày còn lại cũng không có nhiều mà, chỉ mong yên ổn sống qua tuổi già.

Nói lời nhận lỗi, nước mắt tuôn rơi, bà năm đúng là diễn viên xuất sắc, Thái Vy lại bên cạnh Kiều Vân, ngồi xuống. Bà lớn vốn thấu hiểu nhân tình, đã ngầm vạch ra nước lui cho họ, Thái Vy nghĩ, cũng không nên làm quá. Có điều thấy mực cười, “chỉ mong yên ổn” ư, có gan gieo gió, mà lại sợ gặp bão. Cô hạ giọng:

- Bà năm, vòng vo một hồi bà cũng chịu nhận, tôi còn tưởng phải sai người thỉnh lên quan lớn.

Khắp cái Hà thành này, có ai đều biết quan lớn để mắt đến Bích Nguyệt phùng họ Kiều. Sắp thành lễ đến nơi, cho dù lễ nhưng thân phận vẫn cao quý, vẫn được người ta gọi một tiếng bà, hai tiếng bà. Nay lại nghe cô nhắc “thỉnh quan lớn” bốn người không hẹn cùng choáng váng, xây xẩm mặt mày. Chuyện này Bích Nguyệt lựa lúc quan lớn vui vui, thò thè vài câu, cho dù là dựng chuyện quan lớn cũng bênh vực nửa hướng hồ lại là chuyện thật, người thật. Bà ba, bà tư cùng bà năm trán đỏ mồ hôi lấm tấm. Cùng đến trước mặt bà lớn và bà hai, quỳ xuống đất, đồng thanh

- Chị lớn, chị hai, tui em sai rồi, bị tiền làm mờ mắt nên làm ra những chuyện hại người hại mình, nay tui em thực sự biết tội rồi, ở đây dập đầu, mong hai chị nghĩ đến tình cảm lâu nay, cũng như tui em làm việc, chút ít cũng có công sức, mà giờ cao đánh khẽ, trừ việc ra quan phủ, trừng phạt nặng thế nào tui em cũng cam đoan không một lời oán trách.

Bà lớn cùng bà hai đều nhìn Thái Vy, nhẹ nhàng nói:

- Bích Nguyệt, người ta đã quay đầu, con có cho người ta thấy bờ không, là ở con.

Cùng lúc, bà ba lại quay qua Thái Vy, hết sức quy lụy:

- Bích Nguyệt ả, ta sai rồi, con tha cho chúng ta lần này được không. Từ lần đó đến giờ, chúng ta cũng không làm khó dễ con cái gì mà.

Thái Vy cười cười, lại đỡ từng người đứng dậy, thanh âm ôn nhu mà khôn sâu khó lường:

- Bích Nguyệt dù sao thân phận vẫn là đám con cháu, sao dám nhận hành lễ của ba bà, trước cứ ngồi như cũ, rồi từ từ bàn xét.

Rồi quay qua ngoắc con sen:

- Sen, em đổi ấm trà khác lên đây.

Con sen vội vàng thu dọn mảnh vỡ trên nền gạch, lau sơ qua rồi mau chóng lui xuống pha trà. Không khí một màn căng thẳng, không ai nói với ai câu gì. Đợi con sen mang trà lên, đặt giữa phản, xong lui xuống, Thái Vy mới bình thần cất giọng:

- Bà năm, vậy là bà thừa nhận những gì Bích Nguyệt nói là đúng.

Bà năm vội gạt đầu. Thái Vy lại nhìn bà tư:

- Bà tư, hằng đêm bà ngủ có ngon không?

Bà tư lắc đầu lia lịa, lấp bắp “Không ngon, không ngon chút nào, luôn trằn trọc”

Thái Vy nhìn thân thể mồm mồm một khối của mụ, trong lòng thầm phi nhỏ, có mà ăn no ngủ say quá đi chứ. Thái Vy nói tiếp:

- Vậy, bà cũng thừa nhận những gì Bích Nguyệt nói là đúng?

Bà tư gạt đầu. Thái Vy khẽ cười, nhìn bà ba:

- Còn bà ba, rốt cuộc, bà nói cho mọi người nghe thử, bà sai chỗ nào? Bích Nguyệt cũng có chỗ chưa rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Bà ba bình tĩnh thuật lại sự việc, dĩ nhiên cũng không quên chỉ ra đào Tuyết chủ mưu, bà lớn nghe chuyện từ đầu đến cuối không nói lời nào, riêng hai lông mày nhàu chặt lại, không ngờ đào Tuyết lòng dạ lại như vậy. Sở dĩ bà ba tỉnh tại như vậy là do do tội bà ta xét ra cũng không có gì to tát, và quan trọng là không để lại hậu quả gì. Thái Vy cũng không có truy xét, nhưng bà ta lại đứng ra nhận luôn. Coi như có liêm sỉ.

Thái Vy nhìn đào Tuyết co rúm một chỗ, thật là khó coi, bèn lên tiếng:

- Kiều Tuyết, chị còn gì để ngụy biện không?

Đào Tuyết nhếch miệng, cười nhạt:

- Cũng chỉ là bà ba nói, ai làm chứng, ta vốn dĩ mất đồ thật, nếu cô không giữ, thì có gì mà sợ, ta cũng đâu có hẹp hòi làm khó cô, cũng đã cho cô một lời xin lỗi.

Thái Vy cười thành tiếng:

- Vậy sao? Cứ cho là như chị nói, chị muốn chối? Bà tư bà năm, là ai sai các bà làm chuyện đó, mẩu giấy của bà năm, người bà liên lạc là ai?

Đào Tuyết đảo mắt, nhìn trân trân bà tư rồi bà năm, hai người đều cúi mặt xuống. Thái Vy thấy vậy, nhẹ nhàng nói:

- Thời gian cũng không còn sớm, ai cũng muốn nghỉ ngơi, hoặc là hai bà nói bây giờ, hoặc là tất cả về nghỉ ngơi, mai gặp nhau ở quan phủ.

Chữ “quan phủ” như liều thuốc mạnh vậy, thức tỉnh hai bà tức thì. Cả hai đều thi nhau kể lể, nào là không muốn làm nhưng do đào Tuyết thúc ép, lại hối lộ nhiều tiền, một phút yếu lòng đã... Nước mắt nước mũi, dài dòng một hồi cũng hết. Lúc này đào Tuyết mặt cắt không còn giọt máu, ném cho mấy bà kia cái nhìn khinh bỉ:

- Mấy người đúng là lũ ăn hại, có mấy chuyện mà cũng không làm xong, thật uổng phí tiền của ta.

Thái Vy cao giọng nhắc nhở:

- Kiều Tuyết, chị ăn nói cho cẩn thận, phân biệt cao thấp chút.

Lời này nói ra khác gì chọc vào ổ kiến lửa, đào Tuyết ngẩng đầu, cười lớn:

- Ha ha, chuyện đến nước này, ta còn gì để sợ. Có trách thì trách ta dùng người không nên dùng, tin người không nên tin, cuối cùng bị lũ ngu ngốc này

làm hại.

Bà bà mắt thấy đào Tuyết mắng chửi mình không thương tiếc, mặt ai nấy đều căm tức, tính tiến lên cho ả vài cái bạt tai, nhưng Thái Vy chặn lại. Cô nhẹ nhàng đến gần ả, ghé tai thì thầm:

- Lẽ ra chị không nên nói đỡ cho bà tư, sai từ bước đó, có biết không? Con sen cũng không có bán đứng chị, mầu giấy là tôi tìm thấy ở hộp đựng xuyên đó, chắc nó vội việc gì, nhét tạm vào đó, chưa kịp hủy, rồi quên bằng luôn. Chị thấy buồn cười không?

Vừa lúc đó thầy kếp cũng buông một câu:

- Bà lớn, còn nhớ lúc trước tôi không dám nhận lời khen của bà về sự tiến bộ của cô Bích Nguyệt chứ, là do hơn một tuần tôi không đến dạy cô đây, vì nhận được thăng hâu truyền tin là bà lớn nói tạm thời nửa tháng không cần qua. Sau đó tôi thấy có điểm kì lạ, bèn liêu đến. Mới hay bà lớn lại không có ở phường, rốt cuộc ai có thể mạo danh bà như vậy? Gan cũng thật to!

Bà nắm cùng bà tư đồng thanh:

- Là Kiều Tuyết, chuyện này chúng tôi đều biết.

Kiều Tuyết đang trợn mắt bất động vì câu nói của Thái Vy, nay lại thêm thầy kếp, và hai con mụ a dua kia, cô thực sự thấy sụp đổ, là mình tự đào hố chôn mình, hại người không thành, giờ cái gì cũng không còn. Kiều Tuyết đổ sụp xuống nền nhà một cách vô lực, nước mắt lã chã rơi. Thái Vy nhìn cảnh đó không thấy chút thương cảm nào, thêm nữa tưởng hay còn chưa đến đoạn cao trào.

Còn một người lặng lẽ ngồi quan sát nãy giờ, mà không ai để ý tới, chính là Kiều Hoa. Thật ra Kiều Hoa thấy bất bình thay cho Bích Nguyệt, luôn bị đào Tuyết kiếm cớ gây khó dễ, lại suốt ngày đi nói xấu Bích Nguyệt này nọ, cho người tung tin không tở về cô trên phố. Những việc ấy Kiều Vân ngứa mắt vô cùng, cô khó chịu ra mặt với Kiều Tuyết, biết thế nào ả cũng ra tay với cô. Bích Nguyệt thì ả không dám, chứ cô trong mắt ả có là gì. Ngày đó cuối cùng cũng đến, ả sai người giữ tay chân cô lại, rồi thẳng tay đánh vào mặt cô, dĩ nhiên cô càng ra sức rửa xả, cho ả điên máu, xuống tay thật nặng. Xong xuôi, mới vận động cho ra nhiều mồ hôi, rồi mới chạy về gặp Thái Vy khóc lóc, cô có niềm tin vững chắc Thái Vy sẽ vì cô mà ra mặt. Có điều, có điều, chuyện cô kể Thái Vy, thì 99,99% là dựng chuyện, 0.01% còn lại chính là cô thương tích đầy mình. Hiện tại nhìn Thái Vy có vẻ muốn tính luôn nợ mới, là cô lên Kiều Tuyết, cô bắt đầu ý thức được mức độ nghiêm trọng. Khẽ khều khều Thái Vy. Thái Vy quay lại, ánh mắt trong veo nhìn cô, Kiều Vân lại càng run sợ. Cuối cùng vẫn nên nói thật, cô ghé tai Thái Vy thì thầm. Thái Vy mặt không chút biến sắc, giữ nguyên vẻ an nhiên, nhưng trong lòng thật muốn đem Kiều Hoa ra băm như băm bèo vậy. Kiều Vân kể xong thu người một góc, len lén liếc Thái Vy, tuyệt đối không dám nhìn trực diện. Thái Vy quắc mắt lườm Kiều Vân một cái, lát về ta sẽ xử lý sau, dám gạt lòng thương cảm của ta, hừ. Nhưng ban nãy đã lỡ miệng rồi, Kiều Hoa, coi như phạt em đi. Thái Vy cười nụ mà khiến Kiều Hoa gần đó lạnh cả người “chị ơi, em sai rồi” (khóc thầm trong lòng).

Khi Thái Vy bận bịu với Kiều Vân, thì bà lớn cùng bà hai đã phân phó mọi việc xong xuôi. Bà ba bị phạt hai tháng tiền lương. Bà tư cùng bà năm bị phạt nửa năm tiền lương. Tất cả đều không có tiền thưởng. Phần tiền đó, bà lớn cho Thái Vy giữ. Thái Vy bỗng chốc bay hết cảm giác đau khổ khi đưa bà năm hai mươi đồng, toàn người lằng lằng, có tiền rồi, trước mắt thấy toàn màu vàng kim. Diễn biến nội tâm hoan hỉ như thế, nhưng bên ngoài, mặt Thái Vy lạnh băng. Đào Tuyết bị đuổi khỏi phường, nên nhớ một đào nương dù nổi tiếng đến mấy, đào hoa đến mấy, một khi bị phường khai trừ, sẽ không phường nào nhận nữa. Thái Vy nhẹ nhàng đến gần ả ta, thanh âm cực nhỏ nhẹ:

- Kiều Tuyết, sớm biết có ngày này, khi xưa, bớt tác oai tác quái, ắt hẳn sẽ không thảm như vậy, danh tiếng trước đây, một ngày mất sạch, chị biết miệng lưỡi thiên hạ rồi đấy. Chúc chị sớm kiếm được nghề khác.

Nói xong đứng thẳng dậy nhường đường cho hai thằng hầu dìu đào Tuyết ra ngoài. Thái Vy hơi chùng lòng “Kiều Tuyết, chị đừng oán trách tôi, hãy trách chị quá không biết thế nào là đủ”. Bà lớn cũng đã mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi, chợt nhớ lời Thái Vy nói ban nãy, uể oải quay qua hỏi:

- Bích Nguyệt, ban chiều con nói Kiều Hoa có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Bà hai đã sớm dẫn bà ba đi lấy bạc, trong phòng chỉ còn lại bà lớn cùng Thái Vy và Kiều Hoa. Cô biết bà lớn tâm tư đều bị đã kích sau màn vừa rồi, cũng không muốn phiền bà thêm nữa bèn thoái thác:

- Chuyện Kiều Hoa, cũng có liên quan chút với chị Tuyết, nhưng mà tội tôi thêm tội cũng không khác là bao, đã nhận trừng phạt rồi, thôi thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì đi.

Thái Vy nói những lời này ra, mắt không quên ném cho Kiều Hoa ánh nhìn sắc lạnh. Hừ, cô vì sao lại tự mình và miệng mình như thế này chứ. Vì ai?

Bà lớn cười nhẹ, nói Thái Vy cùng Kiều Hoa lui về nghỉ ngơi, rồi đi vào trong.

Dọc hành lang, Thái Vy lạnh lùng rào bước, Kiều Vân lập cập chạy theo phía sau. Đột nhiên Thái Vy khựng người, quay ngoắt lại, khiến Kiều Vân sém chút ngã đập mặt xuống gạch. Nó lồm cồm đứng dậy. Thái Vy tiện tay nhéo tai nó, Kiều Vân đau nhưng không dám lá, mặt đỏ gay nhìn Thái Vy.

- Coi như em cũng có gan chịu đòn. Dám lừa chị sao.

Kiều Vân phụng phịu:

- Em bị đánh thật mà, nhưng chị Kiều Tuyết đáng nhận sự trừng phạt, em chỉ là thúc đẩy chị thôi.

Thái Vy hừ lạnh, buông tay, Kiều Hoa vội xoa xoa tai. Thái Vy chậm chậm cước bộ, về mặt trầm ngâm. Dù gì cô cũng sắp rời khỏi đây, nên cô không muốn làm xáo xào cái phường này lên. Bà lớn, bà hai đối với cô không tệ, vốn muốn để đào Tuyết lại. Bởi cô đi rồi, phường này ngoài đào Tuyết ra, khả năng hát của các đào nương khác, quả thật không có gì đặc sắc. Không ngờ, lại dễ dàng bị Kiều Hoa dụ. Có ai nghĩ cô bé ngây thơ, ngốc nghếch tưởng như vô hại này lại biết giờ thủ đoạn, mà thủ đoạn thật là... T_T (Lời Kiều Hoa: em không có mà, oan quá >”

Trở về phòng cũng tầm canh tư (khoảng một đến ba giờ sáng), Thái Vy đổ rầm xuống giường. Thật mất hết cả sức lực.

oOo

Trời vừa sáng đã thấy trong nhà kẻ ra vào nháo nhào, Thái Vy làm vệ sinh xong, cũng không ăn sáng mà lên nhà chính, xem có chuyện gì. Từ miệng bà ba mới biết, nguyên do là có đám người đến gây sự, ầm ĩ ngoài cổng. Trừ mấy người khác quý thường xuyên đến quán, còn lại đều không được vào, thằng Tùn cùng mấy gia đình khác đang ra sức chặn cổng. Thái Vy tuy chưa rõ đầu đuôi thế nào, nhưng xét thấy nên về lâu của mình, làm no bụng trước đã, nếu phường có chuyện quan trọng, ắt bà lớn sẽ sai người sang báo.

Quả nhiên, vừa dùng xong chén trà tráng miệng, từ xa đã thấy thằng hầu lật đật chạy đến. Thái Vy nhấc cái quạt lên, phe phẩy, bộ dạng nhàn nhã. Phía này thằng hầu mồ hôi lấm tã lấm tã, hớn hển thưa:

- Bẩm cô, bà lớn sai con báo cô hôm qua có phường đóng cửa không tiếp khách mà không báo trước, khiến họ bức tức, cho rằng phường coi thường, nên hôm nay đến đòi tiền, với cả tuyên bố không đến phường mình nữa...

Thái Vy gấp quạt lại, đứng dậy, hướng thẳng hầu phân phó:

- Ta hiểu rồi, người chờ chút, ta cùng người qua bên đó.

Thái Vy lấy chiếc khăn tay mỏng, trên có thêu bông sen trắng che mặt lại, sau đó cùng thằng hầu ra cổng chính. Chưa đến cổng mà đã nghe một loạt âm thanh ong ong, như chim vỗ tổ. Haiz.

Thái Vy ra hiệu cho thằng Tùn mở cổng. Cổng vừa hé, đám người bên ngoài đã chực ủa vào, thế nhưng chân chưa kịp bước vào bên trong đã khựng lại, giữa sân, một thân ảnh liễu yếu đào tơ, tuy đã che mặt nhưng ánh mắt như sóng nước hồ thu cùng một dáng yêu kiều kia cho thấy, người con gái trước mặt chính là tuyệt thế giai nhân. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho họ đồ dẫn thần trí, huống chi Thái Vy còn mỉm cười, khiến chiếc khăn che mặt khẽ động đậy, làn mi cong dài chớp một cái, uyển chuyển đôi mắt tình tứ nhìn họ, đám người kia hoàn toàn đổ gục. Lúc này Thái Vy mới nhẹ giọng, trong lời nói toàn đường và mật ngọt:

- Các vị đây đều là khách quen của phường họ Kiều chúng tôi, do tối qua phường xảy ra chút chuyện, ngại làm phiền đến tâm trạng mọi người nên đã đóng cửa. Lẽ ra phải sai người thông báo đến các vị, rồi hẹn ngày bồi lỗi. Nhưng do việc xảy ra đột ngột mà thời gian lại gấp gáp, mới sơ sót như vậy. Nay, Bích Nguyệt tôi thay mặt phường, có vài lời như thế này: những ai đã mua thẻ đêm qua, không cần biết mua thẻ loại gì, đào nào hát, chỉ cần còn giữ thẻ, chiều nay, quay lại đây, Bích Nguyệt đích thân hát một bài tặng quý vị. Bằng không thì ngay bây giờ, trả thẻ, phường sẽ đền tiền gấp đôi cho mỗi người, lại tặng thêm thẻ thưởng cho lần xem hát sau.

Đám nam nhân dĩ nhiên chọn cách thứ nhất, trừ khi không có nào mới chọn cách thứ hai, có nằm mơ cũng không dám mơ có ngày được nghe Bích Nguyệt hát. Ai cũng háo hức, hy vọng lúc diễn sẽ được chiêm ngưỡng dung nhan nghiêng nước nghiêng thành này. (Tác giả: nghiêng nước nghiêng thành ^^). Trên mặt đã viết sẵn hai chữ “nghe hát”. Thái Vy đưa mắt phượng về phía họ, thanh âm ôn nhu một lần nữa hỏi:

- Các vị thấy đề nghị của Bích Nguyệt như thế nào, mời cho ý kiến!

Câu trả lời quả không ngoài dự đoán của cô, từng người đều hào sảng chọn nghe hát. Thái Vy nhẹ nhàng cúi đầu cảm tạ, rồi thướt tha đi vào trong, đến ngã rẽ, cô chột dứng bước, hơi nghiêng người, ném cho đám nam nhân một tia cười nơi khóe mắt rồi mới xoay người lại, mất dạng. Hành động ấy như mũi tên bắn vào thân cây, lực đạo mạnh đến nỗi toàn bộ hoa lá quả đều rụng xuống đất, cái thứ rụng ấy không khác gì trái tim của những kẻ si mê kia, mỗi người đều mang tâm trạng vừa vui mừng vừa tiếc nuối ra về. Mấy thằng hầu không phải chặn cửa nữa, cũng thờ phào. Nãy giờ ra sức giữ cổng, tại lại nghe đám người kia chửi rủa, sớm muốn phát hỏa.

Thái Vy bước đến gian chính vừa lúc thấy ba lớn tiễn các thầy về. Cô nép vào bên vách, chờ họ bước xuống thềm đi mất, mới đi về phía bà lớn. Bà lớn thấy cô, cười nói:

- Ban nãy ta nghe con sen bẩm lại, chuyện ngoài kia con đã giải quyết ổn thỏa. Thiết thời cho con.

Thái Vy tháo khăn che mặt, vo tròn lại, cười ngượng:

- Chuyện do con gây ra, may không ảnh hưởng đến kinh doanh của phường. Con chẳng dám nhận công.

Bà lớn gật gù:

- Con thật hiểu chuyện. Cái đám người đó, tuy trong túi nhiều tiền, nhưng toàn hạng dân buôn. Cách hành xử cũng thô lỗ, đi nghe hát chủ yếu ngắm gái, làm gì biết thưởng thức loại nghệ thuật này. Không như những quan thầy thân phận cao quý. Chuyện hôm qua, họ cũng mang tâm thái hỏi thăm, cũng không một lời trách móc...

Thái Vy nghe đã hiểu, lạnh lẽo nói:

- Bà lớn cứ xếp một phòng ngày một, con sẽ đích thân hát một bài, sau còn hầu trà bánh.

Bà lớn nghe Thái Vy nói, mừng ra mặt, vội vàng gật đầu:

- Vậy, theo ý con đi. Lần này, ta không nhận phần, tiền thê lẫn thưởng, con cứ giữ lấy.

Thái Vy bỗng thấy tim nhảy nhót, hai mắt lấp lánh “tiền”, nhưng rồi kiềm chế, lắc nhẹ:

- Cứ như cũ vẫn hơn, chuyện do con mà ra, con nên gánh trách nhiệm. Chỉ là hát một bài, cũng không lộ mặt, không tiếp xúc. So với quy định đặt ra trước đó, cũng không sợ mất giá.

Bà lớn thấy Thái Vy tính toán trước sau như vậy liền bỏ qua một bên, hỏi sang chuyện Thái Vy muốn sắp xếp diễn như thế nào. Cô suy nghĩ giây lát rồi trình bày. Bà lớn chăm chú nghe, những lời cô nói bà đều tán thành. Sự việc như thế truyền xuống đám người hầu, thẳng hầu con sen nhanh chóng y theo lời dặn mà làm. Đến gần chiều, mọi việc cũng xong. Thái Vy ngồi trên chiếc sập nhỏ được kê sát thành lầu, phía trên treo một đèn lồng đỏ, phía trước là bức bình phong vẽ tứ đại mỹ nữ Trung Quốc, phía sau là hai chậu nền. Cô lách người ngó xuống sân. Ở dưới đã kê sẵn sáu cái bàn tròn, mỗi bàn tám ghế, được căn hàng ngang, trên ba dưới ba. Xung quanh treo mấy giò lan đã nở hoa, hương thơm nhẹ nhẹ lan tỏa khắp nơi. Chiều nay cô sẽ diễn ở đây. Bài trí như vậy coi như ổn thỏa.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Sebastian cười cười, James chê anh “hâm” cũng chả sao, Seb muốn một lần ném cái vị ngồi xích lô dưới mưa là như thế nào. Kết quả ướt hết cả giày, nhưng lại cảm nhận được rõ nét hơn về con người quanh đây. Mưa vốn dĩ không ảm đạm lắm, nhưng cái vẻ mặt thê lương của người lao động đã khoác lên cho mưa một cái nhìn buồn đến vậy.

Kiều Vân nói nhỏ vào tai Thái Vy, cô khẽ mỉm cười. Đạo này để lấy sự tin tưởng Seb thường xuyên lui tới phòng, chi tiền rất đẹp, các đào ở đây nghiêm nhiên đưa anh lên hàng “Top star” (lâu lâu xài từ hiện đại xí). Nhưng thấy Seb chỉ quan tâm đến Thái Vy thì các nàng trong lòng đều cầu trời khấn Phật cho Thái Vy gặp họa nanh, để sắc đẹp các ả được dịp phát huy.

Thái Vy vừa đặt khay bánh xuống bàn, Seb đã xuất hiện ở cửa, anh làm điệu bộ gõ cửa:

- Cốc cốc, tiểu thư xinh đẹp trong đó ời, tôi vào có được không?

Thái Vy lấy tay ra dấu ngụ ý “anh vào được rồi đó, đứng ở ngoài làm màu”. Seb ngồi xuống phân, mắt không rời khỏi Thái Vy.

- Thật ngại quá, không nghĩ xuất hiện trước cô với bộ dạng bất lịch sự thế này...

Thái Vy nhướn mày:

- Sao cơ?

Seb động đậy hai chân, đôi giày da bóng loáng ướt sũng. Thái Vy nhìn theo mắt Seb dừng lại đúng vị trí mà anh muốn cô thấy.

- Anh bị đổ mồ hôi chân kinh niên à???

Seb cười phá lên:

- Cô thực sự nghĩ vậy sao, tiểu thư? Ha ha

Thái Vy nhún vai:

- Anh muốn nói với tôi, anh đi bộ đến đây sao?

Seb khoanh tay chống cằm, bộ dạng lẳng tử đẹp trai mê hồn, Thái Vy vội đưa mắt sang phía khác. Tận tay lấy một miếng bánh ăn. Seb nói:

- Lần sau sẽ thử như tiểu thư nói!

Thái Vy khoe miệng khê động đậy:

- Vào vấn đề chính được không? Khi nào?

Seb nheo mắt nhìn cô:

- Tôi nói bây giờ thì cô thấy ổn không?

Thái Vy mở to mắt:

- Nghiêm túc?

Seb mỉm cười, nụ cười rất ấm áp, anh gật đầu. Thái Vy thiếu chút hét lên sung sướng. (Lời tác giả: Vì vì iu dẫu, cô có biết điều gì chờ đợi phía trước không, chẳng qua giống con ếch, nhảy từ một đầm lầy này sang một đầm lầy khác thôi)

Thái Vy thực sự muốn từ biệt với thầy kếp, nhưng thời gian không đủ, cô gọi Kiều Hoa vào phòng, rút một xấp tiền nhỏ dúi vào tay cô bé “chị cho em phòng thân”. Kiều Hoa lắc đầu nguây nguây, nhưng rồi trước lời lẽ của Thái Vy, cuối cùng cô bé cũng nhận tiền cũng vô vàn thắc mắc trong lòng. Thái Vy khoác thêm một chiếc áo bông màu hường, xước nhẹ tóc mai về phía sau rồi uyển chuyển cầm ô qua phòng bà lớn. Seb đợi cô bên ngoài, mỗi khi bà lớn ngo ra, anh lại hơi cúi đầu cười, Thái Vy cũng làm bộ nhìn anh bên lên. Một lúc bà lớn xoay người vào trong, Thái Vy cũng thông thả bước ra, trong lòng lại chỉ muốn co chân mà chạy thật nhanh thật nhanh, ra khỏi cái nơi này.

Seb vẫy hai cái xích lô, rồi đưa tay trước mặt Thái Vy, cô sém chút rút hai con mắt:

- Tôi không nghĩ leo lên cái này cũng cần có người dìu...

Seb nhún vai, anh lẹ làng leo lên một chiếc, sau đó thấy Thái Vy vẫn đứng nguyên chỗ cũ thì đưa tay chỉ chỉ sang chiếc bên cạnh. Thái Vy hít một hơi rồi nói:

- Tôi càng không nghĩ sẽ ngồi xích lô trong thời tiết thế này.

Seb làm vẻ mặt suy nghĩ rồi nhảy xuống, trả tiền cho hai anh phu kéo, rồi mới quay sang, nghiêng người nhìn cô:

- Thừa tiểu thư, tôi không nghĩ cô lại muốn áp dụng nhanh vậy, dù sao giày tôi cũng ướt rồi, chúng ta đi bộ nhé!

Thái Vy tức đến á khẩu nhìn Seb đội mưa chậm chậm cước bộ phía trước. Nước mưa chảy từ vai anh, chảy ướt đầm chiếc áo da bên ngoài, những bước chân ướp nhẹ nề lên những con ngựa nước đang nhảy nhót. Thái Vy mím môi. Seb cũng không hiểu sao mình lại hành động như vậy, thật là con nít, thật buồn cười.

James mở cửa, nhìn hai con người trước mặt, nhìn Seb, rồi nhìn Thái Vy, hai mắt đảo qua lại một hồi mới thốt lên:

- Ô, wow, hai người...

Sau đó là loạt cử chỉ tượng hình kết hợp hành động giữa tay và các bộ phận trên mặt giữa James và Seb. “Có lẽ đây là ngôn ngữ bí mật của những tên điên”, Thái Vy thầm chửi rủa hai tên này, người cô run lập cập vì rét. Cô buộc cắt ngang cuộc đối thoại kì quái này:

- Xin lỗi, tôi có thể vào trong không? Rồi hai anh tiếp tục làm cái gì gì đó...

Hai người cùng dừng lại nhìn Thái Vy. Cô khựng lại, cô nhắm mắt, phẩy phẩy tay:

- Ok ok, tôi không nghĩ việc để một cô gái ướt nhẹp đứng ngoài cửa trong khi hai anh đang tình tứ với nhau là một hành động lịch sự của quý ông, tuy nhiên nếu hai anh thấy đó không phải là vấn đề thì cứ tiếp tục đi.

James thu tay lại, bộ dạng bối rối:

- Ô, không, thứ lỗi cho tôi...à tiểu thư đây cho tôi xin lỗi...

Seb đẩy James sang một bên, kéo Thái Vy vào rồi đóng cửa lại. James nhanh chóng mang ra một chiếc khăn bông. Thái Vy choàng lên người rồi lập cập ngồi xuống gần bếp sưởi. James nói nhỏ vào tai Seb “tớ vẫn thích những cô nàng châu Âu nóng bỏng hơn”. Thái Vy lờ mắt nhìn bọn họ, James lập tức im bặt. Seb nói James rót một ly rượu trắng cho cô, rồi anh đi lên lầu. Thái Vy uống xong, James lại rót đầy. Cứ thế cô uống hết một chai mà không có dấu hiệu say sìn. Chuyện này khiến James bật cười thích thú. Anh nháy mắt với cô:

- Tôi thích những cô gái thế này...!

Thái Vy cười nhẹ:

- Tôi nghe được anh thì thầm gì với Seb về những quý cô của anh đó.

James ngẩn người một lúc:

- Thật sao, tôi không nhớ là có nói gì hết.

Thái Vy nhìn khuôn mặt toe toét ngây thơ vô số tội, trong lòng chán ngán, cô nhắm mắt tĩnh tâm. Rồi chìm vào giấc ngủ từ lúc nào (Ngủ giữa bầy lang sói)

Tỉnh dậy đã thấy trước mặt hai mỹ nam đang chăm chú nhìn mình, Thái Vy bực bội quăn khăn bông gần kín mặt rồi nói:

- Tôi không biết hai người có sở thích chung quái dị như vậy.

James ngạc nhiên:

- Sao cơ? Sở thích gì?

Seb ra dấu cho James im lặng, anh nheo mắt nhìn Thái Vy:

- Tiểu thư, chúng tôi đang nghĩ cách nào gọi cô dậy, cô đừng tự lẳng xê mình quá.

Thái Vy hừ một tiếng, James xách hai vali đặt cạnh ghế salon nãy giờ ra trước. Trong phòng chỉ còn lại cô và Seb. Seb đưa cho cô một chiếc váy cùng một chiếc áo khoác bông. Thái Vy bỗng thấy xấu hổ.

- Cô thay bộ này đi, tôi thực sự không có thời gian chăm sóc cho cô giữa đường đâu.

Thái Vy lập tức tự dội nước vào đóm lửa mới nhóm trong lòng ban nãy, đúng là tên kiêu căng đáng ghét.

Chiếc váy vừa vặn với cô một cách kì lạ, cô lẩm bầm “ mình sẽ nghĩ mọi chuyện sau khi rời khỏi đây”, cô khoác áo lên rồi nhanh chóng ra ngoài, trời đã nhá nhem tối. Giờ là lúc cô phải có mặt ở phòng. Trong lúc chờ Thái Vy thay đồ, Seb bàn bạc một chút với James, cũng không rõ chi tiết như thế nào, chỉ thấy James cười rất thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Thái Vy có linh cảm mình phải trốn thêm lần nữa. Nhưng cả James và Seb đều không phải đầu chuỗi, nhất là Seb. Anh ta chắc chắn không thuộc kiểu người hành đạo, dư lòng thiện mà đi ban phát khắp nơi. Cứu cô ra khỏi phòng cô đâu, ắt đã có tính toán sẵn trên người cô. Thái Vy ban đầu cũng chỉ liêu một phen, sau đó sẽ tìm đường thoát thân. Bằng cách nào thì cô vẫn chưa nghĩ ra, nhưng có lẽ thời gian không còn nhiều, điều này khiến cô thấy bất an. Nhất là khi nhìn thấy theo sau mình là những chiếc xe nhồi kín người. Ai nấy đều nhỏ thỏ với gương mặt khắc khổ. Hai chữ “buồn người” cứ vo ve bay trong đầu, khiến Thái Vy không khỏi có chút nhản mặt. Seb từ đầu vẫn lặng yên quan sát cô. Anh đã tiếp xúc không biết bao nhiêu loại người, ngay thơ có, nham hiểm có, đơn thuần có, phức tạp cũng có... nhưng anh thực sự không biết phải xếp cô vào loại nào. Một người con gái thuộc tầng lớp thấp kém như vậy nhưng có thể nói nhuần nhuyễn thứ tiếng mà đến ngay cả giới thượng lưu cũng còn bập bẹ. Cho dù có gọi tình trong ánh mắt, là lướt trong cử chỉ, nhưng tất cả đều nằm trong khuôn phép nào đó, khiến đôi phương dù say mê nhưng cũng phải tiết chế bản thân. Một vẻ ngoài mong manh dễ vỡ lại có thể ẩn chứa bên trong tâm hồn nổi loạn như thế, thật quyến rũ. Về mặt trầm tư kia chắc hẳn là đang suy nghĩ cách bỏ trốn khỏi anh, dĩ nhiên, anh không thể để cô đi được. Thái Vy bất chợt ngẩng lên nhìn về phía Sebastian, vừa lúc nụ cười khoe miệng đặc trưng của anh hiện ra, cô lập tức quay mặt đi, tránh một phen đỏ mặt. Ai ngờ quay sang bên này lại thấy James đang đứng khoả tay múa chân với người lái xe đột nhiên quay sang nhìn cô, nháy mắt cười. Thái Vy diện tiết trùng mắt, thiếu chút nữa thành bộ dạng phùng mang trợn má hung tợn. Công nhận có hiệu quả, James thu nét mặt trong ngớ ngàng, trông ngó không thể tả, khiến cô bật cười. Nụ cười hồn nhiên cứ thế lấp lánh trong nắng mai, xua tan đi bầu không khí u ám xung quanh. Seb biết nụ cười ấy không giành cho anh, nhưng trong lòng vẫn có chút xôn xao. James hết gãi đầu gãi tai tỏ vẻ khó hiểu trước biểu hiện của Thái Vy, rồi tiện tay cầm giò trái cây đến chỗ Thái Vy. Cô nhón một quả nho rồi tán gẫu với James hết sức vui vẻ. Bên này Seb bắt đầu nóng mặt. Người cứu cô là tôi, mà cô lại giành hết ả áp cho James sao.

- Trông hai người cũng ra dáng đấy! Seb vừa nói vừa tiến đến trước mặt Thái Vy.

Cô chưa kịp phản ứng thì James đã hát hăm:

- Sao? Cậu ghen tỵ à? Ha ha...

Thái Vy nhường mắt nhìn Seb, nhưng anh điềm nhiên nhìn thẳng lại cô:

- Cô mong chờ điều gì ở James? Cô nghĩ anh ta sẽ mang cô về Pháp, và cho cô một cuộc sống sung túc với con đàn cháu đông sao?

James đẩy vai Seb:

- Này, cậu đùa quá lớ rồi đấy, Seb bảnh trai lịch lãm của chúng ta đâu rồi?

Thái Vy cười khẩy:

- Tôi vô cùng cảm kích với những gì anh đã làm cho tôi. Nhưng xin lỗi, tôi không mắc bệnh hoang tưởng như anh. Hoặc giả như, có những thứ anh thấy là tốt, nhưng với tôi nó chưa chắc đã hấp dẫn.

Cô nhẹ nhàng rời khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng hướng thẳng đến chiếc Zep mà không bận tâm đến màn hội thoại sau đó của hai người. Vốn định lên xe ngồi trước, nhưng sự tò mò của cô về những người còn lại khiến Thái Vy đột ngột đổi hướng. Khác với cô, những người này không được xuống xe. Mỗi người cầm trên tay một mẫu bánh, cũng không rõ bánh gì, ngon hay không. Chỉ biết họ cố gắng cắn và nhai bằng đôi môi khô nứt nẻ của mình. Cô chưa đến gần, đã bị mây gã cao to chặn lại. Chẳng phí sức, cô quay lại tìm James.

- Xin lỗi vì cắt ngang màn tình cảm không dứt của hai người. Nhưng tôi có chút thắc mắc.

Seb và James đồng loạt nhìn cô chăm chú khiến Thái Vy bị khớp. Cô ấp úng mất một lúc mới thốt lên:

- Tại sao những người kia bị đối xử bất công như vậy?

James “Oh” lên rồi nhìn Sebastian. Seb nhìn cô:

- Ý cô là tại tôi nên đối xử với cô giống vậy?

Seb vừa nói vừa áp sát Thái Vy, cô lùi lại. Thuận thế, Seb dùng đỉnh đầu vừa dòn ép cô, vừa nhỏ nhẹ:

- Cô không thấy là tôi quá ưu đãi cô sao, thế nên tốt nhất cô đừng lo chuyện bao đồng.

Seb cố ý kéo dài chữ cuối để phả hơi nóng vào tai cô, Thái Vy hoang mang, đứng bất động. Đột nhiên Seb buông cô ra, xoay người bỏ đi. Sau khi dốc sạch một bầu nước, Seb mới cảm thấy trấn tĩnh đôi chút, anh khẽ cười “Thái Vy, em thật nguy hiểm”. Seb nói với James điều gì đó, khiến James có vẻ rất bức tức, anh nạt nộ những gã cao to, rồi vẫy một ai đó (sau này cô mới biết đó là cai đồn điền) lại. Vốn muốn quan sát thêm, nhưng sợ đụng phải ánh mắt Seb, nên cô trùm khăn lên đầu, tranh thủ chớp mắt.

Thái Vy trong vòng hai ngày sau đó rất yên phận, cô không nói nhiều, mà chỉ quan sát. Cơ hội bỏ trốn có lẽ chỉ thực hiện được khi đoàn xe vào một xã nào đó. Cô cũng cố gắng tránh né Seb hết mức có thể, thật may khi thấy cô tỏ thái độ như vậy Seb cũng không làm khó gì cô.

Vài ngày sau đó, đoàn xe dừng chân tại một huyện nhỏ thuộc Đà Nẵng. Thái Vy cảm thấy đây chính là lúc thích hợp nhất để thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Đến nhà nghỉ thì chỉ còn James, Seb, cô và vài người nữa. Trước đó, James đã sắp xếp cho những chiếc xe tải kia đi trước cùng lão cai. Xem ra, anh chàng này muốn thừa cơ thăm thú nơi đây. Thái Vy cười thầm trong lòng “như vậy càng tốt, cô sẽ có nhiều cơ hội lên đĩ”. Thái Vy bỏ hành lý lên sập, rồi ra ngoài hít hóng gió. Cô thấy một người đàn bà trung niên đang hí hụi xoay cối đá, còn đứa nhỏ thì liên tục bỏ gạo với nước vào. Tò mò, Thái Vy lại gần xem, người đàn bà vẫn không dừng tay, nhưng khi thấy khuôn mặt háo hức của Thái Vy, thì bà cười phúc hậu, quệt vội mấy giọt mồ hôi trên trán. Thái Vy chào bà rồi chỉ vào thau bột:

- Bác đang làm món gì vậy?

- Xay gạo làm bánh đúc đó cô. Chấm với mắm tôm nhà làm, ngon lắm.

Thái Vy gật đầu cười, cô chưa ăn bao giờ mà chỉ nghe nghe nói qua. Bình thường cô cũng ít nấu nướng. Làm bánh lại càng hiếm. Nếu có thì cũng mua mấy bịch bột đóng gói sẵn trong siêu thị, về hòa hòa trộn trộn theo hướng dẫn mà thôi, nếu mà phải mất nhiều sức như bác này thì cô thà ra tiệm ăn cho lẹ. Nhưng mà xem ra cô không được nếm thử mùi vị ngon ngé của loại bánh này rồi, vì cô dự định sẽ hành động vào đêm nay.

Sau khi ăn tối xong, Thái Vy lấy có mẹt rồi về phòng, soạn lấy ít đồ bỏ vào túi nhỏ, tiền thì cuộn lại giấu trong dải lụa cột tóc. Xong thôi tắt đèn, giả vờ nằm ngủ. Trong bóng tối, cô thấy bóng người tần ngần trước cửa, sau đó là âm thanh mở cửa rất nhỏ, rồi người đó nhẹ nhàng đến cạnh giường cô, đứng im nhìn cô ngủ, cứ như vậy, rất lâu. Thái Vy cảm thấy mình không thể giả vờ được nữa bèn mở mắt, là Seb, có tiếng gì đó khẽ lay động không khí, như

là tiếng cười của anh, nhưng rất nhanh đã lặn mất, khiến cô cũng không rõ có phải anh vừa cười không.

- Lần này tôi sẽ nghe được lời giải thích thú vị nào đây?

Seb cảm nhận được âm điệu khó chịu của Thái Vy, anh trả lời lạnh tanh:

- Tôi đến để chứng thực một câu nói, giờ tôi làm xong rồi, cô giả vờ ngủ tiếp đi.

Thái Vy bật dậy, trừng mắt nhìn anh:

- Câu nói gì? Thừa ngài Sebastian cao quý, tôi có vinh hạnh được biết không?

Seb cười khúc khích trong lòng, vừa hướng cửa đi ra, vừa nói vọng lại:

- Có câu khi ngủ ai cũng như thiên thần...

Câu này từ miệng Seb thốt ra ngọt ngào như kẹo bọc đường vậy, Thái Vy liền thu lại vẻ hung tợn, lúc này trời tối, nếu không Seb sẽ thấy hai má cô đỏ ửng, bối rối.

- Thế nhưng không hiểu sao lại không đúng với cô, ha ha...

Thái Vy hai mắt phát hỏa quang, vờ chiếc gối mây trắng phía cửa ném tới, nhưng Seb rõ ràng nhanh tay hơn, anh chụp được rồi hươ hươ trước mặt Thái Vy:

- Ha ha, thật ra tôi tính qua mượn cô cái gối, cảm ơn nhé!

Ra đến cửa, còn không quên xoay người lại chúc cô ngủ ngon. Thái Vy cắn môi, nếu không phải môi của mình, chắc cô sẽ không tiếc sức mà bặm cho bật máu. Tức giận làm cô tỉnh táo hơn, không thấy buồn ngủ nữa. Đến khi nghe tiếng gà gáy, cô mới đứng lên vận mình cho giãn xương cốt, rồi ôm guốc rón rén mở cửa. Luồng gió mang theo hơi sương ùa vào bất chợt khiến cô rùng mình “mẹ ơi, lạnh quá”, đã vậy còn đi chân đất. Thái Vy vừa đi vừa nghĩ không biết việc lết chân trần trên sa mạc với việc cô đang làm cái nào khủng khiếp hơn. Vừa bước vừa run, cô không tài nào chạy được, mà đi guốc vào thì lại sợ phát ra tiếng động. Phải biết làng quê vào thời điểm này yên tĩnh cỡ nào, tiếng lá rụng còn nghe lộp bộp. Lập cập một hồi cũng ra đến đầu làng, Thái Vy bỏ guốc xuống xỏ chân vào, cảm thấy không còn sức lực “không chịu nổi nữa rồi”. Cô lục lọi trong túi, lấy ra chiếc khăn choàng cổ “phải che mũi lại nếu không muốn bệnh”. Phần vì lạnh phần vì mệt, Thái Vy mãi vẫn không quần khăn cho ra hồn được, cô cảm giác mình sắp ngất. Đúng lúc đó một bàn tay lạ lảng đỡ lấy cô, mau chóng choàng cho cô chiếc áo dạ to đùng, rồi bế bổng cô lên.

Thái Vy cựa mình, cảm giác sao ấm áp quá, mềm mại nữa, giống như đang nằm trên chiếc giường yêu quý của mình. Cô khẽ mở mắt, nụ cười hiện lên trên môi. Ngay khi nhìn thấy chiếc cằm của Seb, cô còn không tin vào mắt mình, cô đang nằm trong vòng tay anh, áp mặt vào lồng ngực anh...ngủ ngon lành cho đến giờ. Cô nuốt nước bọt khi bắt gặp ánh mắt lạnh băng của Seb.

- Sau bao nhiêu công sức của tôi, đây là cách cô báo đáp sao?

Thái Vy nhỏ giọng:

- Tôi có hứa như vậy sao? Cho dù có, đó là việc của những người giống như thiên thần, còn tôi, như anh biết đó, không phải.

- Đây là lúc em cãi lỉ với tôi sao? Tôi thừa nhận ngay từ đầu gặp em, tôi có dự định khác. Nhưng khi tiếp xúc với em, tôi đã dần bỏ qua dự định đó. Nhưng xem ra, em chưa hết đau khổ, thì vẫn cứ ương bướng như thế. Em không thích tôi chăm sóc em phải không? Được thôi. Tôi sẽ không bao bọc em nữa. Em cứ chờ đi.

Seb lạnh lùng đặt cô xuống giường, rồi bỏ đi trước bộ dạng ngờ ngạc xen chút sợ hãi của Thái Vy. Cô ngồi im, tay vẫn giữ chặt hai mép áo khoác, trong lòng hỗn loạn.

Bà thím hôm qua bước vào, trên tay cầm đĩa bánh đúc nóng hổi với bát mắm tôm dầm ớt chỉ thiên dậy mùi. Thái Vy nghe bụng kêu ọ ọ. Thái Vy lấy ít tiền đưa cho bà nhưng bà lắc đầu từ chối, cô đành cảm ơn rồi đón lấy. Bánh đúc đậu phộng thơm thơm béo béo, cô bẻ một miếng nhỏ chấm với muối tôm, ăn đến đâu thấm đến đó, quả là rất ngon. Loáng cái hết veo, Thái Vy bụng cũng lù lù. Cô quyết định tìm Seb để giải thích. Qua phòng, không thấy Seb mà chỉ thấy James đang vật lộn với đồng giấy tờ. Cô đưa tay gõ cửa. James ngẩng lên cười:

- Cô vào đi!

Thái Vy ngồi xuống chiếc ghế đối diện James. Thấy cô không nói gì, chỉ ngồi đó, James xếp giấy tờ lại, chọc cô:

- Mới sáng mà đã có quý cô buồn chán đến thăm tôi rồi sao?

Thái Vy cười lấy lệ, rồi lại tiu nghỉu:

- Seb đâu rồi? Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy.

James khoanh tay nhìn cô, đầy dò hỏi:

- Cô định mắng Seb vì đã đưa cô trở lại đây sao?

Thái Vy tròn mắt:

- Anh cũng biết sao?

James cười khà khà:

- Quý cô bỏ trốn, cô có nhiều biệt danh thật. Ha ha

Thái Vy lừ mắt, bỏ ra khỏi phòng, biết vậy chả sang hỏi.

- Tìm tôi có việc gì?

Thái Vy giật mình, không phải vì sự xuất hiện bất thành linh của Seb, mà là vì khí thể hắc ám tỏa ra từ người anh, nhất là ánh mắt tựa như lưỡi dao đang đá xoáy vào cô. Thu hết dũng khí, cô lên tiếng:

- Tôi cảm ơn anh và James những ngày qua đã giúp đỡ tôi. . .

- Rồi sao nữa? Anh lạnh lùng nhìn cô.

Thái Vy hít một hơi rồi tiếp:

- Tôi nghĩ đã đến lúc tôi nên rời đi, không phiền các anh nữa!

James làm động tác ho một tiếng, rồi chuồn ra ngoài, lấy cớ có việc gì đó cần giải quyết. Thực ra, anh cố ý lánh mặt, chuyện giữa Seb và Thái Vy, anh không muốn xen vào. Nhất là khi Seb dường như có mối quan tâm lớn đối với người con gái này.

James đi rồi. Trong phòng còn lại hai người, không khí nặng nề hẳn lên. Thái Vy nhắm mắt cầu mong nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí quái quỷ này. Seb chăm một điệu xì gà, trầm ngâm. Anh không nhìn cô, nhưng từng cử chỉ của Thái Vy vẫn không lọt khỏi tầm mắt của anh, dù chỉ là một động tác nhỏ. Lần thứ nhất gặp cô, anh đã sững sờ bởi vẻ đẹp đắm thắm mộc mạc, và anh đã phải trả giá. Lần thứ hai gặp cô, anh cũng sững sờ, bởi vì cô như một người khác. Anh càng muốn gần cô để tìm câu trả lời “người con gái ấy và cô, là một hay hai người?”. Nhưng càng gần cô anh lại càng bị lôi cuốn bởi sự thông minh và những suy nghĩ táo bạo của cô. Một người con gái yếu ớt mà lại muốn tự làm chủ cuộc sống của mình, không muốn dựa dẫm vào ai cả. Trong thời thế loạn lạc như thế này, cô vẫn muốn tách khỏi anh mà không màng đến những nguy hiểm đang chờ đợi bên ngoài.

- Thực sự em không chút ấn tượng gì về tôi sao?

Thái Vy chớp chớp mắt:

- Ý anh là gì?

Seb quăng điệu xì gà đã tự cháy hơn nửa vào gạt tàn, anh cúi sát mặt Thái Vy, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Trước đây chúng ta đã gặp nhau, tôi đã rất thích khuôn mặt của em.

Thái Vy đưa hai tay về phía trước, đồng thời nghiêng mặt tránh né:

- Ý anh nói chúng ta gặp nhau ở phường không phải là lần đầu tiên?

- Phải. Anh trả lời nhanh như gió. Thái Vy mím môi suy nghĩ. Trước khí thế áp bức của anh, Thái Vy dồn sức vào tay, đẩy Seb ra, nhưng anh như một pho tượng, kiên định không suy chuyển.

- Tôi thực sự không nhớ chúng ta đã gặp. Anh có nhầm lẫn không?

Seb cười khan:

- Nếu thực sự là nhầm, thì tôi bắt đầu thấy tiếc công sức của mình rồi đây. Em nói xem tôi có nên trả em về chỗ cũ?

Thái Vy xoay mặt lại, đối diện với anh, trong ánh mắt có chứa sự tức giận, cô biết anh không đe dọa. Thực sự Seb muốn gì?. Sự lo lắng trong lòng cô bắt đầu gợn sóng, nhưng vẻ mặt cô rất bình tĩnh.

- Anh thực sự rảnh rỗi đến mức vậy?

Seb gật đầu, nụ cười nơi khóe miệng hiện lên:

- Bây giờ em mới thấy sao, nếu em không liên quan đến tôi, thì tôi nghĩ việc tôi cứu em ra khỏi đó, có chút dư thừa.

Thái Vy đành xuống nước, cô nhỏ nhẹ, vẻ mặt có chút khổ sở:

- Tôi bị mất trí nhớ, nên việc xảy ra trước đó, tôi không biết gì hết. Việc tôi và anh đã gặp hay không thực sự quan trọng vậy sao?

Đúng lúc đó James lộ mặt vào, bộ dạng khá khản trương:

- Hai người xong chưa? Chúng ta cần vào Đồng Nai gấp. Trong đó xảy ra chút chuyện.

Nói xong lao vào thu dọn giấy tờ, miệng lầm bầm:

- Chà khi nào là có thời gian thăm thú đó đây, thật là nản... cơ mà hai người không thôi cái tư thế mờ ám đó đi à?

Thái Vy đỏ mặt, Seb vội đứng thẳng dậy, háng giọng:

- Cậu già thế này rồi mà vẫn không biết cái cửa sinh ra để làm gì hả?

- Cửa mở sẵn thì tôi biết làm sao? James nhún vai, rồi nháy mắt với Seb – Mà này, lưng cậu khỏe thật đấy... Ha ha

Seb lừ mắt tỏ vẻ không chấp, anh quay sang nhìn Thái Vy. Cô né ánh mắt của anh bằng cắt giả vờ vuốt lại các nếp váy, rồi đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi phòng, cô lịch sự nói với James:

- Tôi về thu xếp đồ đạc...

James gật đầu cười. Cô cũng cười nhẹ rồi thẳng lưng bước đi. Lúc này cô mới cảm thấy mình được thở. Thời gian ở bên cạnh Seb, cô một là nín thở, hai là ngọt ngào không thở nổi. (Lời tác giả: tưởng gần trai đẹp mà sướng hả?). Lúc này đây cô mang tâm trạng rồi bởi. Cô cảm xấp tiền ngó trần trần, thật là khó chịu quá đi mà. Ban đầu cô dự tính sẽ dùng số tiền này thuê một căn nhà làm cửa tiệm kinh doanh. Mặt hàng kinh doanh chính là bán đồ nướng. Cô không giỏi nấu những món ăn cầu kỳ phức tạp, nhưng lại cực mê các món nướng, ăn riết thành ra thuộc mùi vị, chưa kể tính cô lại thích quan sát, đã nhiều lần thấy người ta chế biến. Bây giờ làm chắc cũng không quá khó. Những món nướng thơm lừng, chim cút, gà, vịt, dê, bò, heo... thi nhau hiện lên trong tâm trí cô, món nào món nấy thơm lừng đầy mời gọi, Thái Vy thiếu chút nữa nhều nước miếng rùng rùng. Thế rồi bực, bực, bực... từng thứ nổ tan tành trong tưởng tượng của Thái Vy, cô buồn rầu đến mức chỉ muốn quăng luôn xấp tiền này đi. Hừm, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy, phải phải làm rõ mọi chuyện với anh ta. Tạm thời cứ theo James vào Nam đã, nên nhớ chỉ có bản thân mình mới có quyền quyết định số phận cho mình, quyền này không nên bị thay thế bởi bất kì ai.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Di chuyển bằng xe Zep trong nhiều ngày liền khiến cô mệt mỏi vô cùng. Chưa kể ngồi cùng băng ghế với cô là anh, dù tư tưởng của cô có thoáng cỡ nào thì vẫn thấy ngại ngùng. Xe càng tiến gần vào Nam cô càng lo lắng, cũng không rõ tại sao lo lắng, chỉ là không sao ngăn được cái cảm giác ấy, điều này khiến cô luôn ngủ trong chập chờn, cô cảm giác việc bỏ trốn của cô đã khiến anh có ác cảm, bằng chứng là anh chẳng buồn mở miệng hỏi han cô, cũng không quan tâm xem cô có dễ chịu hay không như trước nữa. Mỗi lần nhìn anh, Thái Vy đều thấy mất anh hướng về xa xăm, khuôn mặt tựa như phủ băng. “Cũng không thêm ngó mình một cái...” Thái Vy buồn rầu, cô nghĩ về lời khẳng định của anh. Vậy là cô và anh trước có quen nhau sao, nên khi gặp cô ở đó, anh đã muốn kéo cô ra, có lẽ nào anh và người con gái này.... Thái Vy lại được dịp phát huy trí tưởng tượng hoa lá cành của mình. Seb đột nhiên nhìn lên kính, thấy biểu cảm biến hóa không ngừng trên mặt cô, anh chau mày:

- Cô vẫn còn tâm trí mà suy nghĩ viển vông sao?

Thái Vy nghe thấy tiếng vỡ vụn, những hình ảnh lăng mạn lập tức tan vào hư không, cô nhanh chóng quay trở lại thực tế. Có điện mới nghĩ anh ta và chủ nhân của thân thể này là một cặp. Khiêu thăm mỹ có đó, nhưng óc phải có vấn đề thì mới yêu anh ta được. Cô khinh thường liếc anh ta một cái:

- Suy nghĩ gì cũng phải xin phép anh sao?

- Chứ không phải cô cô ý gây sự chú ý sao?

- Tại sao tôi phải làm vậy?

Seb vẽ một nụ cười nơi khóe miệng:

- Để tôi không sai người đưa cô về trùng phùng với chị em của cô đó.

Seb vừa nói vừa đặt tay lên trán, vẻ chợt nhớ ra điều gì:

- À đúng rồi, bà lớn chắc là mong gặp lại cô lắm, tôi có nên thúc đẩy màn hội tụ cảm động này không nhỉ? Đoạn nhướn mắt nhìn cô, vẻ mặt đều không tả được.

Thái Vy trằm khấn lên đầu, xoay người dựa đầu vào cửa kính, “tiểu nhân” cô lắm bả.

- Chứ lén thì cũng nên giảm âm một chút, tôi nghe được hết đó, tiểu thư à..

Thái Vy nhắm tịt mắt, giả điếc. “Mình vốn định nói chuyện đàng hoàng với anh ta mà”, khi không lại rơi vào tình huống con cá và người cầm dao. Thái Vy vẫn lăm bả trù dập Seb, có điều như lời khuyên của anh, cô chỉ phát ra những tiếng xì xầm nho nhỏ. Bên này, Seb tủm tỉm cười, nét đáng yêu của cô lăm anh bất chợt nhớ tới Rose. . .Rồi lại nhớ đến câu nói của Rose trước khi chia tay “Anh chưa từng một lần vì em mà thay đổi? Anh có biết tại sao không? Câu trả lời của anh chính là lí do chúng ta không tiếp tục được nữa”. Dĩ nhiên, cho đến giờ Seb vẫn mù mịt, lúc đầu anh còn điên cuồng suy nghĩ, nhưng về sau anh quyết định sẽ không đi tìm đáp án cho một điều đã kết thúc. Vậy là anh đã cho nó vào bóng tối. Seb trầm ngâm ngẫm một bên má lộ ra sau lớp khăn lụa của Thái Vy, cô đang ngủ, trông chẳng khác chú mèo ngoan khiến người ta muốn nựng. Seb chạm nhẹ lên má cô rồi say mê vuốt ve, anh thấy người nóng ran. Thái Vy cự mình, Seb giật mình rút tay lại, quay ngoắt ra cửa sổ, rồi lại lén nhìn xem cô thế nào. Thấy cô vẫn ngủ, anh mới thở phào. Bên này, hai hàng mi Thái Vy khẽ rung rung.

Xe vào đoạn đường xấu, Thái Vy cảm thấy mình không khác gì cục xí ngầu, ruột gan phèo phổi chặc quăn vào nhau tán loạn rồi. Seb ngó tahays mặt Thái Vy xanh lè, bàn tay nhỏ nahwsn cứ bụm miệng lại, vẻ như giữ đề khỏi ói. Anh ra hiệu cho tài xế dừng xe. Thái Vy đẩy cửa lao phốc xuống vệ đường. Do không ăn uống được nhiều, nên sau khi ói ra cái thứ chất chả biết là gì, Thái Vy tay chân bủn rủn chui vào xe. Cô kéo tấm chăn mỏng trùm đến cổ. Lờ đờ nhìn Seb. Sebastian thờ dãi rồi choàng tay kéo cô đặt vào trong lòng.

- Có chút bất tiện, nhưng mà như vậy đi, cô sẽ thoải mái hơn.

Thái Vy định nói “thà bị dẫn lên xuống còn hơn mặt kẻ mặt với anh” nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô đành xuống nước. Ngoan ngoan nằm trong lòng Seb. Cô lí nhí “cảm ơn”. Seb không trả lời, trong không khí có tiếng cười rất nhẹ.

Xe dừng chân tại một trạm. Trong lúc James đi mua nước và đồ ăn. Dưới ánh nắng yếu ớt của chiều tà, Thái Vy ngồi gờ mái tóc rối bù, bết chặt vì khô bụi và mồ hôi, thỉnh thoảng lại lén nhìn Seb. Anh đứng trước mũi xe, áo vest vắt trên tay, khuôn mặt nam tử trầm ngâm. Không hiểu sao Thái Vy cảm thấy Seb rất cô đơn. Phải chăng có liên quan đến chuyện cô và anh trước đây.

- Lần đầu tiên gặp anh, tôi trông như thế nào? Có buồn cười không?

Seb vẫn đứng im. Anh không nghe thấy cô hỏi, vì còn đang bận chìm vào những suy nghĩ miên man. Bức điện mới nhất từ điện Macy hỏi thúc anh mau chóng về nước, cha anh vài tháng trước trong buổi đi săn đã bị ngã ngựa. Ban đầu anh nghĩ đây chỉ là cái cớ hết sức buồn cười để anh buộc phải quay về. Nhưng đánh điện cho anh nhiều như vậy, có lẽ anh nên đi một chuyến. Ngay khi vào Đồng Nai, anh sẽ thông báo với James, để anh khỏi phải nghe căn nhắc vì đã bỏ rơi anh ta. Seb đột nhiên cười, “cậu ta so với hồi bảy tuổi tính nét chẳng thay đổi là bao.”

Bên này Thái Vy háng giọng. Seb kết thúc suy nghĩ, anh khoác áo chui chu rồi đi về phía cô:

- Có nhiều cách để làm người khác chú ý, cô cứ phải dùng chiêu thô thiển này sao?

- Với anh thì đúng là phải như vậy.

Thái Vy đứng dậy, chống nạnh nhìn anh. Mối có phần hơi chồm lại, mặt thì vênh vênh. “hung dữ mà cũng dễ thương vậy sao” Seb bắt giác cười. Thật không may, hành động đó vô tình chọc tức Thái Vy. Cô túm lấy cổ áo anh, to tiếng:

- Anh đừng có cao ngạo. Giờ tôi nhớ ra rồi, đúng là tôi và anh đã từng gặp nhau trước đây. Sao? Anh nhớ quãng thời gian mặn nồng ấy làm chứ gì? Xin lỗi, thêm tuổi thêm khôn, thật may là tôi đã nhận ra con người thật của anh mà bỏ anh sớm. Ha ha.

“Mặn nồng???” Lần này Thái Vy khiến Sebastian phải há hốc miệng vì ngạc nhiên. Seb chỉ vào cô rồi lại chỉ vào mình:

- Sao cơ? Cô và tôi? Mặn nồng??? A hahaha

Seb cứ thế ôm bụng cười. Thái Vy thấy mưa rơi lộp độp trong lòng “Đoán sai rồi sao? Thật là xấu hổ mà”. Cô toan xoay người đi thì bị Seb giữ lại. Anh vừa cố gắng nín cười vừa gạt nước mắt. Thái Vy bực bội:

- Khả năng tấu hài của tôi cao vậy sao?

- Không phải, ha ha, chỉ là...từ đâu mà cô có cái suy nghĩ như vậy?

- Suy nghĩ gì?

- Thì tôi và cô là một đôi, lại còn “mặn nồng” haha

- ....

- Sao cô không trả lời. Ha.Ha.Ha...

Chữ “ha” cuối cùng bám lấy cổ họng anh rồi nằm im ở đó trước ánh mắt quỵ dị của Thái Vy. Seb ho khẽ một tiếng, rồi hỏi:

- Ban nãy cô có hỏi gì tôi sao?

Thái Vy làm mặt ngầu xua tay:

- Thôi quên đi.

Đúng lúc đó James về tới, phát cho mỗi người một cái bánh bao Nha Trang nóng hổi. Thái Vy nghe bụng cồn cào, chưa đầy một phút đã xoi gọn, cô nhìn James chớp chớp mắt. James đưa cô thêm một cái nữa trước sự kinh ngạc của Seb. Anh lầm bầm” cô là heo sao”, ăn nửa cái đã thấy no rồi, bánh to vậy mà.

Ăn uống no nê, cả đoàn lại lên đường. Ước chừng ngày mai sẽ có mặt ở Đồng Nai.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Thái Vy cũng không biết rõ địa danh này là gì, chỉ biết bắt đầu rẽ vào con đường đất này thì trời mưa. Không lâm râm như Hà Nội, mà ào ào như bão. Một lúc thì đường nhão nhoet, bánh xe sa lầy, cứng ngắc. Cô nhìn ra ngoài cửa kính, mưa vẫn xối xả, hai bên không có nhà dân, chỉ toàn cây là cây, như rừng vậy. Như mọi người, cô cũng xuống xe. Vừa đặt chân xuống cô đã chao đảo sém ngã, may là Seb đã lường trước được, đưa tay đỡ cô. Một thứ gì đó dẻo quẹo, nhão nhoet ôm lấy chân cô mà mát xuống, phải khó khăn lắm mới nhấc chân lên được.

- Đất đỏ, mẹ nó, mưa lúc nào không mưa, lại vào lúc này. Gã lái xe vừa vuốt nước mưa trên mặt vừa nhở phèo phèo chữ.

Seb muốn cô lên xe, nhưng như vậy xe càng nặng, vói lại cũng cần có người đẩy xe, người nổ máy. James cời áo khoác choàng lên người cô rồi kêu cô đứng qua một bên. Thái Vy toàn thân đã thấm nước mưa, người run lẩy bẩy. Gã lái xe lắc đầu:

- Không được đâu, càng nhiều người đẩy càng tốt, không thì phải chạy đi kiếm thêm người.

Seb vốn đã khó chịu khi James cời áo khoác đưa cho cô, lẽ ra người làm điều đó phải là anh, thế nên được dịp anh xằng giọng:

- Vậy đi kiếm đi, sức một cô gái thì được bao nhiêu.

Mọi người im lặng. Thái Vy thấy vậy mới nhớ ra cô cũng biết lái xe mà. Cô yếu ớt nắm lấy vạt áo James giựt giựt

- Tôi biết lái xe. Để đó tôi lái.

Mọi người đều nheo mắt nhìn cô, duy chỉ có James là trợn mắt lên:

- Thật không? Vậy làm liền.

Lời nói vừ dứt, James bế bổng cô lên hướng về phía cửa xe. Để Thái Vy ngồi vào chỗ cầm lái, mới quay qua gào lên:

- Cô ấy biết lái xe, tất cả cùng đẩy thôi.

Mọi người đều ngạc nhiên, nhưng rồi cũng mau chóng mỗi người một tay. Ngồi trong xe Thái Vy dòm qua kính chiếu hậu, căn thời gian nổ máy rất vừa vặn. Sau một hồi bùn đất nhuộm kín toàn thân mà chiếc xe cũng không suy chuyển, trái lại càng lún sâu hơn. Seb cúi tiết đá mấy phát vào hông xe, nhưng do bùn trơn nên anh ngã oạch xuống. Tất cả đều phì cười. Thái Vy thấy thế bảo James đảo rãnh phía trước bánh xe, để có đà lún lên. Cuối cùng, sau bao nỗ lực dưới mưa, chiếc xe cũng thoát khỏi vũng lầy. Vì mọi người đều đã đuối sức, nên Thái Vy cầm lái luôn đoạn đường còn lại. Cô điều khiển xe đi chậm, một phần để tránh những vũng lầy, một phần do đường trơn. Seb ngả hẳn người ra ghế, gã lái xe thì ngủ gáy khò khò, James hết nhìn cô rồi nhìn Seb, một lúc anh mới khêu khêu Thái Vy:

- Này, cô học lái xe ở đâu vậy?

Thái Vy hồn nhiên đáp:

- Tôi có bằng lái xe mà, đưa còn được.

- Hả?? Sao cơ??

Thái Vy giật mình “chết, hớ rồi”, cô cười cười:

- Cũng không biết sao nữa, tôi bị mất trí nhớ mà!

- À...

James gật gù ra chiều suy nghĩ, Duy chỉ có Seb là cười khẩy:

- Tôi nghe cô nói “đưa” được mà, lại còn mấy từ gì đó nữa.

- Có sao?

- Chuẩn!

- Vậy chắc anh nghe lắm/

Thái Vy giả vờ chăm chú lái xe vừa lên liếc lên trên kính chiếu hậu xem biểu hiện của Seb. Cũng không thấy anh ta bắt bẻ gì thêm. Chắc do đây xe một quá rồi, không còn hứng tranh luận nữa.

Thật ra Seb đang cân nhắc lại. Có vẻ không phải một người, rõ ràng ngay từ khi tiếp xúc đã cảm thấy tính cách rất khác biệt. Nhưng khuôn mặt thì không thể sai được. Nghe nói cô này còn có một người em, hay là chị em sinh đôi. Vậy thì xem ra vẫn phải giữ cô ta lại cho đến khi trí nhớ cô ta hồi phục.

Thái Vy đi được thêm nửa tiếng thì thấy bên đường có hai người đàn ông lao ra vẫy tay. Cô cho xe tấp vào lề.

- Đến nơi rồi. James vừa nói vừa nhảy phốc xuống xe.

Hai người lạ mặt tự giới thiệu mình là Khiêm và A Du. Khiêm là trưởng quán ở đây, lo việc ăn ở của mọi người. A Du lo việc dọn dẹp, giặt giũ. Thái Vy một mình đi theo đoàn vào sâu trong rừng. Do thường xuyên đi lại, đoạn đường này được rải đá cẩn thận, nên dù sông suối nước cũng không làm người nào trơn ngã. James và Seb đã vượt lên dẫn đầu, vừa đi vừa bá vai nhau thì thầm to nhỏ, chủ yếu là Seb nói, còn James chỉ gật gù đồng tình.

Đi một lúc thì thấy một căn nhà nhỏ bằng gỗ rất đẹp, xa một chút là những cái lán lụp xụp, thật đối lập. Trước cửa nhà có một bà lão và một mụ to béo đứng chờ. Vừa thấy đoàn người tới thì toét miệng cười. Mụ béo đơn đáp:

- Chào cậu chủ, đi đường xa chắc mệt lắm, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi, hai cậu tắm rửa cho thoải mái rồi dùng cơm.

Xong quay qua đánh giá thái Vy một lượt:

- Cô đây là...

- Đây là bạn tôi, cũng như Seb vậy, hầu hạ cho ngài hoàng.

Thái Vy nhìn James, có chút cảm động, James coi cô là bạn, giống Seb sao. Trước biểu tình rung rung của Thái Vy, James nháy mắt:

- Một người bạn vô cùng đặc biệt, tôi đã nói rồi đúng không nào?

Seb tách hai người ra, đi thẳng vào trong. Xong ngoái đầu lại:

- Để cô ấy thay đồ xong xuôi muốn tắm gì thì tắm.

James tình nghịch ghé tai cô nói thầm, mắt không quên đề phòng Seb:

- Xem kia xem kia, chưa gì đã có người ghen rồi.

Thái Vy đỏ mặt nhìn Seb. Anh vội xoay người né rồi đi vào trong. James thích thú cười ha hả. Thái Vy xách đồ vào một phòng nhỏ theo chỉ dẫn của mụ béo, lựa một bộ dài tay dài chân rồi đi tắm rửa. Hồi ở phường đã quen có người gội đầu kì lưng, bây giờ lại phải làm một mình, xem ra có chút nhớ. Cũng không biết tình hình ở đó thế nào rồi. Kiều Vân bây giờ ra sao.

Lại nói chuyện phường cô đầu, sau khi Thái Vy bỏ trốn thành công, bà lớn rất điềm tĩnh. Căn bản bà còn giữ khế ước bán thân của cô, điều này chỉ có một mình bà biết. Mất công sức như vậy, lẽ nào để cô thoải mái rồi đi như vậy. Huống hồ là người quan lớn đã nhắm tới. Một mặt tìm cách tri hoãn với quan lớn. Một mặt cho người đi dò hỏi tung tích của Seb. Trước đó bà cũng nghe nói gã trai này có bạn làm chủ đồn điền gì đó trong Nam. Đợi khi rõ ngọn ngành, bà sẽ đích thân đi một chuyến. Bà lớn nhìn hộp trang sức gỗ được khảm ngọc tí tẩn đẹp mê người mà quan lớn đích thân lựa chọn rồi sai người tặng Thái Vy làm trang sức cô đầu thì lại lạnh người. Lỡ mà không tìm được cô, chắc bà cũng phải bán sơi vào Nam, dĩ nhiên sẽ cuốn luôn bộ trang sức quý giá này phò thân.

Thái Vy kéo thanh gỗ cho tấm liếp cửa sổ hạ xuống tránh côn trùng bay vào. Nghe mưa nhỏ giọt xuống mái gianh, cô thấy lòng trĩu nặng. Vẫn là có người thân bên cạnh là tốt nhất. Thân cô thế cô đối mặt với đủ thứ chuyện mà chẳng biết phải giải làm sao, buồn phiền cũng không có ai tin cậy để giải bày. Haiz, nếu có bà ở đây thì tốt rồi, cô có thể thủ thủ với bà về những chuyện hoang đường này, bà sẽ an ủi cô, cho cô lời khuyên, rồi hai bà cháu cùng tìm cách giải quyết.

“Cộc cộc”

- Ai vậy?

- Là tôi! Seb nói.

- Thì sao?

Seb đơ người trong giây lát. Cô gái này thật là...

- Cô tính để tôi đứng ngoài này sau khi đã gõ cửa à?

- Biết đâu đó là sở thích của anh?

- E hèm! Cô mở cửa đi_ Seb cứng rắn.

Thái Vy bấu môi ‘tưởng gần giọng lên thì cô sợ chắc’

- Tại sao tôi phải mở cửa?

Seb kiên trì:

- Tôi có chuyện muốn nói với cô.

Biết thế nào cô cũng nói ‘tôi không có chuyện gì nói với anh cả’ hoặc ‘mở hay không là quyền của tôi’ nên Seb mau chóng bồi thêm một câu chốt:

- Mai tôi đi rồi, không ở đây phiền cô nữa đâu.

Quả nhiên hiệu quả tức thì. Thái Vy theo phản xạ ào ra mở cửa, vừa thấy mặt Seb, cô đã hỏi:

- Anh đi đâu vậy? Đi luôn hả?

Nhìn thái độ khẩn trương của cô, Seb mỉm cười trong lòng:

- Cô không cần biểu hiện lưu luyến như vậy, dĩ nhiên tôi sẽ trở lại.

Lúc này Thái Vy mới ý thức hành động quan tâm “hoi quá” của mình, làm mặt lạnh:

- Anh bảo có chuyện muốn nói?

- À đúng rồi chúng ta vào trong đi.

Thái Vy ngồi phịch xuống giường. Seb nhẹ nhàng ngồi đối diện cô. Tình huống này khiến cô nhớ đến lần đầu tiên gặp anh. Mỗi người một đầu, hầu như chỉ nhìn nhau mà không nói gì nhiều.

- Tôi muốn kể cô nghe một câu chuyện. Lần đầu tiên đến Việt Nam, tôi rất ấn tượng với vẻ đẹp mộc mạc bình dị của cảnh vật cũng như con người nơi đây. Trong một lần thăm thú Hà Nội cổ kính tôi đã gặp một người con gái rất xinh đẹp, diện mạo y hệt cô đây. Dĩ nhiên tôi đã bắt chuyện với cô ấy. Và như lần đầu gặp cô, tôi nói, cô ấy cười, nhưng tôi biết cô ấy không hiểu gì cả. sau khi tạm biệt cô ấy, cũng là lúc chiếc cặp của tôi không cánh mà bay. Trong đó có một vật kỉ niệm mà tôi rất hy vọng tìm lại được.

Thái Vy chen ngang:

- Anh nghĩ tôi là cô gái đó, và ăn cắp đồ của anh, đúng không? Anh cứu tôi ra khỏi đó vì muốn lấy lại đồ vật của mình. Nhưng giờ phát hiện ra tôi chẳng còn nhớ gì cả, vậy đồ của anh không thể tìm được rồi. Anh tính làm gì tôi?

Seb bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt xa xăm:

- Vật đó với tôi rất quan trọng. Tôi sẽ tìm lại được. Người con gái ấy và cô không phải cùng một người. Tôi đã quan sát kĩ. Nên tôi nghĩ người đó là chị em gì đó của cô. Bởi vậy tôi không thể để cô đi.

Thái Vy nỏi đóa:

- Cái gì? Nếu đến già mà anh cũng không tìm được thì anh tính đào một cái hố rồi chôn tôi luôn cùng anh chắc? làm gì có chuyện phi lí như vậy? Vật đó của anh chắc chắn không liên quan đến tôi hay chị em tôi hết. Mà điểm mấu chốt là tôi cũng không nhớ được mặt mũi chị em gì đó của tôi, thậm chí còn không biết họ ở đâu nha.

- Tôi sẽ chờ, vì vậy tốt nhất là cô mau nhớ ra. Tôi sẽ không truy cứu, chỉ cần trả lại nguyên vẹn là được.

- Anh... Thái Vy tức nghẹn lời.

- Lẽ ra tôi sẽ để cô chung số phận với những người kia, ban ngày làm việc quần quật, ban đêm co ro trong lán lụp xụp ẩm ướt, cao lương mỹ vị dùng mớ tời, mà chỉ có khoai độn, cháo loãng. Đó là ý định ban đầu của tôi để trừng phạt hành vi ăn cắp dơ bẩn của cô. Nhưng cho đến giờ cô khiến tôi nghĩ đó không phải là cô, nên tốt nhất cô hãy yên phận ở đây cho đến khi trí nhớ phục hồi. Đừng có náo loạn.

Thái Vy hai tay đã nắm chặt từ lúc nào, trừng mắt nhìn anh “ăn cắp dơ bẩn”, cô mà phải đi ăn cắp sao?

- Nếu để tôi phát hiện cô nói dối, thì sự trừng phạt không chỉ như vậy đâu, cô hãy tin là như vậy. Tôi sẽ dặn người canh chừng cô cẩn thận. Cô cũng đừng trông mong gì ở James, cậu ta trên hết vẫn là bạn tôi. Cô hãy nhớ rõ.

Thái Vy không nói, cũng không buồn nói, cô đi thẳng ra cửa, hướng tay ra ngoài, nhìn anh, ánh mắt bất mãn đầy thách thức. Seb đứng dậy đi lướt qua cô ra ngoài, lúc ngang qua cô, anh dừng lại một chút. Thái Vy quay mặt vào bên trong. Seb làm động tác cúi đầu chào rồi ra ngoài. Thái Vy đóng rầm cửa lại. Nước mắt cứ thế trào ra. Chết tiệt. Rốt cuộc là tình huống loại gì. Làm vợ quan lớn cả đời với héo mòn ở nơi khi ho cò gáy này cái nào hơn. Cuối cùng cô đã sai ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Thái Vy buồn chán đến mức chẳng thèm ăn uống gì. Đến nửa đêm cô thấy mình như sốt, Chân tay lạnh ngắt còn đầu thì nóng ran. Lại còn tứa mồ hôi nữa chứ. Cầu trời không phải sốt rét. Bởi cô thấy lạnh quá, buốt tận xương. Thái Vy tính trở dậy gọi người, nhưng vừa ngóc đầu lên đã hoa hết mắt mũi, Cô lại nằm xuống, trùm mền qua đầu. Cô thiếp đi không biết bao lâu. Đến khi mở mắt thì thấy toàn thân được bao bọc bởi lớp chăn chiên (*) bên ngoài lớp chăn vải. “Là ai đã mang thêm chăn cho mình?”, cô đưa tay lên trán sờ “chỉ còn hơi sốt”, lạ ta, rồi mùi thơm ngào ngạt của cháo thịt băm bay thẳng vào mũi, Thái Vy xoa bụng “đói quá”. Vừa lúc gắng gượng ngồi dậy thì James bước vào, tay bưng một bát thuốc đây, lúc đầu còn chậm rãi đi vì sợ trào ra ngoài, sau nhìn thấy Thái Vy đã tỉnh anh vội bước nhanh tới, đặt chén thuốc xuống cạnh nồi cháo. Nhẹ nhàng nâng cô dậy, lại chẹn thêm cái gối vải để cô dựa lưng.

- Cô thấy trong người thế nào rồi?

- Tôi thấy đỡ rồi. Sao anh biết tôi bệnh vậy?

James vừa múc cháo ra bát vừa giải thích:

- Không phải tôi, là Seb. Anh ấy thấy cô không dùng bữa, lại nghĩ buổi chiều cô dầm mưa như thế có khi nhiễm bệnh. Gõ cửa cô lại không có phản ứng, nên đập cửa xông vào...

Thái Vy cười cười:

- Vậy à...

Thấy Thái Vy ngưng định nói thêm gì đó nhưng lại thôi, James nhẹ nhàng:

- Nào, ăn chút cháo.

Thái Vy ngại ngại:

- Tôi tự ăn được mà.

- Không, tôi được lệnh chăm sóc cô rồi, gã đó ghê gớm lắm, tôi không dám đắc tội đâu_James nháy mắt tinh nghịch.

Thái Vy bịu mồm “anh mà biết sợ ai, nguy hiểm”. James múc một muỗng cháo đưa lại gần miệng mình thổi thổi mấy cái rồi đưa trước miệng Thái Vy đổ dành:

- Há miệng ra nào...a...A...

Thái Vy lắc đầu, đưa tay đỡ cái bát, kiên quyết tự ăn thì bị James dùng tay kia giữ lại. James nhìn cổ tay nhỏ xinh xinh trong bàn tay mình rồi lại nhìn Thái Vy, khuôn mặt nhuộm màu mặt trời, thần thái cũng không tươi tỉnh, nhưng sao anh lại cảm thấy lỗi cuốn đến vậy, chẳng trách đến Seb cũng không thể kiềm chế trước cô... Thái Vy nhìn bộ dạng của James mà bối rối. Cuối cùng để phá tan cái không khí ám muội này, Thái Vy rút tay lại, hơi há miệng:

- A...

- Ngoan quá!

Ăn cháo xong, James lại chuyển sang dứt thuốc. Thái Vy trước giờ quen uống thuốc viên, giờ nhìn bát thuốc lại nhớ đến cảnh trong phim thời cổ, nàng nào uống cũng than đắng. Thái Vy lại nhìn bên cạnh ấm thuốc “không có viên đường nào”, cô lè lưỡi.

- Thôi đưa bát thuốc tôi uống một hơi luôn đi, uống từng thìa giống tra tấn.

- Không được! Thuốc phải uống từ từ mới phát huy được công hiệu, uống nhanh phản tác dụng, nào há miệng ra, mau lên! _James làm vẻ mặt hung dữ ra lệnh.

- Không! _Thái Vy khoanh tay trước ngực, bướng bỉnh nhìn James.

- Hay là để tôi dứt cho em vậy!

Thái Vy giật mình “giọng nói đó...” Cô quay sang. Đứng là Sebastian. Anh đứng trước cửa, một chân còn dể bên ngoài, lưng dựa vào cửa, nheo mắt nhìn cô, khóe miệng hiện lên nụ cười nhẹ.

- Nét mặt của em là đang vui mừng hay thất vọng vậy?

James đặt bát thuốc xuống, làm điệu bộ nghĩ ngợi ghê lăm rồi phán:

- Là hoảng sợ đó.

Seb cười mà hai mắt tỏa sát khí:

- Cậu thật chê cuộc sống quá dài đúng không?

James lè lưỡi, giả vờ quay sang kéo kéo tay áo Thái Vy cầu cứu. Thái Vy đã sớm thu lại biểu tình ngạc nhiên ban nãy, lạnh tanh nói:

- Tôi muốn uống thuốc.

Seb ngoắc đầu ám chỉ James ra khỏi phòng. Thấy James do dự, Thái Vy liền nói:

- Giúp tôi uống thuốc đi, James.

James vỗ tay “Yeah! Uống thuốc nào, cho mau khỏi bệnh”, rồi nhìn Seb, chỉ chỉ ra cửa:

- Cậu ra ngoài đi, đồng người không tốt cho bệnh nhân.

Lúc này mà có súng trong tay, chắc cũng cho cậu ta vài phát, Seb thầm nghĩ. Anh nhìn Thái Vy, thấy cô còn không ngẩng lên nhìn anh lấy một cái, trong lòng có chút hụt hẫng.

- Mau khỏi bệnh.

Seb nói xong còn nán lại một chút. Thái Vy vẫn im lặng. Cuối cùng anh đành mau chóng rời đi. Thái Vy ngồi thẳng dậy, khề thờ dài:

- Anh cũng ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.

Rồi cầm bát thuốc lên:

- Tôi sẽ uống từ từ, anh yên tâm đi đi.

James nhìn Thái Vy, thấy cô có vẻ kiên quyết, anh đành đứng dậy. Lúc ra cửa còn ngoái đầu nhìn cô một lúc rồi đóng cửa lại. Đợi đến khi tiếng bước chân xa dần, cô mới buông người xuống giường, vắt tay lên trán suy nghĩ. Đột nhiên cửa mở toang ra, James lộ đầu vào lớn giọng:

- Biết ngay mà.

Thái Vy giật bắn người, bật dậy. James vừa cầu nhàu vừa sát lại giường lấy bát thuốc đổ vào ấm.

- Tôi đi hâm nóng lại, rồi sẽ đích thân cho cô uống, không tin cô nữa.

Nói xong phóng cái vèo ra ngoài. Thái Vy lắc đầu cười, lẩm bầm “Thật là...”.

- Là James thì em có vẻ vui nhì? Phải không?

Thái Vy lười biếng ngẩng đầu dòm Sebastian:

- Xem ra anh rất thích tạo bất ngờ cho người khác.

Seb đưa tay lên thành cửa gỗ “cộc...cộc”

- Vậy được chưa?

Thái Vy hừ một tiếng, không thèm trả lời. Seb lại gần ngồi xuống đối diện cô, thắc mắc:

- Em không có gì đề hỏi tôi sao?

Thái Vy cắn cắn môi suy nghĩ:

- Tôi thật không nghĩ ra mình phải hỏi anh cái gì. Anh có gợi ý nào không?

- Em không ngạc nhiên vì sao tôi chưa đi sao?

- À, vậy sao anh còn ở đây thế?

Seb lắc đầu thờ dãi:

- Em không thật lòng được với tôi sao?

Thái Vy lạnh lùng cười khẩy:

- Anh trông đợi gì ở một tên trộm đồ..._

- Dừng lại một chút, cô cao giọng:

- ... “dơ bẩn”?

Seb biết mình lỡ lời, cũng biết Thái Vy thấy khó chịu như thế nào, anh cũng không hiểu sao lại cư xử như vậy. Rõ ràng là trong tâm trí của anh, cô có một vị trí khác. Anh biết, anh muốn giữ cô lại không phải vì cái vòng. Chỉ là không hiểu sao cứ đứng trước mặt cô là ý nghĩ cô luôn tìm cách rời khỏi anh lại hiện lên, anh thì không muốn cô rời xa mình, và tìm được lí do cực ngu ngốc. Giờ hay rồi, còn dám chửi cô như vậy. Cô sẽ không có thiện cảm với anh. Seb nhủ mảy, vốn dĩ vào thời điểm này anh đang có mặt trên chuyến bay đến Edinburgh, nhưng đêm đó cô lại bệnh, nhìn cô yếu ớt trong vòng tay mình, anh cảm giác rất đau lòng. Anh muốn che chở cho cô, muốn chăm sóc cô. Sáng sớm, khi thấy cô đã ngủ sâu, người cũng đỡ sốt, Seb mới tranh thủ lên phổ đánh điện dờn ngày về. “Thái Vy, em có hiểu cho tôi không? Em đã dần trở nên quan trọng với tôi rồi” Seb nhìn Thái Vy, cô cũng đang nhìn anh”. Seb đang lựa lời để nói thì James lộ mặt vào:

- Tôi có bỏ lỡ cảnh nào thú vị không?

Thái Vy xoay người qua nhìn James cười dịu dàng:

- Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi. Thật ngại quá, anh bận rộn vậy mà tôi còn làm phiền anh.

James cười hì hì:

- Tôi có gì đâu bận rộn, cô đừng ngại.

Thái Vy xếp chân lại, toan xuống giường thì Seb ngăn lại:

- Em làm gì vậy?

Thái Vy nhìn bàn tay đang giữ vai cô lại, rồi nhìn khuôn mặt có chút khấn trương của Seb thầm nghĩ “rất ầm áp”, nhưng mà loại ầm áp này không hợp với cô. Thái Vy gạt tay Seb ra, kiểm guốc xỏ vào chân, rồi mới nói:

- Uống thuốc rồi đi lại cho khỏe người.

James đã rót thuốc ra bát xong xuôi. Nhận thấy không khí căng thẳng giữa Seb và Thái Vy, James lẳng lẽ đánh bài chuẩn.

Anh dựa đầu vào cột lim, mắt nhìn xa xăm. Không phải lần đầu đặt chân đến đây để thấy bất cứ điều gì cũng muốn tìm hiểu. Đúng vậy, không có lí do nào cả, Thái Vy là một cô gái đặc biệt, chắc hẳn Seb cũng thấy thế. Và cũng như anh, cả hai đều có cảm tình với Thái Vy, có điều nếu James sẵn sàng thừa nhận và thể hiện thì Seb lại cố gắng chối bỏ và giấu giếm. Và buồn cười là, Thái Vy dường như chẳng quan tâm đến cả hai. Thế đấy, James lắc đầu tự cười, một hoàng tử, một vương giả... không có chút hấp dẫn trong mắt cô gái này. “Thái Vy, làm sao em có thể để cho hai người đàn ông đầy kiêu hãnh phải chùn bước trước em như vậy?” James đưa tay lên trán xoa xoa, cười khổ.

- Thừa cậu, có điện bên Pháp.

A Du báo tin cho James mà thở hồng hộc, chắc đã chạy hồi hả về đây. James gạt đầu, sai A Du báo Khiêm chuẩn bị xe để anh lên phổ nhận điện. Còn

mình thì vào nhà lấy áo khoác và nón. Trước khi ra xe anh định tạt qua phòng Thái Vy xem cô thế nào, nhưng chợt nhớ ban nãy còn Seb trong đó, không biết đi chưa, chần chờ một lúc thì Khiêm gọi, James đành khoác áo chỉnh tề, ra xe.

Bên này Thái Vy đi đi lại lại trong phòng cho người đỡ nhức vì nằm nhiều. Còn Seb thì ngồi yên lặng nhìn cô. Thái Vy đi chùng chùng cũng thấy chóng mặt trong cái phòng bé xíu này, nên quyết định sẽ dạo vài vòng ở ngoài sân. Mới bước ra hiên, chưa kịp xuống sân đã bị Seb kéo giật lại. Cô cáu tiết:

- Gì nữa?

Seb lấy áo khoác của mình choàng qua vai Thái Vy, rồi giữ lấy phía trước, dịu dàng nhìn cô, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn:

- Em còn yếu, tránh gió tốt hơn.

Thái Vy nhìn Seb, ánh mắt ấy là quan tâm thật sự, tại sao lại quan tâm cô, Thái Vy lắc đầu, tốt nhất là không nên nghĩ ngợi về chuyện này. Cô gạt tay anh ra, cởi áo khoác tính trả thì Seb giữ tay cô lại rồi kéo vào lòng anh...

Seb ôm cô sao? Thái Vy ngây người. Cảm thấy vòng tay anh siết chặt hơn, “đau”, Thái Vy buột miệng. Seb vội vàng buông cô ra, trong lời nói có chút dòn dập:

- Xin lỗi...

Thái Vy cười trừ:

- Không sao, tôi quen với kiểu hành xử lỗ mãng của anh rồi.

Seb phân trần:

- Tôi không lỗ mãng, chỉ là có những lúc cảm xúc đi trước lí trí.

Thái Vy tò mò:

- Vậy vừa rồi là cảm xúc gì vậy?

Seb cười:

- Em đoán xem?

Thái Vy thắc mắc:

- Ủa, cảm xúc của anh sao tôi biết.

Seb chỉ đợi có thể, anh cười:

- Vậy thì em đừng biết làm gì, đứng ở đây cũng lâu rồi, mau vào trong nghỉ ngơi đi.

Cũng không đợi Thái Vy trả lời, anh đã xoay người bỏ đi. Thái Vy đứng đó nhìn theo dáng anh, đến khi bóng lưng khuất hẳn sau rừng cây, cô mới thở dài. Cô cởi áo khoác của Seb ra, cầm trên tay mà nhìn, cùng một hành động, nhưng sao cô lại thấy vui khi người đó là Seb. Ở với anh, cô luôn thấy không khí thật nặng nề, không thoải mái như với James. Vậy mà lại đặc biệt để ý hành động của anh. Thật là...

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Thái Vy vẫn giữ thói quen uống nước ấm, nhấp môi từng chút một như hồi còn ở phường. Một phần như vậy cũng tốt cho cơ thể, tránh được một số bệnh mà thuốc men thời này toàn là đồ giả, thậm chí còn được làm từ bột mì. Mặc bệnh rồi là khổ đủ đường. Thái Vy đang định thổi tắt đèn dầu để đi ngủ thì nghe tiếng tù và vang lên, cô vội bật tai lại, Seb từ đâu chạy xộc vào, nhanh như chớp lao về phía cô, nắm tay cô kéo ra ngoài. Thái Vy chưa kịp hoàn hồn thì thấy rất nhiều đóm lửa lập loe ở xa. Dù cổ tay đau nhức cô cũng ráng bặm môi chịu đựng, chạy cho kịp bước chân của Seb. Thái Vy nghe thấy rất nhiều tiếng hò hét cùng tiếng kim loại va vào nhau ầm ầm. Đúng lúc cô cảm thấy không nhấc nổi chân nữa thì nghe thấy tiếng động cơ cùng ánh đèn sáng của chiếc bọ cam. Cô mở to mắt nhìn, James đang cầm lái, nét mặt vô cùng khẩn trương. Thái Vy nhanh chóng chui vào xe, theo sau là Seb. James lập tức cho xe chạy. Thái Vy ngoái đầu lại nhìn, qua tấm kính có thể thấy khoảng hai chục người đang ra sức rượt theo xe, trên tay là cuốc, xẻng, bô cào, nồi niêu xoong chảo...đủ cả. Thái Vy cắn môi, hai mày chau lại, trong lòng có chút sợ hãi “rốt cuộc là chuyện gì đây?”.

- Em đừng hoảng, không có gì đâu, rồi mấy gã kia sẽ lo liệu xong thôi, cảnh sát cũng đang đến rồi.

Seb vừa nói vừa vỗ vai cô trấn an. Rồi anh nhào người sang cài dây an toàn cho cô. Nhưng chưa kịp cài thì xe thắng gấp lại, cả người Thái Vy theo quán tính lể ra bay về phía trước, nhưng Seb đã kịp ôm cô lại rồi ngã sang một bên, do Seb đã cài dây an toàn nên toàn thân anh đập mạnh vào thành xe. Thái Vy lồm cồm ngồi dậy, một tay ôm bụng vì đau, một tay nắm lấy vai Seb xem xét. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cảm thấy đầu mình bị kéo mạnh về phía ngực Seb, cùng lúc đó vang lên tiếng cốp xe đập mạnh vào thành xe, vào kính. Đám người kia đã đuổi kịp và ra sức phá xe. Nhìn qua vai Seb, Thái Vy thấy những khuôn mặt vừa đau thương vừa căm phẫn, khi kính xe đã vỡ, những bàn tay trần đen đúa nắm vào những mảnh kính đã nứt mà bẻ ra. Đột nhiên xe nghiêng về một bên. Seb và James gần như nói cùng một lúc:

- Lốp thùng rồi!

James rồ máy lùi xe, làm những người đang bám hai bên thành xe và phía trước ngã ra. Sau đó nhấn ga, chiếc xe xiêu vẹo vút đi rồi đâm sầm vào gốc cây cách đó không xa. Thái Vy ngất lịm, hình ảnh những đốm lửa lập lòe và những tiếng thét, gương mặt giận dữ cứ thể nhòe dần.

- Cậu nghĩ mình đang ở đâu? James nhìn xung quanh cảnh giác rồi hỏi.

Seb cởi áo trùm lên cho Thái Vy rồi ôm cô vào lòng, trên người anh chỉ còn chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh đã ướt đầm vì mồ hôi và sương đêm. Hai cánh tay rã rời vì bế cô chạy suốt quãng đường, anh vừa thở vừa nói:

- Rốt cuộc cậu làm cái quái gì vậy?

- Làm sao tớ biết. Mà không thấy ai đuổi theo nữa. Không lẽ mình chạy xa vậy? Ha ha

James cười lăn cười bò, bộ dạng ấy khiến Seb cũng bật cười. James nói:

- Cậu nhớ không? Vụ bạo loạn ở Bubi Pup, chạy mà vẫn không quên cầm bình rượu. Lúc núp lấy ra uống. Ha ha...

Seb không cười thành tiếng nữa, một phần thấy mệt và hơi lạnh.

- Lúc đó tớ chỉ nghĩ sao cũng được.

James bĩu môi:

- Lúc đó cậu chỉ nghĩ tới Rosy thì có.

Thái Vy đã bắt đầu tỉnh lại. Cô nghe thấy James và Seb nói chuyện, tuy không biết họ nói gì, nhưng ý nghĩ đầu tiên của cô là “hình như mọi chuyện đã ổn”.

- Em tỉnh rồi sao! Seb nói với giọng trầm cực âm áp.

- Em thấy sao rồi Thái Vy? James cũng lo lắng.

Thái Vy muốn thể hiện mình vẫn bình thường nhưng sao thấy tay chân không có chút lực nào, cô đành cười gượng:

- Em không biết nữa, chúng ta đang ở đâu đây?

- Bọn anh cũng đang tự hỏi như vậy đấy! Ha ha... James lại bật cười.

Seb nhìn Thái Vy yếu ớt như vậy trong lòng khó chịu vô cùng. Không muốn cô đã mệt lại còn bất an nên anh dịu dàng cầm tay cô, vừa thổi hơi vừa xoa xoa để làm ấm lòng bàn tay lạnh ngắt của cô. Anh nhìn cô, ánh mắt đầy tình cảm, nhỏ giọng hỏi:

- Em lạnh không? Em đừng lo, một lát cảnh sát cũng sẽ tìm ra chúng ta thôi. Anh nghĩ mình đang ở rừng cao su của một ai đó, không phải James. Nhưng trời tối quá, bọn anh không chắc tìm ra đường về.

Cô ngược lên nhìn bầu trời đêm loáng thoáng một vài ngôi sao, so với không gian đen kịt này thì chả thấm vào đâu cả. Cô nắm lấy tay Seb, cái lạnh từ tay anh truyền qua, cô chớp chớp mắt:

- Tay anh lạnh quá, anh mặc áo vào đi.

Seb giữ tay cô lại:

- Không, em để im vậy đi, anh chịu được, nếu được em ngủ một giấc đi. Tỉnh dậy sẽ thấy em đang nằm trên giường rồi.

James hừ một tiếng, lẽ ra anh nên tìm Thái Vy chứ không phải nghe theo phân công của Seb, thật là...giờ còn thấy cảnh này.

- Này, cậu nên khoác áo lại đi, đừng có làm cho cô ấy ngại nữa...Cô ấy sắp không thờ nổi vì cậu đó, lỏng cái tay ra đi, thật là...cậu cứ hành động tùy tiện như vậy hả? Cậu có hỏi ý kiến cô ấy chưa?

Seb nheo mắt trước vẻ hung hãn của James:

- Cậu đang định làm quá lên đó hả? Hay là tôi nên hỏi ý cậu trước khi nghĩ đến an toàn cho cô ấy?

Thái Vy yếu ớt lên tiếng:

- Hai người đừng có biến tôi thành tâm điểm được không?

- Anh không có! Cả James và Seb cùng đồng thanh.

Thái Vy lừ mắt. Hai tên này cứ ở cạnh nhau là bản tính trẻ con lại nổi lên không cách nào kìm hãm được.

- Rốt cuộc, tại sao mấy người đó lại làm vậy? Họ không phải là làm công cho anh sao?

James nhún vai:

- Ở đâu cũng vậy mà, đứng lên đấu tranh tăng lương gì đó, hoặc là yêu cầu gì đó...

- Không phải, chắc chắn là anh đã bóc lột họ quá sức, đối xử với họ quá tệ.

James tròn mắt:

- Quá tệ sao? Không phải họ có việc làm, chỗ ở, cái ăn...?

Thái Vy lắc đầu.

- Nhìn qua thì có vẻ như vậy đó. Nhưng sự thực chưa chắc đã như vậy.

- Tại sao? James càng ngày càng ngạc nhiên.

Cuối cùng Seb chịu không nổi đành lên tiếng:

- Đầu cậu để làm kiếng hả? Ý cô ấy là mấy tên dưới cậu, mấy tên trực tiếp quản lý những người đó có làm như vậy không. Hiểu chưa?

James biện hộ:

- Mấy chuyện như thế này không phải bình thường sao? Bên nước mình cũng xảy ra hoài đó.

- Thì cũng cùng một lí do thôi, chắc tôi phải tấn cậu một trận quá, cậu suy nghĩ xa hơn một chút được không?

Thái Vy thờ dãi:

- Thôi hai người im lặng đi.

James cố phân bua:

- Nhưng mà em xem tên đó nói chuyện...

- Tôi nói im lặng giùm đi_ Thái Vy nổi cáu, quát lên.

Cả James và Seb đều im re, lén lút nhìn nhau. Lúc sau Thái Vy mới dịu giọng:

- Xin lỗi, em hơi lớn tiếng.

- Phải là rất lớn đó. James bỏ sung.

Thái Vy liếc một cái, James vội cúi mặt. Cô tiếp:

- Những người này họ làm việc cực nhọc quen rồi, nhưng cũng không có nghĩa là tận dụng triệt để sức lực của họ, họ cần có thời gian nghỉ ngơi, ăn uống ngày ba bữa, ít nhất phải có một bữa cơm với thức ăn. Chỗ ngủ cũng nên cải thiện. Anh không nghĩ quan tâm đến họ chút họ sẽ vì vậy mà gắng sức làm việc hơn sao? Đòn roi chỉ làm họ ngày một căm phẫn. Tưởng tượng một ngày nào đó, họ đốt toàn bộ rừng cao su thì anh sẽ ra sao? Anh có để ý ban này không? Họ đập xe nhưng không hề làm chúng ta bị thương, họ thừa sức đuổi chúng ta đến cùng nhưng họ không làm. Cơ bản họ vẫn là những người hiền lành, bị áp bức quá mới trở nên như vậy.

Thái Vy ho mấy tiếng, ban này đã thấy cổ họng rất rồi, giờ còn nói nhiều vậy, đúng là tự hành hạ mình. Seb vội vàng đỡ Thái Vy đứng dậy:

- Anh sẽ cõng em, chúng ta sẽ đi theo linh cảm vậy.

- Cậu điên sao, cô ấy còn chưa khỏi bệnh, cậu tính cho cô ấy dầm sương cả đêm ư? Trời thì nhiều gió như vậy nữa.

Thái Vy thực sự muốn uống nước. Môi cô khô và tróc ra, cô thấy đầu quay mòng.

- Em thấy chóng mặt quá.

Lúc này James cũng muốn phát hỏa. Anh nhìn Seb, rồi cả hai nhìn nhau. Lúc này điều gì là tốt nhất cho Thái Vy. Seb cõng Thái Vy trên lưng xoay qua xoay lại:

- Hay là cứ đi đại đi, hướng này nha? Vừa đi vừa la to lên.

James đồng tình, hăng hái đi trước. Seb lặng lẽ theo sau. Đột nhiên sáng lòa một góc trời, kèm theo là tiếng sấm rền rĩ.

- Mẹ kiếp, lúc nào không mưa lại vào lúc này.

Miền Nam có khác, mưa là mưa, ào ào trút xuống qua tán lá thưa thớt của cây cao su. James lột hần áo ngoài ra quàng lên đầu Thái Vy, Seb để cô ngồi lên đôi giày đã tháo ra của mình cho đỡ lạnh, rồi cùng James khom người làm mái che cho cô. Thái Vy nhìn xuống chân Seb, những vết chân hằn lên đất tạo thành vũng nước nhỏ. Cô khẽ reo lên:

- Đây là đất đỏ, các anh đi giày đinh, nhất định sẽ để lại dấu chân hằn xuống, bây giờ trời mưa, nước sẽ đọng trong đó. Nhưng mưa quá to thì một lúc sẽ xóa hết. Nên bây giờ tranh thủ đi thôi.

James gạt những giọt nước mưa trên mặt nhìn Seb nói đầy cảm thán:

- Cô gái bé nhỏ này đúng là đặc biệt thật. Nào chúng ta đi thôi.

Cả ba cùng cười. Thái Vy yên vị trên lưng Seb, đưa tay hứng chút nước mưa để uống. Lí thuyết là vậy, nhưng thực tế phù phàng hơn nhiều. Trời mưa to hơn dự kiến. Một phần do trời tối, nên cuối cùng đi được chừng ba mươi mét thì mù tịt. Căn cứ vào những dấu chân Seb đoán mình đã chạy theo đường thẳng, nên tiếp tục đi thêm một đoạn nữa. Thái Vy biết Seb gần kiệt sức rồi, đi một mình như James mà còn vừa đi vừa thở, do đất đỏ đã nhão ra müt chặt lấy chân nên mỗi bước đi phải dùng sức rất nhiều. Cô thở dài:

- Các anh chạy xa như vậy sao?

James cười hì hì:

- Em có nghe câu chạy trời chết chưa? Lúc đó bọn anh chỉ biết chạy theo quán tính, ha ha, cũng không nghĩ là xa dữ vậy.

Thái Vy cười, cô vỗ vai Seb:

- Thả em xuống.

Seb lắc đầu. Thái Vy không chịu thua:

- Môi chân quá.

- Em ngồi như vậy mà môi chân sao?

- Uh, ai nói anh là không môi?

- Vậy thì cũng cố chịu đi. Sắp đến nơi rồi.

James thấy vậy nói chen vào:

- Đứng rồi Thái Vy, em cứ ngồi yên trên đó đi. Cậu ta có chết cũng không để em đi bộ đâu.

Seb nhấn mạnh thêm:

- Và cũng không để cậu có cơ hội đâu.

Hai người hăm hè nhìn nhau, làm màu quá sức. Đúng lúc đó có đốm sáng trắng như đèn bin hiện lên phía bên phải, tất cả đều căng mắt nhìn. Những đốm sáng ngày càng rõ hơn kèm theo tiếng chó sủa, phía sau lỗ nhỏ bóng người đang chạy. Cả ba đều thờ phào. Là cảnh sát. Cuối cùng họ cũng tới. Thái Vy dựa đầu lên vai Seb thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Seb liên tiếp phải dời ngày về vì cô. Từ khi vào đây, cô thấy sức đề kháng của mình càng tệ, bệnh tật triền miên. Seb và James giành nhau chăm sóc cho cô, bà vú thì nấu đồ ăn cực ngon. Thái Vy cảm giác má có chút phúng phính. Hình như mập ra. Cô xoay qua xoay lại trước gương, miệng lẩm bẩm:

- Đúng là mập ra thật.
- Vậy sao? Tôi thấy em vẫn vậy.

Thái Vy lờm Seb một cái rồi nói:

- Anh nhất định lấy việc không gõ cửa làm phong cách của mình hả?
- Tôi cũng tính gõ cửa dù cửa đang mở sẵn đấy chứ. Seb phân trần.
- Lần sau em nên đóng cửa thật chặt, cài then cẩn thận, rồi lòi bàn ghế chặn luôn đi, tên này nguy hiểm lắm. James từ đầu đến nhập cuộc.

Thái Vy sực nhớ ra, liền hỏi:

- Mấy người làm loạn hôm đó...sao rồi?
- Đi tù hết rồi. James đáp nhanh như cắt.
- Tại sao? Sao lại tống họ vào tù?

James giải thích:

- Nói gì thì nói họ phá hoại nhiều thứ, dùng vũ lực làm người khác bị thương...tù là đúng rồi.

Thái Vy tức tối:

- Còn những người cai đó, họ đánh đập...mỗi ngày đó sao không bị tù luôn đi. Thật bất công.

Seb gãi gãi trán:

- Em không biết luật pháp đặt ra là để bảo vệ những người giàu và có quyền à?

Thái Vy đơ mặt, rồi nhanh chóng bùng nổ:

- Luật chó chết gì mà như vậy?
- WOW!

Seb nhìn James, James nhìn Seb rồi cả hai cùng cười to:

- Xem kìa xem kìa, cô gái nhỏ bé của chúng ta đang giận dữ.

Thái Vy hung hỏ đẩy hai người đàn ông to cao đang chắn trước cửa ra, rồi đi ra ngoài.

- Em đi đâu vậy?

Thái Vy vẫn không ngoái lại:

- Đi khỏi đây.

Seb vội chạy theo:

- Khoan đã, em thực sự vì chuyện này mà giận vậy sao?

Thái Vy thật muốn chửi thề tiếp, nhưng kiềm lại được. Cô tiến lại gần Seb, lấy tay đẩy anh ra, nói:

- Thì sao? Dù sao tôi cũng không giúp cho họ được, tôi giận dữ không được sao?

Nói xong, không cho Seb cơ hội trả lời, Thái Vy lại dùng tay đẩy anh lùi lại phía sau, tiếp:

- Hay là tôi phải xin phép anh? Dù gì tôi cũng không khác họ là mấy, đều trong tay mấy người, có qua chỉ là ăn ngon hơn, ngủ ấm hơn thôi.

James khoanh tay dựa người vào cột hiên, khóe miệng hiện lên nụ cười nhẹ, thích thú xem màn khiêu khích mạnh mẽ của Thái Vy. Lần này Seb giữ tay Thái Vy lại làm cô mất đà, lao thẳng vào lòng anh. Cô trừng mắt nhìn anh:

- Buông ra!

Seb tủm tỉm cười:

- Em biết là tôi sẽ không làm thế mà.

Thái Vy lạnh lùng:

- Khi tôi còn nói tử tế thì anh hãy làm theo đi.

Seb nhìn đôi môi nhỏ nhắn của Thái Vy mà tim đập loạn xạ, thật là...đủ cách khiến người khác chú ý.

Nhận thấy khó thoát khỏi gọng kềm này, Thái Vy hướng James cầu cứu:

- Anh đứng đó làm gì vậy?

- Cậu ta đang nghĩ có nên xuống đây và ôm em giống tôi không. Seb trả lời.

James cười ha hả:

- Cậu đúng là đi guốc trong bụng tôi.

Thái Vy bặm môi, hai má đỏ ửng vì tức giận, cô nắm lấy tay của Seb, kéo mạnh về phía mình rồi dùng hết sức cắn. Mùi máu tươi làm cô giật mình buông ra. Nhìn chiến tích đầm máu của mình Thái Vy có chút bối rối, bao nhiêu tức giận đều tan biến. Cô nhìn Seb, anh vẫn cười, dù nụ cười có méo mó một chút:

- Tôi sẽ không buông em ra chỉ vì em cắn tôi đâu. Em hiểu không?

James vỗ tay:

- Lãng mạn quá, tôi thực sự muốn mình là con gái đó. Hẹn cậu kiếp sau nha Seb.

Seb bực mình:

- Vì mấy lời vô duyên của cậu mà thành lãng xẹt rồi. Cậu thực sự không ngậm miệng lại và biến đi được hả?

James hừ một tiếng:

- Tôi thật hối hận vì đã cầm lái chở hai người đi, lẽ ra tôi nên đi một mình.

- Lẽ ra anh nên làm vậy, tôi đã nhân lúc loạn cào cào mà bỏ đi luôn. Thái Vy không kém cạnh.

- Cậu xem kia, cứ tưởng cô ấy hiền lắm, giờ mới bộc lộ.

Seb giả bộ ngạc nhiên:

- Vậy sao? Chà! Sao tôi vẫn thấy cô ấy dịu dàng và đáng yêu nhỉ?

James chặc lưỡi:

- Xem kia, xem kia. Chà, hai người giống lắm rồi đó, giống lắm rồi đó nha!

Thái Vy cũng bặm miệng cười. Seb vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa che mắt khuôn mặt thanh tú của cô, rồi ngoác James:

- Tổ nghĩ tối nay chúng ta sẽ nướng ngoài trời. Đi một vòng xem chúng ta mang được cái gì về cho tối nay thôi.

James hào hứng:

- Đúng vậy, đi sẵn thôi. Tổ đi lấy súng.

Seb gật đầu rồi nhìn Thái Vy:

- Em ngoan ngoãn vào kia nghỉ ngơi đi, thêm ăn gì thì kêu bà bếp làm cho. Đừng có đi lung tung. À còn nữa, James không có đưa mấy người kia vào tù đâu, cậu ấy suy nghĩ rất nhiều về những lời nói của em. Bây giờ, mọi chuyện đều ổn thỏa rồi.

Thái Vy cảm thấy niềm vui dâng lên nhẹ nhàng, cô mỉm cười, lọn tóc mai bay nhẹ nhàng trong gió. Toàn bộ biểu cảm ấy nằm gọn trong mắt Seb, anh hôn nhẹ lên trán cô, thì thầm:

- Em cười rất đẹp, có ai nói cho em biết chưa?

- Này sao cậu lại làm vậy? Tôi mới đi có một lúc. Bực mình quá, cậu ra đây cho tôi. James quăng súng, lao xuống tóm lấy Seb.

Hai người họ lại làm loạn lên, hết khẩu chiến lại hăm he động tay chân. Thái Vy lẩm bẩm: “Người bị hại là mình còn chưa lên tiếng. Thật tình”. Cô cầm súng lên nói:

- Hai người ở đó làm trò đi, tôi sẽ đi săn vậy.

Seb và James đành tách nhau ra, vừa lại chỗ Thái Vy vừa hăm dọa nhau:

- Cậu chờ đấy. Tôi sẽ để ý cậu. Cả hai đều làm động tác tay chỉ vào mắt mình rồi trở vào đối phương.

Thái Vy bỏ vào trong. Dù sao cũng hơi mệt, nghỉ ngơi chút đã, nghĩ đến sắp được ăn đồ nướng tâm trạng phấn chấn hẳn lên.

Ở một nơi khác, Seb và James đang đi lòng vòng giữa trời nắng gắt. James càu nhàu:

- Cậu nghĩ cánh đồng trống trơn này có con gì vậy? Cậu định săn chuột sao?

Seb nhìn quanh quất:

- Cậu tự cho mình thông thạo địa hình mà còn không nghĩ ra được địa điểm nên hãy im lặng đi.

Thời gian cứ thế trôi qua. Hai người đàn ông vác súng bẻ tắc trong cánh đồng, mồ hôi đổ ròng ròng.

- Tớ nghĩ có lẽ nên đi xe thêm chút nữa. Có khi gặp cái chợ...

Seb nheo mắt:

- Cậu định gian lận à? Cậu sẽ vác mấy con mua ngoài chợ về và đứng với tư thế đây tự hào rằng đây là chiến lợi phẩm của một ngày đi săn ư?

James cáu tiết:

- Vậy cậu muốn thế nào hả hoàng tử? Cứ thế đi về và nói với bà bếp rằng, nấu gì đó cho mọi người đi, đúng không? Cậu có thấy nét mặt vui sướng của Thái Vy khi cô ấy nghe thấy chữ đồ nướng không?

Seb cười:

- Vậy à, ừm, làm theo ý cậu đi.

Seb giơ tay lên làm hòa, James vốn không phải loại giận dai, hai bên đập tay nhau rồi đi về phía xe.

Ở nhà, Thái Vy sau khi ăn chén cháo lòng xong, đi đi lại lại trong phòng cho xuôi. Không biết hai người kia sẽ mang gì về. Dù sao cũng có sẵn gà vịt trong vườn rồi. Nếu họ không săn được cũng chả sao.

- Mẹ ơi, con đi câu cá nha!

Bà vú đang lúi húi trong bếp nói vọng ra:

- Trưa nắng đi cho bệnh ra hả con!

- Không bệnh đâu, con đi nha. Thăng nhóc nài nỉ.

Thái Vy ngó ra, thăng nhóc đứng giữa sân nắng, mặc mỗi chiếc quần nâu xộc xệch, nước da ngăm đen, mồ hôi chảy đầy trên mặt, một tay cầm cần, một tay cứ quẹt quẹt khắp mặt, hai mắt nheo lại vì chói. Thái Vy lấy cái nón lá đi ra, ngoắc nó:

- Nhóc, lại đây chị hỏi cái này.

Thăng nhóc le te chạy lại. Thái Vy chụp cái nón lên đầu nó rồi bẹo mạt nó một cái, cười nói:

- Chị đi câu cá với em, chịu không?

Hai mắt nó sáng lên, gật đầu lia lịa. Thái Vy dắt tay nó đến chỗ bà vú rồi nói:

- Đội nón thế này chắc không sao đâu. Cô cho nhóc đi nha, tôi sẽ trông chừng nó cho.

Bà vú lưỡng lự nhìn Thái Vy một lúc rồi cũng đồng ý. Thằng nhóc nhảy căng lên vui vẻ. Thái Vy vào trong bếp lấy cái giỏ tre, bỏ vào mấy quả quýt, rót nước vào hai ống tre nút lại, rồi lấy thêm vài cái khăn phủ lên trên giỏ. Suốt dọc đường, thằng nhóc luyên thuyên đủ thứ chuyện, giọng Nam Bộ đặc trưng, nghe ngọt như mía lùi. Thái Vy chốc chốc lại cười xoa đầu nó. Thằng nhóc thấy thế thích chí lắm. Nó dẫn Thái Vy đến một con suối nhỏ, trong vắt, vừa đặt chân xuống đã thấy mát lạnh, cảm giác sáng khoái giữa trưa hè ngọt ngát. Nó liến thoắng:

- Chị đứng ở đây thôi nhé, dưới kia nước chảy mạnh hơn, sâu hơn. Em xuống đó bắt cá.

- Ủ, chị tưởng em câu cá...

- He he, câu lâu lắm, em bắt tay cho lẹ. Nói rồi cầm cái rọ tre thoăn thoắt chạy đi.

Thái Vy nhìn theo bóng dáng nhỏ thó chạy bì bõm trên suối mà bật cười. Trẻ con đúng là luôn hiếu động. Cô cẩn thận bước trèo lên những tảng đá không có rêu phủ một cách cẩn thận. Sau một hồi cũng đến được chỗ thằng bé. Nó đang lặn ngụp rất chuyên nghiệp. Thái Vy ngồi lên tảng đá to, chăm chú quan sát. Bàn tay nhỏ nhắn như thế mà khi bắt cá rất mau lẹ và dứt khoát. Cứ như thế một lúc đã có ba bốn con diếc, trôi ngo ngoáy trong giỏ. Thái Vy la lên:

- Cứ vậy mang về đến nơi thì cá chết mất rồi.

Thằng nhóc ngoi lên, háp háp mắt đáp:

- Nhưng không có ươn mà, ăn ngon lắm.

Thái Vy liếm môi:

- Nhưng mà tối mới nướng cơ, phải để tụi này sống đến tối.

Thằng nhóc suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy để rọ dưới nước, chị giữ cái quai nha. Lát xong em lấy bùn vùi lá trét bên ngoài.

Thái Vy gật đầu. Bắt đầu nói chuyện phiếm:

- Này em bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ em mười tuổi rồi!

- Ồ, lớn rồi, em đi học chưa?

- Hi hi, em không có đi học.

- Em có thích học chữ không?

- Dạ thích...

Thằng bé lại ngụp mình xuống nước. Thái Vy chờ nó ngoi lên mới hỏi:

- Chị dạy chữ cho em thì em có muốn học không?

Thằng bé ngẩn mặt ra một lúc rồi nó đập nước bơi lại gần tảng đá, nhảy phốc lên ngồi cạnh Thái Vy, môi mấp máy:

- Thật hả chị?

Thái Vy rút khăn trong giỏ ra choàng lên người nó rồi gật đầu cười. Thằng nhóc vui sướng nhảy quanh tảng đá, reo lên:

- A ha, A ha, ta sắp biết chữ rồi, ta được học chữ rồi!!!

Thái Vy kéo nó ngồi xuống, lấy khăn khác lau đầu rồi nói:

- Em phải ngoan nha!

Nó giương đôi mắt long lanh nhìn cô:

- Em ngoan lắm đó, mọi người đều bảo thế!

- Ủa, vậy giờ đi lấy bùn thôi, bắt vậy đủ rồi.

Seb và James vừa về đến đã lắng mấy con cuốc xuống giữa sân. A Du đang chế cùi vịt chạy ra đón, ngạc nhiên hỏi:

- Ô, hai cậu đi săn con này à, con này tội con bắt tay cũng được.
- Hai chúng tôi bắt tay đó, còn sống kia.
- Chu choa, đúng rồi, rứa mà hai cậu cũng biết lung bụi bắt mấy con này hen.

Seb và James bắt đầu nóng mặt.

- Du à, cậu chẻ củi đủ chưa?
- Dạ cũng khá rồi. Giờ con mang mấy con này đi làm qua loa hen.

James phẩy phẩy tay:

- Ừ đi mau đi.

Seb gác súng lên tường, chán nản nói:

- Này, thật không ngờ lại không có chỗ nào mà săn cả, ra chợ cũng chỉ có mấy con này. Thật mất mặt quá.

James cời ừng ra, mang ra hiến đập cho rụng hết đất cát, rồi múc nước trong giếng rửa. Seb thấy thể lảng luôn đôi ừng của mình ra.

- Này, tiện thể cậu làm giùm mình luôn nha.

James xém chút tạt nguyên gầu nước vào người Seb, trợn mắt:

- Có cần tớt rửa luôn người cho cậu không?

Khiêm vừa đi phát đồ ăn cho đám công nhân về, dòm thấy mấy con cuốc thì nói với hai kẻ đang mài mê giỡn:

- Hai cậu ra chợ mua mấy thứ này à?

James tròn mắt:

- Sao chú nói vậy?

Khiêm cười khà khà:

- Mấy thứ này không phải ai cũng bắt được đâu, nhất là không thông thạo địa hình như hai cậu.

Seb háng giọng, giả tăng nhìn ra phía khác. Khiêm lại cười khà khà:

- Để bữa nào công việc thưa chút, tôi sẽ dẫn hai cậu vô rừng, làm thợ săn thực thụ.

Thái Vy và thằng nhóc cũng vừa về tới nơi, hai chị em nhẹ nhàng đặt cái rọ xuống. Thằng nhóc lon ton chạy đi kiểm chậu. Thái Vy vắn lại tóc tai đã nhể nhại mồ hôi, nói:

- Chà, tiện thể sao hai anh không mua thêm mấy con chim cút hay chim cu ràng gì đó cho phong phú?

Seb và James đỏ mặt. James xoa xoa trán:

- Thật là...

Thái Vy tùm tùm:

- Thôi mọi người tắm rửa rồi cùng tập trung ở đây sửa soạn đồ ăn, tối nay chúng ta sẽ nhóm lửa trại.

Mọi người đều vỗ tay hoan hô. Tâm trạng ai cũng hồ hởi. Thái Vy cũng háo hức không kém, cô là tín đồ của các món nướng mà lại.

Thái Vy có mặt sớm nhất ở ngoài. Cô vào bếp rang muối rồi giã với ớt xanh, vắt thêm tí chanh. Sau đó lại hòa chao với đường, ớt cho sền sệt rồi chia ra các bát. Hai thứ nước chấm như vậy là đủ rồi. Bà vú cũng làm sạch bốn con gà mái tơ. Thái Vy giã nhuyễn ớt xanh, sau đó đem trộn với muối hột rồi trét đều trong ngoài con gà. Trước đó còn lấy dao lườn dưới lớp da khứa vài đường cho gia vị dễ thấm. Thằng nhóc con bà vú tắm tặc:

- Chắc là ngon lắm chị hen? Em chưa ăn bao giờ.

Thái Vy cười hỏi:

- Vậy em ăn thế nào?

Thằng nhóc đồng dục:

- Dạ bác Khiêm bôi bùn lên rồi chôn gà xuống, ở trên đốt lửa nướng cá, nướng cá ăn xong thì đào lên, bóc ra ăn.

- Có chín đều không?

- He he, nghề của bác Khiêm đó.

- Vậy em ra nhờ bác Khiêm làm hai con gà trông đi!

- Dạ, he he

Thái Vy quay sang hỏi bà vú:

- Cá cứ để vậy nướng hay là ướp gia vị?

- Tùy cô thôi. Bà vú cười phúc hậu.

Thái Vy nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Cháu tính làm một nồi cá hấp tía tô với gừng.

- Ừ, vậy để tôi đánh vẩy cá.

Đến gần bây giờ thì mọi việc cũng xong xuôi. Mọi người ngồi thành vòng tròn quanh đồng lửa. A Du bắc hai gác chạc hai bên rồi gác xâu chim cuốc lên. Thằng nhóc, bây giờ mới biết tên nó là Gạo. Gạo ôm rô cá diếc tươi xiên một đầu rồi cũng hăm hở lại gần đồng lửa. Trông nó có vẻ rất khoái chí.

Thái Vy ngồi giữa James và Seb. Kế đến là Khiêm, A Du, bà vú, bà lão, Gạo và chục người nữa. Khuôn mặt ai nấy đều rạng rỡ. Cười nói huyên thuyên. Gạo cất tiếng lanh lảnh:

- Đây là lần đầu tiên nhiều người ăn chung thế này, ước gì ngày nào cũng vậy.

Cái Nết, con gái của Khiêm quay qua gõ đầu thằng nhỏ cái rồi đùa:

- Vậy thì không nuôi kịp gà mát, rồi cá cũng bị em làm cho tuyệt chủng luôn.

Mọi người cười ầm lên. Seb không rời mắt khỏi Thái Vy, James cũng vậy. Đây là lần đầu tiên thấy cô cười nói vui vẻ như vậy. Nụ cười của cô có sức hút lạ kì, còn ấm áp hơn cả ngọn lửa, còn lấp lánh hơn cả vì sao. Thái Vy, Thái Vy, thật muốn ôm em vào lòng để nuốt trọn nụ cười kia.

- Này, mọi người chăm thử cái này đi, đảm bảo rất ngon nha!

Ai nấy đều làm theo lời Thái Vy, thịt chim cuốc được xé ra còn nghi ngút hơi nóng, chấm xuống chén muối xanh rồi bỏ vào miệng, nhai đến đâu thấm đến đó. Mọi người đều đồng thanh:

- Hết xảy!!!

- Thái Vy à, cô rất giỏi nấu ăn phải không?

- Ha ha, nhờ có Thái Vy mà chúng ta được ăn ngon quá xá!

Thái Vy đỏ mặt. Seb và James vừa ăn vừa hô hào:

- Ăn lẹ ăn lẹ, rồi bỏ gà lên nướng đi, xem món gà của Thái Vy mùi vị thế nào.

Thái Vy cười, đâm vào Vai Seb bùm bụp.

- Thợ săn giả, không cho anh ăn.

Thằng Gạo mép còn dính mỡ bóng loáng vừa nhai nhồm nhoàm vừa giương đôi mắt ngây thơ hỏi:

- Thợ săn giả là sao hả chị?

Thái Vy chưa kịp trả lời thì thấy miệng bị nhét đầy thịt. Seb vừa nhét xong quay qua xé thêm miếng nữa chấm với muối rồi định nhét thêm vào miệng Thái Vy, nói át đi:

- Ấy da, em ăn đi chứ, em mới khỏi bệnh phải ăn nhiều vào để tắm bổ. Thật là, sao em ăn chậm vậy chứ...

Vừa nói vừa né ánh mắt sắc như dao của Thái Vy, cô vừa nhai vừa lườm anh. James và bác Khiêm thì lẩn ra cười. Mọi người cũng cười theo. Ngọn lửa bập bùng như nhảy múa, lướt qua những khuôn mặt tươi cười bên bữa ăn ấm cúng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hôm nay bà vú với bác Khiêm vào phố lớn để mua đồ dùng định kì. Thái Vy viết một số thứ cần mua ra giấy rồi gửi hai người mua, không quên kèm theo bạc. Nhưng hai người từ chối, nói James dặn cô cần gì thì cứ mua, không được lấy tiền của cô. Thái Vy cảm ơn rồi tiễn hai người lên xe.

Đúng nghĩa ăn nhờ ở đậu mà, cô cảm thấy khó chịu. Định vào bếp làm chút gì ăn thì thấy James áo mũ chỉnh tề đi ra.

- Anh đi đâu hả?

Nghe giọng Thái Vy, James dừng lại cười:

- Có chút việc vặt...À mà em có muốn đi chung không?

- Được không?

James gật đầu:

- Dĩ nhiên!

- Không phiền anh chứ? Thái Vy vẫn hỏi dò.

James cười:

- Vậy em ở nhà đi.

Thái Vy bĩu mũi:

- Vậy chờ em chút, em vô thay đồ.

Thái Vy đưa hai tay dụi mắt, cảm giác vừa ngủ một giấc dậy. Cô quay sang bên phải thấy James đang chăm chú nhìn cô, khóe miệng cong cong. Cô vội chỉnh lại tóc tai, hắng giọng:

- Ô, không hiểu sao dạo này dễ ngủ vậy nữa.

James cười, anh đẩy cửa xe rồi vòng qua bên trái, mở cửa xe, đỡ Thái Vy xuống. Thái Vy rút khăn choàng cổ từ trong túi ra khoác hờ lên vai. Đến lúc ngẩng lên, tròn xoe mắt. Bảng hiệu nhà ga to chình ình khiến Thái Vy đứng hình. Cô quay sang nhìn James. Lúc này James đặt chiếc vali da thuộc bóng loáng xuống cạnh cô, cũng không nhìn Thái Vy, giọng trầm trầm:

- Ngày xưa anh có một con chim nhỏ, anh nhốt nó trong một cái lồng rất đẹp, hằng ngày nói chuyện với nó, cho nó ăn. Chăm sóc nó rất kĩ. Nhưng nó chưa bao giờ cất tiếng hót. Một ngày kia, anh bỗng có suy nghĩ hay là mình thử mở cửa lồng. Lúc đầu anh tưởng con chim sẽ không dám bay ra. Nhưng không phải, nó nhảy nhót lại gần cửa rồi bay vọt ra ngoài. Nó hót líu lo trên đầu anh, bay vòng quanh anh vài vòng rồi vút lên trời xanh. Sau đó anh thấy lo lắng, anh sợ con chim này sẽ bị con gì đó ăn thịt, hoặc là gặp chuyện gì đó. Nhưng anh lại nhớ lại, con chim anh đã nhốt trong lồng từ rất lâu, vì sao nó lại biết bay.

Thái Vy bật cười:

- Đó là bản năng, anh không biết à?

James cũng cười, nhưng mắt anh có điều gì đó rất xa xôi.

- Em đi đi. Hãy sống cuộc sống mà em muốn. Em là cô gái đặc biệt mà anh sẽ không bao giờ quên. Anh hay Sebastian đều không có quyền giữ em lại bên cạnh, nhưng vì chút ích kỉ mà thời gian qua đã khiến em cảm thấy bị bó buộc.

Thái Vy ngơ tông chốc lát, không nghĩ chuyện này có thể xảy ra, cô nắm lấy tay James, vừa vui vừa buồn:

- Thật ra những ngày tháng bên cạnh tụi anh, em thấy rất vui, chỉ là, em không muốn người khác sắp đặt cuộc sống cho mình. Em xin lỗi. Và cảm ơn anh.

Thái Vy cúi xuống, cảm thấy chính mình đang mâu thuẫn. Đúng lúc cô bắt đầu cảm thấy gắn bó với họ thì James lại tạo cơ hội cho cô rời đi. Nhưng cuộc vui nào mà không đến lúc tàn, Thái Vy hít một hơi rồi làm bộ mặt vui vẻ nói:

- Nếu có duyên sẽ gặp lại!

James nhìn Thái Vy thật lâu, càng nhìn lại càng không muốn để cô đi nữa. Nghĩ tới những quãng thời gian sau này chỉ có thể hồi tưởng lại những gì thuộc về cô... James cảm thấy trong tim nhức nhối vô cùng. Nhưng trên hết anh tôn trọng quyết định của cô. James nói lớn, phá tan không khí nặng nề này giờ:

- Ha ha, em có đoán được bộ dạng của Sebastian khi không thấy em đâu không? Chắc cậu ta sẽ xé xác anh mất.

Thái Vy thấy khoe mắt cay cay, cô gượng cười. James cười hi hi rồi im bặt. Cả hai đều thấy tay chân lung túng. Một lúc James nói:

- Đề anh đi mua vé!

- Không!

- Sao vậy?

- Anh sẽ biết em đi đâu mất!

- Ha ha, bị em phát hiện rồi...

Cả hai lại im lặng. Cho đến khi nhà ga thưa dần người. James lại nói:

- Đi kiểm chút gì lót dạ không?

Thái Vy gật đầu:

- Ăn hoành thánh đi, em nghe nói ở đây có gánh hàng người Hoa nổi tiếng lắm.

James ngạc nhiên:

- Chà, em đến đây bao giờ chưa? Sao rành quá vậy?

Thái Vy cười không trả lời, kéo James đi một mạch, James tưởng cô đổi nên cứ tùm tùm cười. Thật ra không phải, trong lúc trò chuyện với anh cô phát hiện có hai gã lạ mặt chăm chú nhìn, không hiểu sao lại có cảm giác lo sợ, nên mới vội bỏ đi. Khi ngồi ăn hoành thánh thì không thấy hai gã kia đi theo, lúc này cô mới thờ phào nhẹ nhõm, đoán chắc là phường ăn cắp vặt.

- Woa, ngon quá!

- Phải không? Ở đây có nhiều món nóng, có thời gian anh nên ăn thử, em thấy người phương Tây các anh hay ăn những món nguội, không hiểu sao mà thấy ngon được.

James lè lưỡi:

- Cơ bản ít người thích ăn món có gia vị quá đậm. Không tốt cho sức khỏe lắm.

Thái Vy xì một tiếng, rồi gọi thêm tô nữa. Xong nhìn xuống chân James, thấy đã xếp chồng ba tô trông tròn. Cô phì cười:

- Anh thật giống bị bỏ đói đó!

James ngược lên nhìn Thái Vy “đồ ngốc, muốn ở với em lâu một chút đó”. Nhìn mặt ngệt ra của James, Thái Vy cảm thấy rất vui vẻ, cô chậm rãi ăn từng miếng hoành thánh nhân tôm thịt thơm lừng. Vừa ăn vừa nghĩ “sớm biết thì trước khi đi gặp Seb một chút”, hừm, nhưng để Seb phát hiện thì đúng là tiêu tan hết tất cả. Đồi đứng là buồn cười, cô đang chạy trốn khỏi người đàn ông đã giúp cô chạy trốn. Sau này nên viết một cuốn “Chạy trốn k”. Ha Ha.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Thái Vy mua vé rồi vào trong ga chờ, thậm chí còn lên tàu ngồi. Cô còn đổi vé để ngồi phía bên kia tàu, chỗ mà tầm mắt của James không hướng tới được. Rồi cúi thấp người, lườn ra cuối khoang tàu, nhanh chóng ra chỗ nối hai toa rồi xuống tàu. Sau đó mua vé tuyến xe điện đến Bến Thành. Một mình

mà khiêng cái vali to đùng khiến Thái Vy mồ hôi ròng ròng. Xe điện chạy trong thành phố nên rất chậm. Thái Vy có dịp quan sát cảnh vật xung quanh. Cùng một thời gian mà giữ hai miền có sự khác biệt quá lớn. Sài Gòn mà cô đang chiêm ngưỡng đây có khi còn xa hoa hiện đại hơn bây giờ. Những người phụ nữ không mặc áo dài họa tiết thì mặc váy midi, sườn xám...chạy trên những chiếc Velo Solex hay Vespa trông rất thanh lịch. Có một bác đã luống tuổi khi thấy hình ảnh xinh tươi này đã ngâm lên một đoạn thơ ngắn:

“Sài Gòn phóng Solex rất nhanh

Đôi tay hoàng yến ngủ trong gants

Có nghe hơi thở cái vương miện

Lên tóc đen mềm nhưng rất nhung...”

Những cô nữ sinh trong tà áo dài trắng, thắt eo con kiến tùm lại trên băng ghế nhìn bác cười khúc khích. Thái Vy cười nhẹ. Sài Gòn thật đẹp, con người nơi đây cũng thật đẹp. Xe điện dừng lại trước chợ Bến Thành. Thái Vy nặng nhọc kéo hành lí xuống xe. Thật quá sức chịu đựng của cái lưng. Thái Vy đưa mắt tìm kiếm. Một anh thanh niên nhanh nhẩu chạy lại:

- Cô đây có cần thuê người khiêng đồ không ạ?

Thái Vy gật đầu:

- Anh tính thế nào vậy?

Anh kia vừa nói vừa vác vali của cô lên vai:

- Hai đồng một giờ thôi ạ, rẻ nhất chợ rồi đấy cô.

Thái Vy không cò cưa làm gì. Cô đồng ý. Đầu tiên Thái Vy đi mua mấy vật dụng cá nhân. Tất cả các sạp đều bán một loại kem đánh răng duy nhất là Hynos kèm khẩu hiệu vô cùng hài hước “Trồng lúa mới có lúa mà ăn, thế mà hiện nay có người phải trồng răng mới có răng mà ăn. Với Hynos Phosphate - đánh răng sớm chiều - răng vững bền nhiều.” Thái Vy mua xong vật dụng cá nhân, đi dạo một vòng quanh chợ, ước chừng cũng gần một tiếng. Cô nhìn gã thanh niên lúc này mồ hôi đầm đìa. Nhưng bắt gặp ánh mắt cô là vội cười toe ngay. Thái Vy rút ra hai đồng đưa cho anh ta, rồi hỏi:

- Cậu có quen ai chờ đồ không? Gọi giùm tôi.

Anh ta đặt va li xuống, cho hai ngón tay vào miệng huýt một tiếng rõ to. Lập tức một chiếc xích lô máy chạy đến. Thái Vy thích thú sờ mó chiếc xe. Thật không ngờ nha, nhiều thứ mới lạ quá. Xích lô máy đi một loáng đã đến khách sạn Metropole. Sau khi thanh toán trước tiền phòng. Thái Vy được phục vụ dẫn lên phòng thượng hạng. Phòng ốc trang trí theo phong cách hoàng gia Pháp, đẹp lộng lẫy. Thái Vy sung sướng thả mình xuống chiếc giường công chúa. Thật êm ái. Cô không xếp quần áo ra. Vì không có ý định ở dài lâu. Cô lúi tuôi ra đếm, rồi lựa những thứ có giá trị, có thể bán lấy tiền được ra một bên. Ước chừng sẽ có khoảng ba trăm đồng tiền vốn. Thuê một căn nhà ở vị trí đẹp, số còn lại dùng để mua bàn ghế, thực phẩm...trong vòng ba tháng đầu nếu không lãi nhiều vẫn có thể cầm cự được.

Tối hôm ấy, Thái Vy mặc áo sơ mi tay phồng màu trắng với chân váy jupe màu xanh cổ vịt. Mái tóc đen mượt dài ngang lưng vuốt gọn sang một bên vai. Vóc dáng rất yêu kiều. Thái Vy đi bộ để tận hưởng không khí nhộn nhịp đầy sức sống nơi đây. Cô dừng lại mua một ly nước mía. Máy bán nước mía được làm hoàn toàn bằng gỗ, cả tay xoay cũng vậy. Có điều không có sự trợ giúp của mô tơ như bây giờ nên anh bán nước mía phải dùng cả tay lẫn chân để mà guồng cái vòng gỗ ấy, trông khá là vất vả. Nước mía uống ngọt vừa phải, rất ngon, hoàn toàn là hương vị tự nhiên. Đi lên một đoạn là hàng loạt các ki ốt bán hoa quả, bánh kẹo các loại. Tên các ki ốt được viết bằng tiếng Pháp. Thái Vy cảm thấy rất hiện đại, thậm chí Việt Nam bây giờ cũng không có được cái vẻ hiện đại nhẹ nhàng như vậy. Còn nhớ hồi trước rất thích xem phim Saclo và phim Pháp thời xưa, cảm thấy Sài Gòn cũng không khác mấy. Như một thành phố Pháp thu nhỏ. Những người bán hàng đều thân thiện và lịch sự. Đúng là thích hợp mở quán nướng mà, khách sẽ đông lắm đây. Thái Vy hứng khởi bao nhiêu thì ở một nơi không xa, Sebastian sôi máu bấy nhiêu. Anh đi đi lại lại trước mặt James, lâu lâu lại nhìn cậu bạn một cái. James nhún vai:

- Nếu là của cậu thì tự khắc cô ấy sẽ chạy về bên cậu thôi. Còn không cậu cố gắng làm gì?

Sebastian cười lạnh:

- Cậu thì hiểu cái gì. Seb nói rồi lao vút ra ngoài.

- Cậu đi đâu vậy? James nhòm người lên hỏi.

Seb quay lại, lạnh lùng:

- Khi cậu yêu một người mà người đó không có chút cảm tình với cậu thì cậu sẽ làm gì?

Seb tự tay lái chiếc bọ vun vút trong đêm. James ngăn người, sẽ làm gì ư? Sẽ để cô ấy tự do với những gì cô ấy thích. Nghe có vẻ đau lòng thật nhưng nếu nhìn cô ấy nhũn mày mỗi ngày còn đau lòng hơn. Seb vừa lái xe vừa lo lắng. Thái Vy, em cứ hành xử tùy ý như vậy đến bao giờ. Em không thể đón nhận sự chăm sóc của tôi một cách bình thường sao. Em cứ bướng bỉnh và làm người khác lo lắng như vậy. Seb thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Mọi chuyện diễn ra êm đẹp đến mức Thái Vy cảm thấy có chút bất an. Cô đã mua được một chỗ khá ưng ý. Điểm không vừa ý duy nhất là khoảng sân rộng rãi đã lát xi măng láng bóng. Cô dự tính sẽ thuê người băm nát ra, rồi lót bằng phiến gạch để tạo vẻ dân dã. Tên quán cũng chọn luôn rồi, ‘Nướng Hà Nội, không vội được đâu. Biển hiệu sẽ do thầy thư pháp viết trên tấm gỗ hương. Ngoài việc sửa sang lại căn nhà nhỏ thành các phòng: đông lạnh, chế biến, kho. Còn phải xây thêm một chỗ nhỏ để nhân viên ngủ nghỉ tại quán nếu có nhu cầu. Việc sang tên nhà đất diễn ra thuận lợi và nhanh chóng với một ít tiền vụn. Bây giờ, có thể coi cô là bà chủ tiệm ăn rồi. Trong một ngày mà xong hết tần đố việc nên Thái Vy mới thấy bất ổn như thế. Buổi tối, Thái Vy mặc chiếc áo dài màu tím lan rừng, khoác chiếc áo len mỏng, tóc tết lệch một bên. Cầm xác nhỏ xuống phố. Tối nay cô định ghé xóm chợ lao động, chọn vài người vóc dáng ổn, nhanh nhẹn để thuê. Trên đường đi, nhìn những xe đẩy nghỉ ngơi khói và mùi thơm lừng từ thức ăn bốc lên, Thái Vy không cưỡng nổi. Cô dừng lại trước một xe bán mỳ vằn thắn. Sợi mỳ được làm từ bột và trứng, sau đó cán mỏng nên sợi vừa dai vừa giòn, lại giữ được màu vàng thơm bắt mắt. Vằn thắn có nhân là tôm tươi giã nhỏ, nấm hương và thịt, được gói trong một lớp bột mỳ cán mỏng. Thái Vy gọi một tô, món ăn mang hương vị Trung Hoa này quả thật biết níu chân khách qua đường.

Sebastian đậu xe ngay biển báo. Anh đẩy cửa kính, bước xuống, đồng thời đội mũ phớt lên đầu. Toàn cảnh như một đoạn quảng cáo xe vậy. Seb neho mắt nhìn xung quanh. Với một tâm hồn ăn uống như Thái Vy, chắc sẽ không bỏ qua các quán ăn ngon cũng như không từ bỏ ý định mở một quán ăn điển rồ lúc trước. Thế nên anh chắc như đinh sẽ tìm được cô ở cái đất Sài Gòn nhộn nhạo này. Các thiếu nữ Sài Thành đi ngang qua anh đều e thẹn cúi đầu xỉ xào to nhỏ với nhua, mắt không ngớt hướng về phía anh, hai má đã đỏ ửng như mận. Sebastian nhếch môi, các nàng thiếu nữ lập tức rơi vào trạng thái mơ hồ, miệng nhoeen cả ra. Anh lắc đầu, đi nhanh trên đường phố. Mắt anh luôn kiểm tìm mục tiêu duy nhất là Thái Vy.

Thái Vy đang ăn hắt xì một cái. Trời không lạnh, không lẽ có người nhắc đến mình. Thái Vy vui ề trả tiền rồi đứng dậy vươn vai. Ăn no đi bộ có vẻ hơi tức bụng, nhưng thôi kệ. Đến ngã tư đường, Thái Vy đang định hỏi thăm đường đến chợ thì thấy bóng dáng khá quen thuộc từ đằng xa, cô chớp chớp mắt. Không lẽ là Sebastian. Thái Vy sững sờ, nhất thời đưng sim một chỗ mà tích cực dòm. Cho đến khi nghe thấy âm thanh đầy uy lực của anh:

- Thái Vy, em giỏi lắm!

Lúc này cô mới ba chân bốn cẳng chạy. Thật là cái tình huống gì đây, vừa chạy vừa ôm bụng, vằn thắn nước lèo gì đó được dịp nhào lộn trong bụng cô, khiến Thái Vy muốn ói. Vậy là một tay ôm bụng một tay bịt miệng, chạy hết tốc lực. Thái Vy lao vào một ngõ nhỏ tối đen như mực. Đang không biết nên chạy tiếp hay trở ra thì một bàn tay kéo cô lại từ phía sau, Thái Vy ngã nhào, cô xoay người lại, chưa kịp định thần thì bên mũi xộc lên mùi rất khó chịu. Thái Vy cảm thấy đầu óc mơ hồ rồi lịm dần.

Sebastian mất dấu Thái Vy, đang thất thểu vừa đi vừa thờ. Anh vốn không ngờ cô có khả năng chạy như vậy. Chân ngắn ngắn mà chạy siêu cấp nhanh. Nhưng đã khẳng định được suy đoán của anh là đúng. Sebastian tự cười một mình, anh nhìn ngó xung quanh, thấy có mấy ngõ nhỏ, đang lưỡng lự có nên vào xem thử không thì tiếng làu bàu của người đàn ông đi ra từ ngõ tối khiến anh chú ý. Anh ta bế cô vợ chắc là đang say sìn, tóc tai rũ rượi che khuất mặt, phía sau có hai đứa trẻ nhỏ đang sụt sịt luôn miệng nói ba nó đừng mắng mẹ nó nữa. Sebastian nhìn theo một lúc, cảm thấy có chút lạ, nhưng không nghĩ ra được lạ ở chỗ nào, anh lắc đầu đi tiếp.

Sebastian đứng trước bộ điện thoại. Anh trao đổi một số vấn đề với James. Sau khi dập điện thoại, mặt Sebastian trở nên cau có. Những bức điện từ Edinburgh ngày một nhiều, khiến anh rối bời, tuy mối quan hệ giữa anh và cha không tốt đẹp gì, nhưng việc cung điện liên tiếp giục anh về như vậy cho thấy đây là chuyện cực kì quan trọng. Nhưng còn Thái Vy, dù sao cũng phải tìm ra cô trước khi về Anh quốc. Hoặc là cô chịu theo anh về Anh quốc thì càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Cậu là không tìm thấy? Hay là cô ý không tìm thấy? Sebastian chất vấn.

- Như nhau mà, tớ vốn không muốn tìm cô ấy.

Rồi cảm thấy bức mình mà nói:

- Tại sao cậu lại cố chấp vậy?

Sebastian thờ dài, thời gian không còn nhiều, năm ngày nay gần như lục tung mọi góc ngách mà vẫn không thấy cô đâu. Tất cả những gì thu được là cô đã đặt phòng ở khách sạn Metropole. Nhưng đã quá hạn hai ngày, đồ đạc cá nhân đã được bỏ vào tủ lưu trữ của khách sạn. Sebastian đã kí giấy xin

nhận dưới bảo lãnh của chú James, hay đúng hơn là con dấu ủy quyền trong tay James. Bây giờ việc duy nhất trông mong được là ngồi chờ. Sebastian buồn bã nói:

- Có khi nào cô ấy đã rời khỏi đây?

- Phải rồi, chắc chắn là vậy. Bị cậu hù cho sợ cao bay xa chạy rồi!

James vẫn giữ thái độ bức bối mà trả lời. Chuyện Thái Vy lên xuống tàu làm sao anh không biết, anh còn lên theo cô đến tận khách sạn cơ mà. Nhưng cuối cùng xem tên kia đã làm được việc tốt gì. Bây giờ thật là nhớ cũng không biết phải đi đâu để được thấy. Không bức sao được.

Trong căn phòng sang trọng của khách sạn Metropole, hai chàng vương tử diện mạo xuất chúng ngồi im lặng. Mỗi người theo đuổi ý nghĩ của riêng mình. Lâu lâu liếc nhìn đôi phương một cái, rồi lại tiếp tục với cõi riêng của mình. Bên ngoài trời mưa rả rích, những hạt mưa mang theo bụi bặm phương nam dán chặt vào mặt kính cửa sổ, rồi lạnh lùng buông mình rơi xuống không chút luyến tiếc. James hạ lớp màn chớp xuống rồi đứng tần ngần nhìn các đường diềm gỗ quanh cửa sổ. Anh nhớ Pháp, nhớ những cuộc vui quên ngày tháng bên đó. Nhưng nỗi nhớ ấy nhanh chóng bị đẩy lùi bởi hình ảnh một người con gái. Tình cảm này nếu James tiếp tục theo đuổi, thì phải chăng tình bạn giữa anh và Sebastian sẽ đến hồi kết. Nhận thấy ánh mắt lạ lùng của James hướng về phía mình, Sebastian thoáng giật mình. Chẳng lẽ...

- Cậu đã quyết định rồi sao? Phải không? Seb ngồi thẳng lưng, trông chờ câu trả lời của James.

James cười nhẹ, đưa tay miết theo đường vân gỗ, rồi lại kéo màn chớp lên. Chạm tay vào tấm cửa kính mờ nhòà lạnh ngắt, lạnh như chính trái tim anh vậy. Dưới đường, những chiếc xích lô liên tục tấp vào lề, bung dù che cho khách. Những cô gái trong tà áo dài trắng đội cặp lên đầu chạy nhanh băng qua đường rồi nhanh chóng leo lên xích lô. Hình ảnh nào cũng khiến anh nhớ tới Thái Vy. Tà áo dài màu tím hoa lan bay nhẹ trong gió, mái tóc đen thắt hồ một bên, đôi mắt đen long lanh, đôi môi chúm chím như nụ hoa đào...bây giờ đang ở đâu? Em ở đâu hả Thái Vy?

- Cô ấy rất thích ngắm mưa!

Câu nói không ăn nhập gì với thắc mắc của Sebastian khiến anh càng chắc chắn như đinh đóng cột với suy đoán của mình. Đã thích đến mức như vậy rồi sao. Cậu như vậy thì tôi biết làm sao. Sebastian khép hờ mắt, tình bạn lâu năm giữa James anh sẽ không bao giờ đánh mất. Tình cảm của anh với Thái Vy càng không thể từ bỏ. Từ từ mờ nhạt, Sebastian tiến về phía James, giọng nói mơ hồ như cảm giác của anh vậy:

- Cậu chỉ là cảm giác thoáng qua thôi phải không? Cậu sẽ không nghiêm túc chứ?

James ngược lên nhìn Sebastian, định nói rồi lại thôi. Có những thứ không nhất thiết phải nói ra, có những thứ cứ để cho nó không rõ ràng như thế, có khi sẽ tốt hơn. Nhưng mà, những việc đối người đối mình như vậy, anh không làm được. Bây giờ trước mặt Sebastian nói một câu khẳng định, sẽ có một điều nhỏ nhoi nào đó ngay lập tức biến mất. James vẫn im lặng, hay đúng hơn cả anh và Sebastian đều mong muốn một sự thật khác, đều mong muốn một sự tri hoãn. Tiếng gõ cửa vang lên phá tan bầu không khí nặng nề giữa hai người đàn ông. Sebastian rời vị trí cửa sổ ra cửa chính, anh nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của James sau lưng mà cảm thấy như chính mình cũng thấy nhẹ nhõm hơn khi không phải nghe câu trả lời của James. Người quản lý yêu cầu Sebastian ký nhận hành lý của Thái Vy. Điều này khiến chính James dù từ đầu đến cuối đều giữ thái độ dửng dưng cũng phải bước nhanh lại. Sau khi đóng cửa, hai người mau chóng mở hành lý của cô ra. Phải mất khá lâu mới phá được khóa. Nhưng rồi James lại bảo:

- Khoan đã, tụi mình đang lục lọi đồ của con gái sao?

Sebastian đang sốt ruột cũng phải dừng tay, nghĩ một lúc rồi chep miệng:

- Đây là trường hợp khẩn cấp.

Hai người sau khi hoàn thành quá trình lục lọi kỹ lưỡng như hai thám tử chính cống. Đều ngồi bệt xuống sàn. Có một điều gì đó kì lạ. Hành lý của cô còn nguyên. Tất cả trang phục, trang sức, vật dụng cá nhân đều để lại. Tiền bạc cũng không mang theo, có cả giấy tờ mua nhà ở đây. Thái Vy không đến mức hào phóng như vậy chứ. Không giống cô chút nào. Cho dù có tránh Sebastian thì cũng không thể bỏ đi đâu mà một chút quần áo cũng không mang theo, tiền bạc cũng để lại rất nhiều.

- Có gì đó không ổn? Nhưng lại không biết là gì. Cậu có thấy vậy không?

Sebastian gật đầu. Cảm giác đã bỏ lỡ chi tiết nào đó nhưng nhất thời không tài nào nhớ ra nổi.

Ngoài trời mưa đã tạnh, nhưng gió vẫn gào thét thê lương, màn trập bị giật tung đập vào cửa kính loạch xoạch. Hai người đàn ông lại chìm trong im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Thái Vy nghe tiếng xình xịch rồi thấy cả người lắc lư nhẹ, đầu óc thì mơ hồ. Không biết đây là lần tỉnh dậy thứ mấy của cô. Chỉ biết rằng hình như cô đã

trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê này một thời gian khá dài. Cứ mỗi lúc cô hé được mắt, ú ớ vài từ gì đó là một cái khăn tắm mùi khó chịu lập tức bịt chặt mũi cô lại, cũng không có sức mà vùng vẫy. Lí trí nhanh chóng mách bảo cô phải giả vờ đang ngủ, không được phát ra bất cứ thanh âm nào. Thời gian ì ạch trôi qua, Thái Vy tỉnh táo dần. Cô nghe thấy đoạn hội thoại ngắn gọn giữa hai người đàn ông:

- Sao lần này nó lâu tỉnh vậy? Có khi nào không tỉnh lại nữa không?
- Chắc không đâu, chắc nó nhiễm thuốc mê nhiều quá. Khi nào hết lại tỉnh thôi.
- Lỡ nó toi luôn thì bỏ mẹ.

Một trong hai gã đưa ngón tay trước mũi Thái Vy kiểm tra, mùi tanh khiến Thái Vy sém chút không kiềm chế được. Gã quay qua nói với bạn:

- Chưa toi.

“Giọng Bắc đặc sệt”, hai người này vì sao lại bắt cô? Thái Vy miên man suy nghĩ đến lúc cảm thấy mắt dụ đi thì biết trời đã tối, cô hé mắt quan sát. Hai gã đàn ông đều đã ngủ. Một gã nằm dài ở băng ghế đối diện. Một gã ngủ gục cạnh Thái Vy. Bỗng cơn buồn nôn trào lên khiến Thái Vy phải một tay bịt miệng, một tay ôm bụng. Cũng không biết đã trong tình trạng này bao nhiêu ngày nữa. Cô định sẽ vào toilet chút rồi tìm cách trốn hai người này. Nhưng chân không sao nhấc lên nổi. Mới nhòm dậy thôi mà đầu óc chao đảo. Bỗng gã đàn ông đối diện cô ngồi dậy. Thái Vy lập tức gục đầu vào thành tàu. Gã lôi trong bọc nilon một miếng sẫm khô rồi cạy miệng cô, nhét vào, sau đó lấy một cái khăn xô nhấp nước chấm chấm vào môi cô. Xong lại lăn ra ngủ. Đợi gã ngủ say cô mới nín thở, rón rén đứng dậy. Lần này đã đứng lên được, dù hơi lảo đảo, mắt nhìn một vật thành một vật rườì, cái gì cũng như được viền thêm một đường nhòe nhòe. Khó khăn lắm cô mới mò ra được cuối toa tàu. Đúng lúc đó tiếng còi tàu hú lên, kèm theo loa thông báo tàu sắp xuống ga Vinh. Thái Vy giật mình quay lại, lúc này gã bắt cô cũng bừng tỉnh, bật dậy. Thái Vy vội chạy sang toa kế tiếp. Nhưng cứ vài bước lại ngã xuống, cảm thấy không thể đứng dậy nổi, Thái Vy tức đến phát khóc.

- Cô không sao chứ?

Người đàn ông mặc âu phục lịch lãm, nhẹ nhàng đỡ cô dậy. Rồi cúi xuống xem xét vết trầy trên đầu gối cô. Thái Vy gục vào vai người đàn ông lạ mặt này rồi thiếp đi trước khi nói hai từ “cứu tôi”. Hai gã kia vừa kịp chạy tới, định nhào vào kéo Thái Vy ra. Nhưng người đàn ông xoay người lại, che cho Thái Vy. Anh ta nhếch mép cười:

- Giữa ban ngày, à quên ban đêm, nói chung hai người muốn ức hiếp một cô gái yếu đuối sao?

Hai gã kia nháy mắt với nhau, rồi một gã nói:

- Cô gái đó là vợ của ban tôi, thân kinh có vấn đề, trốn nhà đi nhiều lần rồi.

Gã kia phụ họa:

- Đúng vậy, nghe được tin tức cô ấy ở đâu là tôi lại bỏ cả ruộng vườn bắt xe, bắt tàu đi kiếm đưa về.

Người đàn ông chăm chú lắng nghe câu chuyện có phần thương tâm của gã kia, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy là hiểu lầm.

Hai gã kia đều đồng thanh:

- Đúng vậy, hiểu lầm tôi rồi!

Người đàn ông gật gù rồi nói:

- Vậy sau này ông phải chăm sóc vợ cho tốt, đừng để cô ấy bỏ đi nữa!

Gã kia gật đầu lia lịa:

- Nhất định! Nhất định!

Người đàn ông lạnh lùng cười:

- Đúng là cận bã!

Hai gã kia sùng sốt:

- Sao cơ?

Người đàn ông một tay ôm Thái Vy, một tay ngoắc ngoắc. Lập tức một đám thanh niên mặt mày sáng sủa kéo đến. Người đàn ông đưa mắt nhìn hai gã:

- Khôn hồn cút đi!

Gã kia giãy nảy lên, định bù lu bù loa thì thấy những khẩu súng lấp ló bên hông của đám người đằng sau, rồi nhìn thấy sát khí trong mắt người đàn ông. Gã nuốt nước bọt rồi xoay người chạy một mạch. Gã còn lại sợ đến mất mật mà đứng im tại chỗ. Người đàn ông gằn giọng:

- Còn không cút?

Gã còn lại sực tỉnh, chạy thực mạng, để lại thứ nước ô ứ lênh láng trên sàn tàu. Hành khách bị đánh thức bởi tiếng ồn ào cũng giả vờ nhắm mắt ngủ.

Người đàn ông đó chính là Long ca. Long là tên, ca là gọi tắt của cụm “Long đại ca”. Độc đinh của ông trùm khét tiếng Hải Phòng. Lần này đến Hà Nội là để thực hiện vụ giao dịch quan trọng. Vốn dĩ hành tung cần càng ít gây sự chú ý càng tốt, nhưng lại ra mặt vì một người con gái không quen biết này. Sau khi chắc chắn hai gã kia không phải dân giang hồ máu me gì, và cũng không có gã phóng viên nhà báo nào trên toa, Long mới yên tâm. Một vụ lớn như vậy mà hông thì thật là thiệt hại không đếm được. Lúc này anh mới quan sát người con gái đang ngủ ngon lành trong tấm chăn mỏng.

- Đại ca, sao anh biết hai gã đó không nói thật? Ngồi ở ghế đối diện. Chính ruồi thắc mắc.

Long ca cười nhẹ:

- Tao tưởng nó nói thật đó chứ!

Mặt Chính ruồi đơ ra. Long bật cười:

- Tao chỉ đùa chút ai ngờ lại vậy!

Mặt Chính ruồi càng đơ hơn. Long ca bèn vỗ vỗ vài cái vào cái mặt béo núc của hấn nói:

- Mày có thấy con cọp nào gầm nửa chừng rồi cụp đuôi bỏ đi không? Tao lỡ phong độ quá rồi nên phải tới luôn, không mất hình tượng sao mày?

Chính ruồi bĩu môi:

- Đi làm ăn mà đại ca tưởng đi đóng phim Tàu hả?

Long lừ mắt. Chính ruồi lăm bằm:

- Rồi chia cắt vợ chồng người ta. Giờ đại ca tính nuôi nó luôn hả?

Long ca điên máu, trừng mắt nhìn Chính ruồi:

- Mày ngu không còn chỗ nào thể hiện hả? Mày không nghe thằng cha đó nói là vợ nó có ở đâu nó cũng đi tìm mà.

Thái Vy đã tỉnh được một lúc. Thấy hai người nói qua lại hăng say quá không tiện chen ngang. Nhưng đến mức này thì cô nhịn không nổi.

- Tôi không có quan hệ gì với hai gã kia cả.

Long ca với Chính ruồi bị tiếng nói vang lên đột ngột của cô làm giật mình. Thái Vy ngượng ngùng cúi xuống ho nhẹ một tiếng. Hai người mới thôi không trở mắt nhìn cô chằm chằm. Chính ruồi toé toét:

- Xinh quá đại ca!

- Im đi!

Chính ruồi bị cái táng vô đầu đau đến suýt xoa. Một gã khác ở băng ghế song song rướn người sang nói nhỏ vào tai Long ca “đại ca, bà này bị thần kinh...”. Long ca gạt gù nhớ lại lời hai gã ban nãy. Thái Vy bực mình, hết cả thẹn thùng, trợn mắt quát:

- Mấy người mới bị điên đó. Trông tôi với gã đó xứng đôi lắm hả?

Sáu gã đàn ông cùng ngẩn người ra, rồi lại vội vàng nhìn nhau, một gã lắp bắp:

- Giống chị Cà quá, quá giống luôn!

Long ca cau mày quát:

- Câm hết cho tao.

Tiếng nói của đại ca giang hồ có khác, không khí lập tức tĩnh lặng như nước hồ thu. Long ca đánh giá Thái Vy một lượt. Áo bà ba màu cánh kiến với váy đụp màu đen. Trông không có vẻ gì là không xứng, ngoài khuôn mặt xinh đẹp kia ra. Thái Vy cũng nhìn xuống quần áo lạ hoắc trên người mình. Hai tên đó dám...chưa kịp phát tiết thì cô phát hiện ra bộ quần áo chỉ được khoác chòng qua chiếc áo dài cô đang mặc. Thái Vy vội đứng dậy cởi áo. Lập tức sáu người đàn ông tròn mắt. Long ca vội giữ tay cô lại:

- Cô định làm gì vậy?

Thái Vy thân nhiên:

- Cởi áo.

Long ca nghẹn lời. Năm người còn lại đồng thanh:

- Cô điên à?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Thái Vy bật cười gạt tay Long ca ra, rồi gục phăng hai vạt áo. Sáu gã cùng “Ồ” một tiếng. Cô gái trước mặt như bước ra từ bức tranh màu của họa sĩ Kỳ Lân (danh họa nổi tiếng về mỹ nhân thời bấy giờ) vậy. Thái Vy ngồi xuống trong khi Long ca vẫn đứng như trời trồng. Cô lại cười:

- Máy người đúng là hài thiệt.

Chính ruồi dính chính:

- Tụi tui là giang hồ, chứ hài gì?

- Mà không nói sợ người ta không biết hả?

- Im đi

- Mà im đi

- Tất cả im!!!

- Mà im thì có! Cả bọn quay sang hét vào mặt Long ca, rồi ngay lập tức tái mặt quỳ hết xuống sàn.

- Em xin lỗi đại ca!!!

Thái Vy vẫn cười khúc khích mặc cho Long ca đang nhắm nghiền mắt nuốt giận. Sực nhớ ra, cô nhin cười, e hèm một tiếng rồi nghiêm chỉnh nói:

- Quên chưa cảm ơn mọi người đã cứu tôi. Thành thật cảm ơn nhiều!

Long ca giữ nguyên mặt ngầu trả lời:

- Chuyện nhỏ thôi, không có gì.

Thái Vy chỉ chỉ mấy người đang quỳ, nói:

- Mấy anh tính giành việc lau sàn của lao công à?

Năm tên lên nhìn Long ca, bắt gặp ánh mắt sắc lẹm lập tức cụp mắt xuống, không dám hó hé gì. Thái Vy là lười:

- Ôi, đáng sợ quá. Anh sợ người ta không biết anh là đại ca nên phải làm như vậy hả?

- Lên ghế ngồi im cho tao hết! Long ca quát.

Thái Vy không cười nữa. Cô hỏi nghiêm túc:

- Vị này là Long ca. Còn các anh tên gì?

Năm tên nhìn nhau rồi quay sang Thái Vy tự giới thiệu:

- Tôi là Chính...ruồi.

- Tôi là Ba sẹo.

- Tôi là...e hèm...Thạch...sầu

Đột nhiên Long ca cất ngang:

- Biết tên để làm gì? Xuống tàu, cũng đường ai nấy đi thôi!

Thái Vy khoanh tay, nghiêm mặt nhìn vị đại ca khó tính này.

- Người ta nói tứ hải giai huynh đệ, anh sao hẹp hòi vậy.

Rồi quay sang hát hăm hoi năm người kia:

- Tôi nói đúng không?

Năm gã gật đầu:

- Đúng đúng...à không, không đúng.

Thái Vy cảm thấy bộ dạng của năm người này đúng là khiến người khác không nhịn được cười. Cô nói:

- Anh xem, làm sao mà anh em sợ anh như sợ cọp. Không phải đều cùng vào sinh ra tử sao?

Long ca nhìn Thái Vy. Cô gái này có khí phách, ăn nói cũng rất sáng khoái, được đó chứ.

- Rất có khẩu khí. Đúng vậy, mọi người gặp được nhau là một cái duyên. Từ trước giờ tụi này chưa kết nghĩa anh em với nữ nhi nào cả, nhưng cô là trường hợp ngoại lệ.

Năm người kia hào hứng phụ họa:

- Đúng vậy, gọi là cô Bảy hen?

- Tại sao là cô bảy?

- Tụi tui sáu người thêm cô vô là bảy.

Thái Vy ngơ người. Hiểu nhầm rồi, ý cô chỉ là mọi người gặp nhau nói chuyện, giới thiệu một chút. Chứ không có ý định gia nhập giang hồ gì cả. Thái Vy nuốt nước bọt. Chính ruồi tưởng cô coi thường nên từ tốn giải thích:

- Tụi này có mấy trăm anh em lận, phân theo cấp bậc và trách nhiệm. Sáu người tụi tôi là cao nhất. Yên tâm, không nhỏ đâu, bao trọn Hải Phòng rồi!

Thái Vy lại nuốt nước bọt. Long ca đắm chiêu nhìn cô. Cuối cùng Thái Vy cười nói:

- Được rồi, cứ vậy đi. Có cất máu ăn thề gì không?

Sáu người cười vang. Long ca nhìn cô nói:

- Không cần. Bây giờ vậy đã. Một cô gái mà dấn thân vào con đường này không tốt đâu. Anh em với tụi này được rồi. Nếu chính thức phải dẫn cô về ra mắt, làm lễ gia nhập, thử thách...nhiều thứ lắm.

Thái Vy gật đầu:

- Ý tôi cũng là muốn làm anh em đơn thuần vậy thôi à.

Trời cũng gần sáng, xe đẩy đồ ăn ngang qua, Ba sẹo mua một rổ trứng, chục cái bánh bao, một bịch trái cây. Thái Vy cầm lấy bánh bao nhân trứng muối chậm rãi ăn. Nói về bánh bao, cô thích ăn nhân có trứng cút hơn. Nhưng cái bụng đói nên ăn gì cũng ngon thôi. Ba sẹo vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

- Để chào mừng em út, trứng ta sẽ có nghi thức mời trứng.

Thái Vy nuốt vội, rồi hỏi:

- Cái gì nghe lạ vậy?

Long ca tùm tùm cười, giải thích:

- Trò mèo tụi nó nghĩ ra đó. Em cứ cầm quả trứng đập lên đầu tụi anh, rồi lột vỏ, tụi anh sẽ ăn.

Thái Vy tròn mắt:

- Chà, đau đó nha!

Sáu người lại phá lên cười:

- Quả trứng không làm tội này đau được đâu!

Thái Vy ngượng ngùng:

- Cũng phải ha!

Sau đó là nghi thức mời trứng buồn cười nhất mà cô được biết. Vì lỡ mua cả rô trứng, bỏ đi cũng uổng nên cô ráng đập cho bằng hết. Kết quả đầu của mấy vị cứng như đá ấy vẫn trơ ra, còn tay cô đỏ ửng.

Tàu đến ga Hà Nội. Mọi người xuống tàu xong tùm lại một chỗ. Long ca hỏi Thái Vy:

- Giờ em tính quay lại Sài Gòn luôn hay ở đây chơi với tội anh vài bữa?

Thấy Thái Vy do dự, Chính ruồi chen vào:

- Em ở lại đi, mấy bữa người tội anh đến, sẽ sai vài đứa hộ tống em vào trong đó. Vậy cho an toàn.

- Cũng phải ha. Vậy nghe theo lời anh!

Đúng lúc đó có một gã nhỏ con chạy đến nói nhỏ vào tai Long ca. Lập tức Long ca và Chính ruồi đi theo gã. Ba sẹo chạy đi kiếm xe. Chỉ còn Thái Vy với ba người ở lại. Cô hỏi bà bán tạp hóa vị trí nhà vệ sinh rồi nói với Đầu nhỏ.

- Em đi vệ sinh chút nha!

Khoảng một tiếng sau Long ca và Chính ruồi quay lại, dẫn theo khoảng chục người. Thấy Ba sẹo đang lớn tiếng:

- Mấy đứa mày đầu làm bằng đất à. Mẹ kiếp!

- Chuyện gì vậy? Em Bảy đâu?? Chính ruồi ngó nghiêng hỏi.

Long ca không thấy Thái Vy đâu. Lập tức hiểu ra mọi chuyện. Long ca day day trán:

- Lẽ ra phải ghim vào đầu mỗi đứa một viên đạn, nhân từ quá giờ hại em Bảy rồi!

Đầu đất mặt như đĩa đám, nghe Long ca nói thế máu cũng sôi sục:

- Chưa muộn, em thề sẽ mang xác nó về trình đại ca trong hai ngày!

Long ca ngoắc đám người đang đứng im lặng này giờ, nói với Ba sẹo:

- Sai người lo cho đám này, sau này là anh em của mình luôn rồi. Việc em Bảy để đó tao lo. Tội mày cứ làm tốt những việc đã cất cử trước đó.

- Dạ rõ! Tất cả đồng thanh.

Long ca gật đầu rồi cùng Chính ruồi rời đi.

- Đại ca đi!

Cả đám lại nghiêm chỉnh cúi người, chào lớn! Long ca bực mình khoát tay:

- Đã bảo đừng màu mè rồi!

- Dạ! Xin lỗi đại ca!

Chính ruồi lắc đầu:

- Kệ đi đại ca, đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Sebastian móc ra vài đồng lẻ để trả tiền xích lô cho anh và James. Hai người đi quanh tại nơi mà Sebastian mất dấu Thái Vy.

- Tớ vốn nghĩ là đuổi kịp cô ấy rồi. Nhưng đến chỗ này thì mất hút. Ban đầu tớ nghĩ cô ấy nấp ở đâu đó. Nhưng chờ rất lâu cũng không thấy. Sau đó lại nghĩ chắc có đường tắt.

James bước đến gần một hẻm nhỏ, xem xét một hồi mới quay qua nói với Sebastian:

- Con hẻm này vừa nhỏ lại sâu, hai bên tường cao vút, ban ngày mà mặt trời còn không lọt vào được. Trong ba con hẻm khu này, hẻm này là tối và âm u nhất. Đi vào trong xem sao.

Đúng như lời James nói, đây là con hẻm tối tăm, có những khúc chỉ một người đi qua được. Có thể ngửi rõ mùi ẩm mốc của rong rêu bám ở hai bên tường. Có điều, đây là hẻm cụt. James và Sebastian nhìn nhau. James lên tiếng trước

- Cậu không có vào đây kiểm tra đúng không?

Sebastian từ từ nhớ lại:

- Lúc đó cũng định như vậy, nhưng thấy một người đàn ông đi ra từ đó, cậu biết đấy, tôi không biết nói tiếng địa phương, cũng không hỏi được anh ta có thấy Thái Vy không.

- Khoan đã, đúng là có chỗ không ổn. James một tay dứt túi quần, một tay bóp trán. Rồi đi đi lại lại, về mặt khăn trương. Sebastian thấy thế sốt ruột:

- Chuyện gì?

James nhìn Sebastian nghi ngờ:

- Chỉ có người đàn ông thôi hả?

- Ồ, không, theo sau anh ta còn có hai đứa trẻ...

“Và một người phụ nữ anh ta bồng trên tay”. Câu này chưa kịp nói thì Sebastian đã đưa tay lên bịt miệng. “Có khi nào?” Sebastian nhìn trân trân vào khoảng không trước mắt, hình ảnh người phụ nữ trong bộ quần áo quê mùa mà gã bồng trên tay có phải là Thái Vy?

Nhìn điệu bộ hốt hoảng của Sebastian, James đã có câu trả lời.

- Có chuyện này chưa kể cho cậu. Hôm tớ đưa Thái Vy ra ga, có hai gã theo dõi tụi tớ suốt. Hình như Thái Vy cũng nhận ra. Sau đó tụi tớ đi ăn, rồi nói chuyện một lúc lâu sau đó thì không thấy nữa.

Sebastian chậm rãi đưa ra kết luận:

- Nên...có khả năng là Thái Vy bị bắt cóc???

- Đúng vậy, và vấn đề là ai làm?

Cả hai cùng nhìn nhau. Cả hai đều không có câu trả lời. Một lần nữa rơi vào bế tắc.

- Về khách sạn trước rồi nghĩ tiếp!

Hai người lên xe, Sebastian nhìn kính chiếu hậu để lùi xe thì thấy một đám nhóc đang rượt nhau chạy về phía xe. Sebastian nhìn kĩ hơn phát hiện ra một trong đám đó là đứa nhóc leo theo người đàn ông khóc lóc. Sebastian khăn trương hỏi James:

- Cậu biết tiếng Việt đúng không?

James gật đầu. Sebastian cười phá lên:

- Ha ha, tốt hơn rồi. Xuống xe mau.

Đám nhóc thấy hai ông Tây đi về phía mình thì thọc tay vào miệng hét lên những câu chế giễu rồi ba chân bốn cẳng chạy. Tuy nhiên chân trẻ con vẫn là ngắn ngủn, Sebastian nhanh chóng tóm gọn tên nhóc cần tìm. Mặt nó xanh mét nhìn Sebastian.

- Đây chính là tên nhóc tối đó, cậu hỏi xem!

Đến lúc này James mới hiểu mọi chuyện. Anh rút ra một tờ tiền, cũng không biết tờ này tuổi thì nó đã biết giá trị của đồng tiền chưa, nhưng vẫn giờ trước mặt tên nhóc, dịu dàng nói:

- Có biết đây là gì không nhóc, chính là cái nhóc có thể mua kẹo, bánh, mua quần áo đẹp và rất nhiều thứ khác nữa đó!

Thằng nhóc thấy tiền thì mắt sáng lên. Nó nhếch mép:

- Tại sao cho tôi tiền?

James cười cười nhìn Sebastian, rồi ngồi chồm hổm, đối mặt với thằng nhóc, nói:

- Nhóc này cũng lém lỉnh đấy. Chỉ cần trả lời ta một số câu hỏi, tờ tiền này sẽ là của nhóc!

- Ông muốn biết gì? Thằng nhóc nhanh nhẩu hỏi, hai mắt dán chặt vào tờ tiền.

James nhét tờ tiền vào túi quần nó, rồi từ tốn:

- Nhà nhóc gần đây không?

Nó gật đầu.

- Trong ngõ kia phải không?

Nó tròn mắt:

- Sao ông biết?

- Có phải có người thuê nhóc đóng giả làm con đúng không?

- Sao ông biết?

James ngược lên nhìn Sebastian:

- Có thu hoạch rồi. Chúng ta gặp may.

Sebastian gật gù rồi giục:

- Hôi tiếp đi rồi nói tớ sau.

Sau một lúc hỏi qua hỏi lại, thằng nhóc hí hửng chạy đi với tờ tiền mệnh giá lớn, để lại một mớ thông tin hữu ích. James bắt đầu thuật lại cuộc trò chuyện ban nãy cho Sebastian nghe. Sau đó hai người lại bàn luận qua lại. Thông tin thu được như sau: người đàn ông nói giọng Bắc đặc sệt, người phụ nữ đi cùng có mùi rất thơm, hoàn toàn không có mùi rượu. Theo lời thằng nhóc thì trong ngõ rất tối, thằng nhóc đi chơi về thấy người đàn ông như đang đánh nhau với người đàn bà, nhưng rất nhanh người đàn bà ngã xuống đất bất tỉnh, rồi gã đàn ông lôi ra trong bọc bộ đồ khác choàng lên bên ngoài. Khi ngẩng lên thấy thằng nhóc, bèn gọi nó vào cho tiền và kêu nó đóng giả con gái. Sau đó là những gì Sebastian chứng kiến.

- Nếu là giọng Bắc thì có khả năng...

Mắt Sebastian sáng lên. Ngay lập tức James cũng bắt kịp, reo lên:

- Người của phường cô đầu?

- Đúng vậy, nếu kết quả này chính xác thì vừa mừng vừa lo. Mừng vì biết cô ấy đang ở đâu mà cứu. Lo là vì chắc chắn họ sẽ không dễ yên, không biết cô ấy sẽ bị hành hạ như thế nào.

- Bây giờ tớ đi mua vé. Nhanh lúc nào hay lúc đó!

James toan chạy đi nhưng Sebastian giữ tay lại.

- Cậu chần chừ cái gì vậy?

- Mua vé cho mình cậu thôi.

- Tại sao? James khó hiểu nhìn Sebastian.

- Tớ sẽ về Edinburgh trong chiều nay. Xem thật ra có chuyện gì mà gấp rút vậy. Sau đó sẽ lập tức quay lại đây.

- Thật không đúng tác phong của cậu. Cậu thật sự sẽ về đó? Trong khi Thái Vy...

- Cậu đừng nói nữa, Thái Vy trông cậy cả vào cậu. Tớ có linh cảm là Thái Vy sẽ ổn. Sebastian buộc phải ngắt lời James, anh sợ nói qua lại thêm vài câu nữa thì anh lại thay đổi ý định.

- Ôn cái chó chết nhà cậu. James đột nhiên hét lớn.
- Cậu có yêu cô ấy không vậy? Nếu lần này tìm thấy Thái Vy, tớ sẽ bảo vệ cô ấy suốt đời. Cậu không có tư cách chen chân vào nữa.
- Cậu biết là tớ sẽ không bao giờ từ bỏ cô ấy, nên đừng nói những lời như vậy. À không, tốt nhất là cậu đừng bao giờ nghĩ như vậy. Sebastian

James giật mạnh tay khiến Sebastian hơi mất đà. James bắt xích lộ rồi đi thẳng ra ga, không quên lầm bầm “Mẹ kiếp! Chết tiệt”. Sebastian ngửa mặt lên trời rồi lại xoay qua xoay lại, bất thành linh đá mạnh vào cột đèn bên đường, rồi lại ôm chân nhảy lò cò.

Tại khu nhà nghỉ trong đại sứ quán Pháp. Một lão già tóc bạc phơ, khuôn mặt phúc hậu, đang thông thả tưới nước vào chậu Diên Vĩ. Hoa được sử dụng trong Hoàng gia Pháp, là loài hoa thiêng tượng trưng cho sự che chở của thần thánh, sắc đẹp của hoa được ví với Đức mẹ Maria.

- Bác Jonh!
- Cậu Velmont! John cúi người chín mươi độ thể hiện sự cung kính.

Sebastian nhìn chậu Diên Vĩ đang nở rộ. Mỉm cười:

- Đây là loài hoa mà mẹ cháu thích!

John cười hiền hậu:

- Cậu vẫn nhớ, khi ấy cậu còn rất nhỏ!

Sebastian gật đầu:

- Nhưng cha cháu không thích, ông đã sai người đem bỏ hết. Cuối cùng mẹ chỉ còn một chậu nhỏ trong phòng ngủ. Và đó cũng là lí do cha không còn đến thăm mẹ nữa. Bà đã bị vứt bỏ chỉ vì yêu hoa.

Những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của John khẽ rung, ông buồn rầu mà nói:

- Dù thế nào mẹ cháu vẫn là tiểu thư cao quý, chỉ tiếc là bà ấy đã không có được hạnh phúc. Là do chính trị, một cuộc hôn nhân chỉ vì lợi ích quốc gia, rất khó để hòa hợp.

Sebastian yên lặng nhìn chậu hoa Diên Vĩ. John cũng không nói gì thêm nữa. Bất giác Sebastian quay sang hỏi John:

- Hai tuần nữa là ngày giỗ của mẹ? Thật là... chuyện như vậy tôi cũng có thể quên.

Sebastian cảm thấy trong lòng nhói lên một cái gì đó nhức nhối. John lại gãi vổ vai Sebastian an ủi:

- Chúng ta về thôi. Mọi người đang chờ!

Sebastian giúp John xếp lại một số đồ vào vali rồi cả hai cùng rời khỏi đại sứ quán. John là người chăm sóc mẹ anh từ nhỏ cho đến khi trở thành một cô tiểu thư xinh đẹp của bá tước Ménonville, tiểu thư Corinne. Sau đó, vì lợi ích thương mại giữa hai quốc gia, tiểu thư Corinne được gả cho công tước Philip xứ Edinburgh, thuộc vương quốc Anh. Cho đến khi nhắm mắt, Corinne chỉ hạ sinh một người con trai duy nhất là Sebastian.

John đã sang đây được hai ngày nay. Nhưng Việc của Thái Vy khiến Sebastian quá bận, đến hôm nay anh mới gặp John nói chuyện đàng hoàng. Thời gian mẹ mất càng lâu thì càng không ai nhớ đến. Vốn dĩ với sự hiện diện của công tước phu nhân mới thì ai dám hó hê gì về vị công tước phu nhân đã khuất kia. Điều khiến Sebastian căm hận nhất chính là cha anh, người đàn ông vô tâm đó chưa bao giờ nhớ ngày giỗ của vợ mình. Vì thế mà dù đi đâu, làm gì anh cũng luôn có mặt ở cung điện vào khoảng thời gian này, và cũng là khoảng thời gian duy nhất trong năm anh có mặt ở cung điện. John luôn tự hỏi, nếu không vì người mẹ quá cô, không phải là Sebastian sẽ đoạn tuyệt luôn quan hệ cha con mà không về cung điện nữa chứ. John thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Thái Vy trước hết ngửi thấy mùi lạnh lẽo có phần quen thuộc. Cô từ từ mở mắt. Hiện tại cô đang nằm trên chiếc giường bằng tre, cô đảo mắt quan sát xung quanh, nền nhà bằng đất, vách đất, cửa gỗ, xà gỗ, mái ngói... Thái Vy giật mình “Có lẽ nào...”

- Tỉnh rồi sao. Cảm thấy quen thuộc đúng không?

Giọng nói này... Thái Vy ngồi dậy, đối diện với người đàn bà lớn tuổi, nói một câu:

- Bà lớn!

Đúng vậy, đã rơi vào tay bà ta rồi. Cái phùng cô đầu này xem ra bành trướng lắm rồi. Thái Vy thờ dài trong lòng. Bà lớn đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh cô, nhỏ giọng:

- Mừng con về nhà! Thời gian qua lưu lạc bên ngoài chắc con khổ cực lắm phỏng?

Vừa nói vừa vuốt lại tóc cho Thái Vy. Không hiểu sao cô thấy lạnh lạnh. Là không biết cô bỏ trốn hay giả vờ. Mừng cô về nhà sao lại để cô nằm ở đây mà không phải là phòng cô. Đây không phải là uy hiếp sao. Quá rõ rồi, Thái Vy lại lần nữa thấy lạnh lẽo. Bà lớn vẫn thế thọt bên tai:

- Quan lớn mà biết tin chắc hẳn mừng lắm. À mà ta nói với mọi người là cho con theo học một nghề nhân ẩn dật trong Nam, thế nên sau này con cứ dựa vào đó mà đối đáp.

Thái Vy cười nhạt:

- Lí do là gì vậy? Cái màn kịch này là vì cái gì?

Bà lớn cũng vứt bỏ cái mặt giả tạo này giờ, cười khinh bỉ:

- Cô nghĩ là vì cái gì? Không phải vì quan lớn còn quan tâm tới cô, ta nghĩ cô vẫn còn có thể hái ra tiền, thì ta đã hủy dung, đánh cho cô tàn phế rồi quăng ra bãi rác rồi. Ti tiện. Làm mình làm mẩy, giả vờ cao sang đài các hả? À không, cô đây phải Tây mới chơi, làm đi cũng phải cho Tây mới đáng mặt phỏng? Bà khinh!

Bà lớn nhỏ bãi nước bọt trước mặt Thái Vy. Cô nhếch mép, nhìn bà lớn:

- Bà lỏng lẻo lên như vậy để làm gì. Sao không bình tĩnh mà tính chút. Quan lớn còn quan tâm tôi đúng không? Vậy, tôi chỉ cần dùng chút thủ đoạn có phải là bà cũng đừng mong sống yên ổn? Bà nghĩ một khi tôi đã bước chân vào quan phủ làm lẽ, tôi sẽ tha cho cái phùng cô đầu này?

Bà lớn có chút giật mình. Đã quên mất Thái Vy là người như thế nào sao. Chuyện này đúng là cần suy nghĩ kỹ lưỡng. Bà lớn gọi hai tên hầu vào giao phó:

- Chăm sóc cô đây cẩn thận, cô đi đường đông chúng mày đi đường đông, cô đi đường tây chúng mày đi đường tây, một bước không rời. Cô đây àm có chuyện gì, bà chặt đầu.

Hai gã mặt mày sẹo nhằng sẹo nhịt cười khanh khách:

- Bà lớn yên tâm. Tụi này làm ăn đâu ra đó, không phải mấy thằng ẻo uột nhà bà đâu mà lo.

Bà lớn hừ một tiếng, rồi nhẹ nhàng nói với Thái Vy

- Phòng của con ta đã sai người dọn dẹp lại, đồ đạc như cũ. À bữa quan lớn có cho người qua sửa sang lại, rộng hơn trước rồi, bài trí cũng đẹp nữa. Con xem, quan lớn vẫn là cưng con nhất!

Thái Vy im lặng. Cô đứng dậy đi theo hai gã kia về phòng. Bài trí đúng là đẹp, có phần thanh thoát hơn, nhưng lại tạo cảm giác giống như khuê phòng của các vị tiểu thư Trung quốc. Cô ngồi xuống giường, nhìn ra phía cánh cửa đã đóng chặt, hai tên cao to đứng gác bên ngoài. Đột nhiên cô thấy mình bị hài quá, chạy lòng vòng để rồi cuối cùng vẫn về nơi xuất phát. Có tiếng gõ cửa. Thái Vy chẳng buồn quan tâm, gõ chán thì sẽ đi thôi. Đến khi nghe cái giọng lạnh lạnh cất lên:

- Chị Bích Nguyệt! Chị Bích Nguyệt!

“Là cái Tùn” Thái Vy vội ra mở cửa. Hai chị em ôm chầm lấy nhau. Cái Tùn thút thít:

- Em tưởng không được gặp chị nữa!

Rồi nó sò sò nắn nắn tay Thái Vy, trách móc:

- Sao chị gầy thế, chị chẳng chịu chăm sóc bản thân gì cả, nhìn như cò hương ý!

Thái Vy gõ đầu nó một cái, cười:

- Không phải giờ đã ở đây rồi sao. Ở với em rồi cũng sẽ béo hủ thôi. Khỏi lo.

- Chị! Chị lại trêu em! Cái Tùn phụng phịu.

Màn tương phùng này diễn ra cho đến giờ cơm tối thì dứt, cái Tùn phải đi tiếp khách. Còn Thái Vy được hầu hạ riêng trong phòng. Bữa cơm có đủ mỹ vị cung đình. Thái Vy nghi ngờ hỏi:

- Đồi đầu bếp hay là đồi cách đãi ngộ vậy?

- Là vì có ta!

Quan lớn đứng từ cửa, điềm đạm lên tiếng. Tên hầu vội vàng đặt nốt chén nước chấm xuống bàn rồi khom người lui ra ngoài. Quan lớn giữ một nụ cười chừng mực rồi bước vào, nhìn thẳng mặt cô hỏi:

- Sao? Không hoan nghênh ta?

Thái Vy đứng dậy hành lễ.

- Quan lớn ghé thăm!

Quan lớn ngồi xuống đối diện Thái Vy, quan sát nét mặt của cô, khẽ hỏi:

- Thấy ta nên không vui?

Thái Vy mím môi, lắc đầu nói:

- Là vui quá...không nói nên lời...

Quan lớn nheo mắt cười:

- Phải không?

Thái Vy nâng chum rượu lên rót một chén nhỏ, lại cẩn trọng hướng về phía quan lớn, nhẹ nhàng:

- Mời quan lớn uống rượu!

Quan lớn không đưa tay đỡ chén rượu mà tủm tỉm nói:

- Hầu ta uống!

Thái Vy tự lẩm bầm trong đầu “vị quan này già không già trẻ không trẻ, không biết là cái thói gì đây”.

- Đang nghĩ gì vậy?

Thái Vy giật mình, thấy rượu đổ phân nửa vào áo chùng gấm, nhất thời cứng đờ. Sau đó luống cuống lấy khăn chà chà lên chỗ ướt. Quan lớn thấy Thái Vy chùi khí thế quá thì giữ tay cô lại. Khẽ bảo:

- Không sao, đừng tự làm đau mình, ta thay bộ khác là được. Cũng trễ rồi. Nghi ngơi đi!

Thái Vy rút tay lại, đứng chấp tay đầy hối lỗi:

- Quan lớn còn chưa dùng bữa!

Quan lớn nhìn khuôn mặt bối rối của Thái Vy, cười nói:

- Nghi ngơi đi!

Thái Vy tiễn quan lớn ra cửa:

- Quan lớn về!

Quan lớn không quay lại, chỉ gật đầu. Đứng định bước đi, theo sau là hai tên hầu. Thái Vy trở lại bàn ăn, nhìn một lượt, cũng không muốn ăn nữa. Sai người dọn dẹp xong cô lặng lẽ ra trước lầu, ngắm trăng. Hôm nay là rằm, trăng sáng treo mình lửng lảng trên cao, chiếu những đốm sáng bóng loáng lên cây đa già, phản chiếu xuống mặt hồ sen, trông như đang dát bạc.

Tuyến xe lửa Bắc Nam vẫn xình xịch lăn bánh, James ngồi sát cửa sổ, trầm tư suy nghĩ. Ánh trăng rọi vào cửa kính lúc sáng lúc tối theo độ cua của tàu, đôi lúc hắt vào mặt anh, khiến James nheo mắt. Nghĩ lại khi quyết định không đi cùng anh, Sebastian có vẻ rất đau khổ. Thế thì đã sao, cậu ta cứ thay đổi xoành xạch như thế, thì không phải James cũng sẽ là một người khác cuồn cuộn Thái Vy thôi. James tin chắc như vậy, việc đó đồng nghĩa với sau này nếu Thái Vy và James thành đôi, Sebastian cũng không lấy lý do đó mà chấm dứt tình bạn với anh được. Vấn đề bây giờ là, nếu ra ngoài đó mà không tìm thấy Thái Vy thì sao? James vò đầu. “Không xui vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Còn hai ngày nữa là đến hẹn. Ngay khi giao dịch xong phải ngay lập tức về hải Phòng, sau đó vào Sào Gòn phân phối. Nhưng vẫn chưa tìm thấy Thái Vy, Long ca thực sự bức tức. Do vậy cánh cửa anh ở đây không nhiều, lại không thể để lộ ra. Nên việc tìm kiếm vì thế vô cùng khó khăn. Nhưng những nơi có thể đều kiểm cả. Không lẽ đã qua địa phương khác rồi? Thấy Chính ruồi đi vào, Long ca sốt sáng:

- Sao rồi?

Chính ruồi lắc đầu:

- Hai tên đó lặn kĩ thật.

“Rầm!!!” Long ca đập mạnh tay lên bàn, sau tiếng rầm có tiếng rắc vang lên khe khẽ. Ba sẹo nuốt nước bọt. Long ca đang giận dữ, chẳng lẽ thích cái cô xinh xinh kia rồi. Bình thường cũng không thấy Long ca khản trương như vậy. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Chính ruồi như bắt được bài của ba sẹo, tát vào má nó bộp bộp, nói:

- Mày đừng có thù mặt suy diễn. Là em Bảy, là em tụi mình. Biết chưa?

Ba sẹo ôm mặt, tức tối định ăn miếng trả miếng thì Long ca trừng mắt. Hấn lập tức ngồi lại chỗ cũ. Đúng lúc đó Thạch sấu diện vest đen lịch lãm đi ngang qua, sự thay đổi về ngoại hình khiến Chính ruồi cùng Ba sẹo há hốc miệng. Long ca cũng ngạc nhiên hỏi:

- Mày mặc đồ gì kì vậy?

Thạch sấu tỉnh bơ:

- Sao kì? Bây giờ ai chả mặc vậy!

Chính ruồi kéo kéo cái áo, đi vòng quanh Thạch sấu xem xét rồi hỏi:

- Cũng hợp đó, nhưng tự nhiên mặc bộ này chi. Mày có phải quan chức hay công tử gì đâu?

Thạch sấu thờ dãi:

- Em đi xem hát.

- Xem hát mặc chi diện dữ?

- Không lẽ em nói em là côn đồ, người ta sao cho vào, thế là em phải vẽ vờ một chút. Là người làm ăn lớn. Em cũng bỏ tiền nhiều lắm đó. Thôi mệt, em đi đây.

Long ca ngoác tay:

- Khoan đã! Mày kiếm bộ này ở đâu?

- Dạ tiệm may âu phục cách đây ba con đường! Thạch sấu trả lời đầy nghi hoặc.

Long ca gật gù, rút ra một xấp tiền nói:

- Mua mấy bộ nữa về đây!

- Chi vậy đại ca? Ba người đồng thanh la lên.

Long ca một tay chống cằm, một tay gõ bàn nói:

- Hoặc là mày thay đồ rồi ở nhà.

Nghe vậy Thạch sấu lao tới cầm xấp tiền rồi vọt đi nhanh như cắt. Chính ruồi nhìn vẻ mặt thần nhiên của Long ca, rồi nhìn cái mặt đang đơ ra của Ba sẹo. Nhất thời không biết nói gì.

Thái Vy lâu rồi không hát, tuy nhiên đó không phải là vấn đề. Vấn đề là giờ cô không biết sẽ thoát khỏi đây bằng cách nào. Tờ giấy bán thân tuy không quan trọng, nhưng cô còn lẩn quẩn ở đây, thì nó có giá trị rất lớn. Nó chỉ bị hủy khi cô làm vợ quan lớn. Nhưng làm vợ quan lớn rồi thì...Biết vậy cứ ở đồn điền cao su cho xong. Cái gì mà kinh doanh, tự lập. Thái Vy tự chửi mình hồi lâu cũng mệt. Cô nằm bò ra bàn, chán nản.

- Chị, bà lớn cho mời chị qua phòng kia! Cái Tũn chạy vào, vừa thở vừa nói.

Thái Vy chậm chạp đứng dậy đi theo cái Tùn. Thấy điệu bộ của Thái Vy, nó lau bàu:

- Chị làm gì đi như thiếu cơm vậy! Trông kì cục quá!

Đi qua khoảng sân để đến phòng bà lớn thì gặp một đám đào đang tám chuyện, cũ có mới có. Thấy Thái Vy đi qua thì khinh khỉnh bĩu môi. Thái Vy nghĩ bụng “ta chả rồi hơi với đám các người”, đi ngán qua không thèm liếc một cái, khiến đám đó tức tối nói những câu khó nghe. Cái Tùn không độ lượng như Thái Vy, nó quay lại chỉ mặt một loạt chửi. Bà lớn thấy ồn ào trước cửa thì đẩy nắp coi trầu, xốc lại áo xống rồi thò chân vào guốc, lộ cộc đi ra.

- Tụi bay làm cái gì mà nháo nhào ngoài này thế! Loạn hết rồi phải không?

Tụi kia nghe bà lớn quát thì im phăng phắc. Cái Tùn hậm hực chạy lại mếc:

- Tụi nó dám nói hỗn với chị Bích Nguyệt.

Bà lớn nhìn nét mặt điềm nhiên như không của Thái Vy, quay lại quở nhẹ cái Tùn:

- Kiều Hoa, con bớt lo chuyện bao đồng đi. Bích Nguyệt còn không chấp nhất, con ồn ào làm gì.

Rồi nghiêm mặt, quát đám đào kia:

- Trừ lương hết cái đám này, lần sau cư xử cho phải phép. Gia có gia quy, phường có phường quy, không có loạn được.

Thái Vy vẫn giữ bộ mặt lạnh như nước đá. Vốn dĩ không mặn mà rồi thì dù được trọng vọng cũng chẳng có nghĩa lí gì. Đám đào bức tức ra mặt, nhưng cũng chỉ ở mức trừng mắt mà dòm Thái Vy, không dám ho he gì. Nghĩ một chút, nếu ở đây lâu dài, nhất định sẽ vì cuộc sống trước mắt mà ra sức cùng cớ địa vị. Thái Vy chậm nhẹ vào cánh tay cái Tùn, nó xoay lại nhìn Thái Vy, cô lắc đầu ngu ý bỏ đi. Sau đó theo bà lớn vào trong. Bà lớn cẩn thận đóng cửa phòng. Thái Vy chọn đại một chỗ mà ngồi xuống. Bà lớn mở tủ, lôi ra một hộp gỗ to. Chùm chìa khóa lủng lẳng bên hông được tháo xuống, chiếc chìa to nhất được tra vào ổ khóa. Tạch một tiếng. Lại lôi từ trong ra một cái hộp nhỏ hơn. Lại mở khóa. Tạch... một hộp nhỏ hơn nữa được lôi ra. Lúc này ánh mắt Thái Vy nhìn bà lớn đầy quái đản. “Bà ta không định mở cái hộp đến sáng đó chứ” Thái Vy lẩm bầm.

- Đây là của con!

Bà lớn đưa cái hộp gỗ được trạm khắc tỉ mỉ trước mặt Thái Vy, cô thuận tay đỡ lấy.

- Con mở ra xem!

Thái Vy từ từ mở nắp hộp. Ánh sáng của ngọc trai ánh lên khuôn mặt thanh tú. Thái Vy chớp chớp mắt. Bộ trang sức gồm một vòng cổ, một xuyến và một đôi bông tai. Thái Vy nâng vòng cổ lên ngắm ngía, cảm thấy đặc biệt sang trọng, đặc biệt quý phái, dường như cùng những thứ còn lại không phải một bộ. Bà lớn cảm thán:

- Quan lớn quả là tinh mắt, nhìn đâu trúng đó.

Thái Vy đóng nắp hộp lại. Bà lớn cũng kịp thu hồi ánh mắt thèm thuồng, cười nói:

- Quan lớn tặng con lâu rồi, nhưng con không có mặt ở đây, nên ta thay con bảo quản.

Thái Vy nhẹ nhàng đáp:

- Quan lớn quả thật chu đáo. Bà lớn cũng vất vả vì con quá! Thái Vy không biết sau này đền đáp ra sao nữa!

Bà lớn phẩy tay, nhăn mặt:

- Ấy dà, sao con nói năng khách khí quá vậy. Người trong nhà cả, không phải sao.

Thái Vy cúi đầu lĩnh ý. Máu tham tiền nổi lên khiến cô thềm chửi rủa. Bà ta chắc đã bớt xén không ít. Nếu quan lớn đã tặng há chỉ tặng một bộ trang sức. Lại còn không có gấm lụa, hài, khăn, và cả tiền mặt nữa. Chắc chắn vào túi bà ta cả rồi. Cô không quay lại đây, bà ta vợ bỏ rồi. Thái Vy ngẩng lên, lễ phép thưa:

- Con xin phép về phòng chuẩn bị cho buổi diễn tối nay!

Bà lớn vui vẻ:

- Ủ, con lui đi!

Thái Vy cúi đầu kính cẩn chào rồi đi ra ngoài. Hai gã mặt sẹo nhanh chóng theo sau cô. Thái Vy đi thật chậm. Nhìn trăng trên cao, thờ dài một tiếng. Có cái gì đó đã trở nên xa vời vợi. Chợt nhận ra ở đời có nhiều thứ không thể thay đổi được mà chỉ có thể đón nhận hay không...

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh*, *Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Thái Vy dùng phấn nọ lăn trên má. Mỡ tráp, dùng chút bột đỏ thoa nhẹ lên môi. Vừa thoa vừa suy nghĩ khiến môi đỏ choét. Nhìn vào gương mà giật mình. Vội vàng lấy khăn chùi bớt. Luống cuống tự tay đập mạnh vào sống mũi. Đau không thể tả. Bất giác nhớ đến Sebastian, nhớ lồng ngực săn chắc khiến mũi cô đau, khiến má đỏ như. Thái Vy chống khuỷu tay lên bàn, dựa đầu lên, nghĩ ngợi. Nghiêm túc một chút, Sebastian thích cô nhiều không? Cả James nữa, hai người đó lúc nào cũng lấy cô ra để bông đùa. Bây giờ cô ở đây, chắc họ cũng không thể ngờ được. Chắc họ cũng sẽ mau chóng quên cô thôi. Thái Vy nhắm mắt, lòng nặng trĩu. Đột nhiên nhớ đến cái vòng ngọc trai. Thái Vy cẩn thận lấy ra, nâng ngang mặt mà quan sát. Rồi lấy thêm một chiếc bông tai lên xem xét. Ngọc trai của hai thứ này khác nhau trời vực. Vòng cổ một sắc đen bóng huyền diệu, vòng tay và bông tai khi soi dưới ánh nến thì nhạt hơn và không bóng bằng. Thái Vy nâng niu chiếc vòng cổ trên tay, tỉ mỉ nhìn từng hạt một. Đột nhiên phát hiện ra điểm kì lạ. Hạt ngọc trai cận khuy dường như được khắc chữ nổi, nhưng nhìn thế nào cũng không ra. Ánh sáng loáng qua khiến chữ quá chói không thể đọc được, còn tối một chút thì... Thái Vy nghĩ ngợi một lúc rồi lấy hộp son bôi lên bề mặt viên ngọc trai, sau đó nhẹ nhàng lau nhẹ. Cách này thật hiệu quả. Thái Vy giờ chiếc khăn lên, chậm rãi đọc...nhuu mầy đọc...căng mắt đọc...Hừm, không ra gì cả, Thái Vy bắt đầu nghĩ đây có thể là hình gì đó. Thái Vy lau sạch sẽ viên ngọc, trả lại vẻ sáng loáng ban đầu. Rồi không cất vào hộp mà đeo luôn vào cổ. Sau đó thay bộ áo dài khác, khoác thêm áo chần bên ngoài. Rồi choàng thêm khăn gấm. Tóc búi gọn bằng trâm ngọc bích. Ngắm ngía trước gương một hồi, nghĩ sao lại lấy luôn bộ đeo vào. Dù thua kém vòng cổ một chút, nhưng chung qui vẫn đẹp lắm. Với lại đẳng nào cũng tiếp ông lớn. Đeo cho phải đạo. Cái Tùn ục ịch chạy vào giục cô đi ra, đã đến giờ hẹn. Thái Vy không nhanh không chậm cầm bộ phách đi theo cái Tùn. Hai gã đàn ông leo đèo theo sau.

Long ca hết nhìn lên lại nhìn xuống, trông mắt đảo liên hồi. Chính ruồi thấy không thuận mắt liền bảo:

- Đại ca, đừng hồi hộp.

Ba sẹo phụ họa:

- Đúng đó đại ca, nhìn đại ca ghê quá.

Ba sẹo vừa nói vừa chỉ vào mắt mình đầy ngụ ý. Long ca liếc nhìn Thạch sầu thấy nó cũng gật gật. anh hừ một tiếng rồi lừ lừ nhìn ra cửa.

- Nãy đưa mụ béo nhưu tiền không?

Thạch sầu gật gật. Nghĩ thế nào lại dính chính:

- Bà ta không phải mụ béo, là bà chủ ở đây.

Nhớ lại thái độ lạnh lùng một mực đòi đuổi bà chủ phường ra khỏi phòng của Long ca, Thạch sùng vội im bặt, trong lòng nghĩ chắc đại ca không thích người béo.

- Bích Nguyệt đến rồi.

Cái Tùn vào trước, đặt đàn xuống phản, sắp xếp lại một chút rồi ra ngoài báo với Thái Vy. Cô nhẹ nhàng đi vào. Cúi đầu:

- Bích Nguyệt xin ra mắt. Thầy kếp có chút việc nên sẽ qua trễ. Phiên các vị bỏ qua cho Bích Nguyệt mà...

Thái Vy chưa nói hết câu thì Ba sẹo đã la lên:

- Em Bầy, phải em Bầy không?

Thái Vy giật mình ngẩng đầu. Thấy Long ca, Ba sẹo, Thạch sầu đều đang trở mắt nhìn mình, trong lòng mừng rỡ, đưa tay bịt miệng, thiếu chút nữa hét lên sung sướng. Chính ruồi trên ghế liền bật dậy chạy làm định ôm Thái Vy thì Long ca với tay kéo giật lại. Thái Vy nhìn mọi người rồi nhìn Long ca, ghen ngào:

- Long ca! Mọi người! Sao biết em ở đây?

Chính ruồi, Ba sẹo, Thạch sầu đồng thanh:

- Tội anh tình cờ thôi em Bầy, không ngờ em ở đây. Tội anh lo cho em muốn chết.

Thái Vy đưa tay quệt nước mắt chuẩn bị chảy xuống, cười nói:

- Gặp tội anh em mừng quá.

Long ca nhẹ nhàng vỗ về Thái Vy:

- Đừng lo, biết em ở đây rồi, tụi anh sẽ dẫn em đi theo.

Thái Vy cảm động, nhìn Long ca giẫy lất rồi ôm chầm lấy anh, khẽ nói ‘Long ca, cảm ơn anh’. Long ca bị cái ôm của Thái Vy làm cho đơ người. Nhất thời không biết xử lý sao thì Chính ruồi cũng lao tới ôm lấy anh và Thái Vy. Sau đó đến Ba sẹo, Thạch sấu. Thái Vy nhỏ giọng:

- Long ca, em sắp không thờ nổi.

Ngay lập tức mọi người tản ra, ngượng ngùng nhìn Thái Vy. Ba sẹo lên tiếng trước tiên:

- Em tên Bích Nguyệt hả? Tên đẹp như người vậy đó.

Thạch sấu gật đầu tán thành, còn nói thêm:

- Bữa đi tìm em mới phát hiện không biết tên em là gì mà hỏi. Chứ Bích Nguyệt cả thành này ai không biết. Anh chính là vì vậy mới lôi mọi người đi nghe hát đó.

Thái Vy đã lấy lại bình tĩnh. Lúc này mới hừ một tiếng:

- Kêu lo lắng cho em, mà còn có tâm trạng xem hát.

Thạch sấu á khẩu. Ba người kia hùng hổ chỉ vào Thạch sấu, đồng thanh:

- Tại nó! Chứ tụi anh rầu ruột ruột.

Thạch sấu ngơ ngác. Rồi lẩm bẩm:

- Mấy người thiệt là, đòi đi bằng được giờ lại nói ngược!

Long ca ra hiệu mọi người im lặng. Anh kéo Thái Vy ngồi xuống, nhỏ giọng:

- Em vì sao lại vào đây? Kể cho bọn anh nghe.

Đúng lúc đó thầy kếp tới, Thái Vy sau khi đưa một bao đồ rồi nói khéo với thầy kếp không cần diễn nữa thì mới vào trong. Sau đó Thái Vy mới nói sơ qua về mình, kể cả việc bỏ trốn rồi lại bị bắt lại đây. Ước chừng kể xong cũng gần hết giờ. Long ca trầm ngâm suy nghĩ. Ba gã kia sốt ruột nhìn Long ca. Cuối cùng anh nói:

- Em tạm thời cứ ở đây hai ngày nữa. Bọn anh làm xong việc rồi khỏi đây sẽ dẫn em theo.

Thái Vy ngoan ngoãn:

- Dạ, nhưng mà bằng cách nào.

Long ca thần nhiên trả lời:

- Vào dẫn em ra.

Chính ruồi cười hi hi. Thái Vy mới nghe mắt tròn xoe, sau đó thấy mọi người cười nhẹ nhàng thì tự hiểu. Họ là ai. Dĩ nhiên cứ cách đơn giản nhất mà làm.

Sau khi tạm biệt với các anh kết nghĩa xong, Thái Vy cảm giác thoải mái hẳn. Về phòng thay một bộ đồ khác rồi ra tiếp quan lớn. Trăng đôi theo từng bước uyển chuyển của cô, Thái Vy giơ tay lên trời, hé mắt nhìn qua kẽ tay. Ánh trăng lọt qua đầu lên bầu má hồng xinh đẹp. Cô bắt gặp mình cười.

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

James xuống tàu, anh vờn vai để thoát khỏi cảm giác mỏi do ngồi lâu. Anh móc trong túi tờ giấy đã ghi sẵn địa chỉ lúc ở trên tàu rồi đưa cho xích lô. Địa chỉ đó chính là căn nhà khi trước đến đây James đã thuê. Vứt hành lý vồn vện chỉ có mấy bộ quần áo đựng trong vali nhỏ, James nhanh chóng ra phố nghe ngóng tin tức. Quả không ngoài dự đoán, bằng trình độ tiếng Việt bậc trung của mình, James cũng nghe ra tin tức như sau từ đám đàn ông mặc áo chùng ngồi uống trà tán dóc: đào nương nổi tiếng một thời đột nhiên mai danh ẩn tích, hóa ra là đi tìm thầy để trau dồi tài nghệ, bây giờ lại xuất hiện, làm khuynh đảo đám đàn ông Hà thành. James cảm thấy hài lòng với mẫu tin tức này. Anh đội mũ, nhanh chóng đi tìm người môi giới.

James cầm tờ giấy hẹn trên tay thờ dài nào nề. Tiền bạc đúng là không thiếu, nhưng nếu vùng tay quá sẽ khiến bà ta nghi ngờ. Sau vụ Sebastian vừa rồi,

chắc bà ta cũng cảnh giác nhiều với người ngoại quốc. Cũng may anh là người Pháp. Việc người Pháp xuất hiện ở đây thì không có gì lạ rồi. Hai ngày nữa cũng được. Đã biết chắc Thái Vy ở đó, thì nhanh chậm không quan trọng. Việc cô vẫn hát tiếp khách, chứng tỏ cô không bị ức hiếp nhiều, có chăng là cảm giác bó buộc. Nghĩ thế, James thấy lòng mình dậy sóng, anh vốn muốn để cô cảm thấy tự do, được làm những gì mình thích, không ngờ lại gián tiếp hại cô.

Lại nói về Sebastian. Sau khi tới Edinburgh, anh không về thẳng cung điện mà ở lại khách sạn. Định đứng ngày giỗ mẹ anh mới về. Thế nhưng tối hôm đó, đích thân cha anh đã đến. Sebastian miễn cưỡng đi xuống sảnh tiếp khách đặc biệt giành cho hoàng gia của khách sạn. Cha anh ngồi trên ghế, gương mặt mệt mỏi. Sebastian lạnh lùng bước đến, ngồi xuống đối diện vị công tước già. Một lúc mới mở miệng:

- Công tước Velmont! Chào ngài.

Philip Velmont thờ dài nói:

- Con định cả đời sẽ không gọi ta là cha sao?

Sebastian im lặng. Philip gật đầu, hít một hơi dài nói:

- Được rồi, từ tước Velmont. Ta có chuyện này muốn bàn bạc một chút với con.

Sebastian nhìn Philip với ánh mắt dừng đọng.

- Ngài cứ nói!

Philip lại thờ dài. Khoảng cách giữa ông và đứa con trai này chắc sẽ chẳng thể phá bỏ được. Sebastian sẵn sàng từ bỏ cái dòng tộc này, từ bỏ tất cả. Nhưng ông không thể để điều đó xảy ra.

- Anh trai con, Ryan sắp tới sẽ được nữ hoàng phong tặng tước vị Bá tước. Sẽ chuyển đến lâu đài cổ ở Glasgow, phụ cận Edinburgh. Điều này làm ta nhớ đến lâu đài Brown Róc của con ở Holyrood. Nữ hoàng có tặng cho mẹ con một tòa lâu đài ở Cramond, so với vùng đất của anh con thì Cramond gần với Edinburgh hơn. Nên ta đã đề nghị với nữ hoàng phong cho con làm bá tước Cramond. Tòa lâu đài tùy ý con đặt tên. Trước hết con hãy về Holyrood, chờ cho đến khi nhận chức.

Sebastian bật cười:

- Công tước, ngài biết là tôi sẽ không nhận mấy cái danh hiệu chức vị gì cả. Tôi càng muốn không vướng bận gì với cái dòng dõi hoàng gia của ngài!

Philip vẫn điềm đạm nói:

- Nếu con nhìn thấy cái này, chắc con sẽ thay đổi.

Philip lôi từ trong bọc vải nâu ra một cuốn sổ được đóng bìa da trông có vẻ cũ. Ông nói:

- Đây là nhật kí của mẹ con.

Sebastian cầm lấy cuốn sổ, cố giữ mặt bình tĩnh nhưng mi mắt nháy liên hồi. Mẹ anh, còn để lại vật này sao.

- Không ngờ mẹ con chiếm vị trí lớn như vậy trong lòng con. Ta càng tin tưởng con sẽ trở thành một bá tước tốt với thân dân của mình.

Philip uể oải đứng dậy, có lẽ Sebastian hiện giờ muốn ở một mình.

- Ta sẽ cho John đi theo giúp đỡ con.

Rồi ông vỗ vỗ vai Sebastian, nhìn đứa con trai út hồi lâu, sau đó nặng nề từng bước rời khỏi.

Sebastian cầm cuốn sổ, lặng lẽ lên phòng. Ban nãy có ngoái lại nhìn cha anh rời khỏi, ông đã già rồi, quả thật già rồi, già và cô độc. Anh thật muốn ôm lấy ông an ủi, nhưng nghĩ đến mẹ, anh lại không làm được. Sebastian nhẹ nhàng lật từng trang nhật kí, mẹ anh là một người phụ nữ giàu tình cảm, bà viết khi mang thai anh trong bụng. Những dòng chữ chứa chan tấm lòng người mẹ khiến Sebastian bật khóc. Mẹ mất khi anh còn rất nhỏ, những gì anh nhớ được chỉ là những hình ảnh chớp nôi về hình dáng mẹ. Quá ít để có một kí ức rõ ràng. Sebastian hai tay bưng mặt, một người đàn ông cô đơn như đứa trẻ, một đứa trẻ ẩn giấu trong một người đàn ông cô đơn. Anh thấy mình trở về hồi năm tuổi, nghe những câu nói ầm áp của mẹ. Đêm ấy anh thức trắng với những dòng tâm tư trong cuốn nhật kí của mẹ, tiểu thư Corine, công tước phu nhân Velmont.

Khi mặt trời đã lên đến đỉnh, rọi những tia nắng chói chang qua ô kính cửa sổ, hắt nhẹ lên đệm, phủ lên khắp mặt mũi Sebastian, anh mới lười biếng mở mắt. Trên tay vẫn là cuốn nhật kí đã đọc đến trang cuối. Sebastian cẩn thận đóng lại rồi cất vào vali. Lại gần cửa sổ, mở ra nhìn xuống phố, tuy nhiên tầm mắt không rơi xuống những con người hiện đại đang tấp nập đi lại, mà rơi vào khoảng không vô định. Anh đang nhớ tới Thái Vy. Cảm thấy lo lắng cho người con gái ấy. Cô ấy có bình an không? James có tìm được cô ấy không? Nhưng mà rồi thì sao. Anh cũng vẫn đang ở đây, một nơi xa xôi. Sau này mà chạy đến trước mặt cô nói ‘Anh yêu em, nhưng lúc em cần thì anh không thể có mặt được’, vậy có nực cười không? Thái Vy sẽ nghĩ anh có vấn đề. Cô ấy sẽ cười vào mặt anh. Phải rồi, ai cần một người như thế. Sebastian chống tay xuống bục cửa sổ, nhắm mắt, một tay day day trán, hiện tại anh thấy mình bế tắc. Về Holyrood hay trở lại Việt Nam?

Bạn đang đọc truyện *Bước Một Chân Vào Trái Tim Anh, Thế Có Được Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.